

การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
โดยใช้รูปแบบการสอนซีปปาโมเดล (CIPPA Model)
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วิทยานิพนธ์

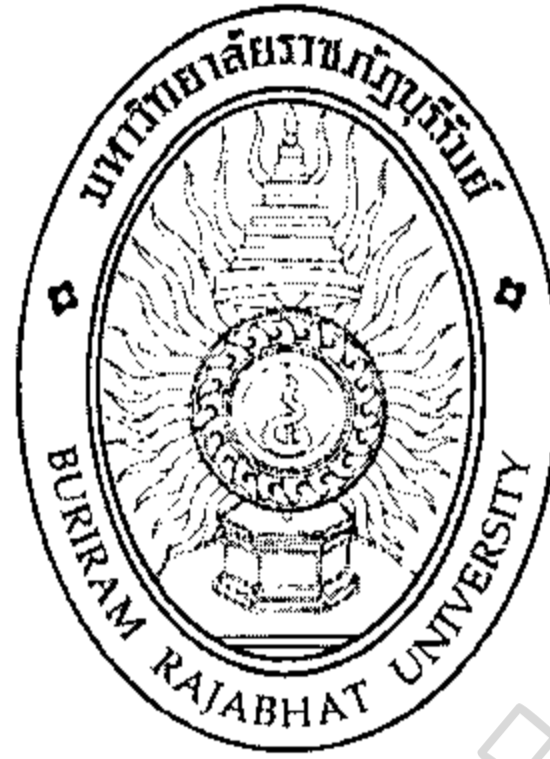
ของ

รัสรินทร์ แพร่งสุวรรณ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้

เมษายน 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

**THE DEVELOPMENT OF COMMUNICATION SKILLS
OF THAI LANGUAGE LEARNING STRAND BY
USING CIPPA MODEL INSTRUCTION FOR
MATTHAYOMSUKSA 5 STUDENTS**

Rassarin Prangsuwan

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program
in Curriculum and Learning Management**

April 2016

Copyright of Buriram Rajabhat University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นางรัชนีทร์ แพร่งสุวรรณ
เรียบร้อยแล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

คณะกรรมการสอบ

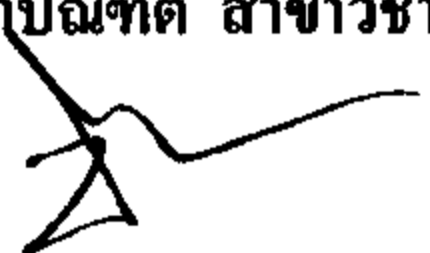

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมพงษ์ สิงหะพล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันนี้อย นามสวัสดิ์)
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

..... กรรมการ
(ดร.กระพันธ์ ศรีงาน)
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเทียบ ละอองทอง)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นอมล สมคณา)
วันที่..... เดือน 19 เม.ย. 2559 พ.ศ.....

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5		
ผู้วิจัย	รัสรินทร์ แพร่งสุวรรณ		
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วันทนี นามสวัสดิ์	ที่ปรึกษาหลัก	
	ดร. กระพัน ศรีงาน	ที่ปรึกษาร่วม	
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้
สถานศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	ปีที่พิมพ์	2559

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 3) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 4) ศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนสหานทรราชดาภิเษก อำเภอละหานทราย จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 32 ซึ่งมีจำนวน 40 คน ได้โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ชนิด ดังนี้ คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นข้อสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก 1 ฉบับ จำนวน 50 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.36 - 0.74 อำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.32 - 0.60 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.98 และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ มีข้อความจำนวน 12 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน E_1 / E_2 และ E.I. การทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าสถิติที (t - test Dependent Samples)

ผลการวิจัยพบว่า

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปโปโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 87.50 / 87.05
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปโปโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. คำนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปโปโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 0.6746 คิดเป็นร้อยละ 67.46 หมายความว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้น 0.6746 คิดเป็นร้อยละ 67.46
4. ความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปโปโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับมาก

TITLE	The Development of Communication Skills of Thai Language Learning Strand by Using CIPPA Model Instruction for Matthyomsuksa 5 Students		
AUTHOR	Rassarin Prangsuwan		
THESIS ADVISORS	Assistant Professor Dr. Wantanee Namsawat		Major Advisor
	Dr. Krapan Sri-ngarn		Co – advisor
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Learning Management
SCHOOL	Buriram Rajabhat University	YEAR	2016

ABSTRACT

The purposes of this research were : 1) to develop the efficiency of the lesson plans entitled communication skills of Thai language learning strand by using CIPPA model instruction for Matthayomsuksa 5 students ; 2) to compare the students' learning achievement between before and after learning through the lesson plans entitled communication skills of Thai language learning strand by using CIPPA model instruction for Matthayomsuksa 5 students ; 3) to investigate the effectiveness index of learning through the lesson plans entitled communication skills of Thai language learning strand by using CIPPA model instruction for Matthayomsuksa 5 students ; and 4) to explore the students' satisfaction towards learning through the lesson plans entitled communication skills of Thai language learning strand by using CIPPA model instruction for Matthayomsuksa 5 students. The sample were 40 Matthayomsuksa 5 students studying in the 1st semester of the academic year 2015 at Lahansairatchadapisek School under Buriram Secondary Educational Service Area Office 32. They were selected by using a simple random sampling technique. The instruments used in this study were : 1) 5 sets of the lesson plans entitled communication skills of Thai language learning strand by using CIPPA model instruction for Matthayomsuksa 5 students ; 2) 4 – multiple choice achievement test comprising 50 items with the difficulty between 0.36 – 0.74, the discrimination between 0.32 – 0.60 and the reliability at 0.98 ; and 4) a questionnaire on students' satisfaction. The statistics used for analyzing the collected data were percentage, mean, standard deviation, E_1/E_2 and E.I. The hypothesis was tested by using dependent samples t – test.

The results were as follows :

1. The lesson plans entitled communication skills of Thai language learning strand by using CIPPA model instruction for Matthayomsuksa 5 students had an efficiency of 87.50 / 87.05.
2. The students learned through the lesson plans entitled communication skills of Thai language learning strand by using CIPPA model instruction for Matthayomsuksa 5 students after learning than higher achievement than before learning with significant difference at the level of .01.
3. The effectiveness index of learning through the lesson plans entitled communication skills of Thai language learning strand by using CIPPA model instruction for Matthayomsuksa 5 students was 0.6746, which meant that the students learning achievement increased 67.46 %.
4. The satisfaction of the students towards the lesson plans entitled communication skills of Thai language learning strand by using CIPPA model instruction for Matthayomsuksa 5 students as a whole was at a high level.

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ ด้วยความกรุณาอย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร. สมพงษ์ สิงหะพล ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วันทนีย์ นามสวัสดิ์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ดร. กระพัน ศรีงาน ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุเทียบ ละอองทอง คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษา และข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่มีคุณค่ายิ่ง ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน คือ นางสาวบุญเรือง อัมพาพัฒนะนันท์ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 32 นางอรทัย โรจน์สุกิจ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 และ นางสาวกฤษณา ไสยาศรี ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ ผู้บริหาร โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษกและคณะคุณครูทุกท่าน และ ขอขอบคุณนักเรียน โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองใช้ และเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อทำการวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบคุณครอบครัวแพรงสุวรรณที่เป็นกำลังใจในการศึกษาเพื่อพัฒนาตนเอง ของผู้วิจัยตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาและตอบแทน พระคุณบิดา มารดา คุณครู อาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทั้งปวง แก่ผู้วิจัย เพื่อประโยชน์ที่จะส่งผลต่อการพัฒนาการศึกษาของนักเรียน สังคมและประเทศชาติ

รัชนีทร์ แพรงสุวรรณ

สารบัญ

	หน้า
หน้าอำนวยการ.....	ก
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
ประกาศคุณูปการ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย	9
ทักษะการสื่อสาร	17

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
แผนการจัดการเรียนรู้	29
การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล	34
ประสิทธิภาพ.....	40
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	44
ดัชนีประสิทธิผล.....	54
ความพึงพอใจ.....	57
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	63
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	69
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	69
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	69
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	76
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	78
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	79
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	85
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	85
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	95
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	95

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
สมมติฐานของการวิจัย.....	95
สรุปผลการวิจัย.....	96
อภิปรายผลการวิจัย.....	97
ข้อเสนอแนะ.....	106
บรรณานุกรม.....	108
ภาคผนวก.....	118
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	119
ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร	120
แบบประเมินและผลการประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	171
การหาประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	173
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลในการวิจัย.....	176
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	177
แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	198
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	202

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย.....	203
หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย.....	204
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	208

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
2.1 หน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาไทยพื้นฐาน ท32101.....	15
3.1 แบบแผนการทดลองแบบ One - Group Pre - test Post - test Design.....	76
3.2 กำหนดการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้.....	78
4.1 ค่าประสิทธิภาพกระบวนการของคะแนนกิจกรรมระหว่างเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	87
4.2 ค่าประสิทธิภาพผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	87
4.3 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	88
4.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน เรื่องทักษะการสื่อสารกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	89
4.5 ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน	92
4.6 ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	92

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
ภาคผนวก ก. 1	แบบสรุปการประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากผู้เชี่ยวชาญ	172
ภาคผนวก ก. 2	ค่าประสิทธิภาพกระบวนการของคะแนนกิจกรรมระหว่างเรียน ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การทดลองภาคสนาม	174
ภาคผนวก ก. 3	ค่าประสิทธิภาพผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอน ชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การทดลองภาคสนาม	174
ภาคผนวก ก. 4	ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนแบบชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากการทดลองภาคสนาม	175
ภาคผนวก ข. 1	เฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	188
ภาคผนวก ข. 2	ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากผู้เชี่ยวชาญ	189
ภาคผนวก ข. 3	ค่าความยาก (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	192

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
ภาคผนวก ข. 4	วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	194
ภาคผนวก ข. 5	ค่าความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหาสาระต่าง ๆ ที่ต้องการวัดของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	201

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ

2.1 ความพึงพอใจที่นำไปสู่การปฏิบัติงานที่มีคุณภาพ.....	หน้า 59
--	------------

มหาวิทยาลัยราชภัฏบรไน
BUNIRAMA RAJAPUTRA UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์อยู่ร่วมกันเป็นสังคม โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ภาษาจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ถ้าขาดภาษาแล้วมนุษย์คงไม่สามารถอยู่ร่วมกันเป็นสังคมได้ จึงกล่าวได้ว่าภาษาเป็นเครื่องมือของสังคม ที่มนุษย์ชาติต่าง ๆ ในโลกใช้ติดต่อสื่อสารกัน ทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เพื่อสร้างเสริมสติปัญญาและความรู้สึกนึกคิด พัฒนาอาชีพและพัฒนาบุคลิกภาพรวมทั้งสิ่งอื่น ๆ อีกมากมายให้กับตนเองและสังคม ด้วยเหตุดังกล่าวภาษาจึงมีบทบาทสำคัญสำหรับคนทุกคนของทุกชาติทุกภาษา นอกจากจะเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารแล้วยังเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นภาษาประจำชาติ เป็นความมั่นคงของชาติ การเรียนการสอนภาษาไทยจึงมีความสำคัญมาก ความมุ่งหมายของการสอนภาษาไทยเพื่อให้เด็กสามารถใช้ภาษาไทยได้ดีทั้งในการฟัง พูด อ่าน และเขียน สามารถใช้ภาษาไทยเพื่อเป็นสื่อในการติดต่อและแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ได้ความเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ และรู้รสไพเราะของบทประพันธ์ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง รู้จักใช้ภาษา เป็นเครื่องมือสำหรับคิดค้นหาเหตุผลและใช้ดุลยพินิจของตน เห็นความสำคัญของภาษาไทยว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. 2552 :

3)

ด้วยความสำคัญดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2552 : 6) ได้ประกาศใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ขึ้นโดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ โดยเฉพาะสมรรถนะด้านความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกและทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์ อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ เลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผล และความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

ในทางปฏิบัติของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับต่าง ๆ นั้นยังมีปัญหาอยู่มาก

แม้แต่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาก็ตาม เนื่องจากภาษาไทยมีลักษณะต่าง ๆ ที่ซับซ้อนทำให้ผู้สอนมักประสบปัญหาในการถ่ายทอดความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งต้องเน้นการคิดเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ลุ่มลึกยิ่งขึ้น หากผู้สอนขาดเทคนิคในการถ่ายทอดความรู้ ก็อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและเบื่อหน่ายในการเรียนได้ (ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2557 : 1)

นอกจากนี้ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2558 : 4) ได้ระบุว่าการใช้ภาษาของผู้เรียนทั้งในด้านการพูด การเขียนสื่อความกับครูในการเรียนการสอน หรือเขียนสื่อความกับเพื่อนที่ปรากฏอยู่ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ไม่ถูกต้องตามหลักภาษา ใช้ภาษาสื่อสารไม่เหมาะสมไม่สร้างสรรค์ เป็นปัญหาที่เข้าขั้นวิกฤตในการใช้ภาษาของเด็กไทยในสังคมปัจจุบัน ในด้านการจัดการเรียนการสอนสาเหตุมาจากผู้เรียนขาดความมั่นใจในการเขียนสื่อสารไม่ว่าจะเป็นการเขียนตอบประโยคสั้น ๆ เขียนเรื่องราว ทำให้ส่งงานล่าช้า ผลงานไม่มีคุณภาพ หรือไม่ส่งงาน ปัญหาในการเขียนนี้ยังส่งผลกระทบต่อผลการเรียนและผลสัมฤทธิ์วิชาอื่น ๆ ด้วย อีกทั้งสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากตัวครูผู้สอน กล่าวคือ ผู้สอนยังไม่ได้ใช้กระบวนการในการเรียนรู้ที่จะทำให้เด็กเกิดทักษะการอ่าน การฟัง การพูดและการเขียนอย่างจริงจัง แต่ครูกลับเน้นกระบวนการสอนที่ใช้การบรรยายในเนื้อหามากเกินไป ผู้เรียนขาดการส่งเสริมให้ได้คิดแก้ปัญหาอย่างอิสระ ส่งผลให้ผู้เรียนไม่กล้าเสนอแนวคิดที่แปลกใหม่หรือในเชิงสร้างสรรค์ เพราะกลัวว่าจะผิดจากแนวที่ครูกำหนดไว้ ถึงแม้บางครั้งเด็กจะมีความคิดที่แปลกออกไป ก็ยังไม่กล้าที่จะเสนอความคิดต่อครูเพราะต้องเสี่ยงต่อการถูกดูค่าว่าเป็นคำตอบที่ไร้สาระไม่มีใครยอมรับ ด้วยเหตุดังกล่าวจึงเป็นปัญหาต่อการเรียนในวิชาภาษาไทยที่มุ่งให้เด็กยึดติดกับคำตอบที่เป็นแนวเดียวกันทั้งหมดคือเป็นไปตามที่ครูชี้แนะ ซึ่งเหตุผลนี้สอดคล้องกับผลการสัมมนาเรื่อง ปัญหาการเรียน การสอน และการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน ซึ่งผลการสัมมนาสรุปว่าปัญหาที่สำคัญที่สุดคือ การที่ผู้เรียนมิได้ให้ความสนใจกับวิชาภาษาไทยอย่างตระหนักรู้ว่า “นี่คือความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ภาษาของชาติ โดยมุ่งผลสัมฤทธิ์โดยแท้จริง” (อนงค์ รุ่งแจ้ง. 2557 : 1)

ทักษะการสื่อสาร เป็นทักษะที่รวมทั้ง การอ่าน การฟัง การพูดและการเขียนเข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการเรียนการสอน เพราะเกือบทุกวิชาจำเป็นต้องอาศัยทักษะทั้ง 4 ด้านนี้ อีกทั้งความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ดังนั้นคนในศตวรรษที่ 21 จึงต้องมีความเชี่ยวชาญในการสื่อสารที่ซับซ้อนขึ้นจากยุคเดิม ต้องมีไหวพริบในการตอบคำถามเฉพาะหน้าอย่างฉับพลัน มีความสามารถในการรับข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. 2558 : 1) สอดคล้องกับสมรรถนะของผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (2552 : 6)

ที่กำหนดไว้ด้านความสามารถในการสื่อสารว่า เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และทักษะของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสาร ด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม แนวทางในการพัฒนาความสามารถดังกล่าว (อรทัย โรจน์สุกิจ. 2556 : 2) กล่าวว่าคุณครูต้องหันมาสนใจในด้านการจัดกิจกรรมทักษะกระบวนการคิด การสื่อสารอย่างริบคว่น เพื่อเป็นการปรับกลยุทธ์ทางการสอนวิชาภาษาไทย โดยใช้ให้เหมาะสมกับเวลา สถานที่ โอกาส และบุคคล โดยการจัดการเรียนการสอนนั้นต้องมุ่งเน้นที่ตัวเด็กเป็นสำคัญ คือให้เด็กได้ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองบ่อย ๆ และเป็นไปอย่างต่อเนื่องจนชำนาญ บรรลุแนวทางของหลักสูตร คือส่งเสริมให้เด็กได้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็นอันนำไปสู่เป้าหมายสำคัญของหลักสูตรคือ เป็นคนเก่ง คนดี และมีความสุขโดยทั่วกัน

นอกจากนี้ปัญหาของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยดังกล่าวยังสอดคล้องกับผลจากการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Education Testing : O - NET) พบว่า ผลสอบวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2556 และ 2557 ในระดับประเทศมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 49.3 และ 50.76 ตามลำดับ ในขณะที่ระดับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 46.70 และ 48.38 และในระดับโรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก ซึ่งผู้วิจัยทำการสอน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 46.73 และ 49.55 ตามลำดับ ซึ่งผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนต่ำกว่าระดับประเทศทั้งปีการศึกษา 2556 และ ปีการศึกษา 2557 นอกจากนี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2556 และ 2557 คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ 48.96 และ 49.25 ตามลำดับซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 60 (โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก. 2558 : 20) เป็นปัญหาที่ครูผู้สอนต้องหาแนวทางในการพัฒนาผู้เรียน

จากประสบการณ์ในการสอนและรายงานผลการสอนในแต่ละปีทำให้ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอน ได้วิเคราะห์สาเหตุและแนวทางการพัฒนาผู้เรียน ได้ดังนี้ ครูไม่มีแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ขาดสื่อสำหรับศึกษาค้นคว้าที่เป็นลักษณะเฉพาะของความรู้แต่ละเรื่อง รวมทั้งผลสัมฤทธิ์ไม่บรรลุตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด อีกทั้งยังไม่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนในยุคศตวรรษที่ 21 ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนั้น ครูจะเปลี่ยนบทบาทจากผู้ให้ความรู้

มาเป็นผู้อำนวยความสะดวกหรือสนับสนุนให้กำลังใจผู้เรียนได้สร้างองค์ความรู้ขึ้นด้วยตนเองจากการให้เขาได้ลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนตามความถนัดและความสนใจของแต่ละบุคคล โดยการเรียนไม่ได้อยู่ที่ตัวเนื้อหาเพียงอย่างเดียวแต่อยู่ที่กระบวนการเรียนรู้ (Process) เป็นการเรียนรู้วิธีที่จะเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังเป็นการศึกษาเพื่อชีวิตที่มีได้มุ่งให้ผู้เรียนนำความรู้ไปใช้ในชีวิตอนาคตเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการดำเนินชีวิตจริงไปพร้อมกับการเรียนด้วย โดยผู้เรียนได้เรียนรู้และรู้จักกันและกัน มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันมีบทบาทและมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ให้มากที่สุดและนำความรู้ไปใช้ปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้

รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญรูปแบบหนึ่งที่ได้รับ ความสนใจอย่างกว้างขวางคือการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญแบบชิปปาโมเดล หรือแบบ ประสาน 5 แนวคิดหลักที่พัฒนาโดย ทิศนา ขัมมณี (2556 : 85) เป็นรูปแบบการสอน ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทั้งทางร่างกาย สติปัญญา สังคมและอารมณ์ โดยแนวคิดหลัก 5 แนวคิด ดังกล่าวได้แก่ 1) การสร้างความรู้ 2) กระบวนการกลุ่มและการเรียนรู้ แบบร่วมมือ 3) ความพร้อมในการเรียนรู้ 4) การเรียนรู้กระบวนการ และ 5) การถ่ายโอนการเรียนรู้ โดยครูสามารถนำแนวคิดทั้ง 5 แนวคิดดังกล่าวไปใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้อย่าง หลากหลาย ซึ่ง ประทีนทิพย์ พรไชยา (2552 : 129), ชุติพร พินิจพล (2554 : 123 - 124), สุพัตรา เดชดำรงรักษ์ (2556 : 107) ได้ทดลองใช้การจัดการจัดการเรียนรู้อย่างแบบชิปปาโมเดล เกี่ยวกับการอ่านคิดวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้การจัดการจัดการเรียนรู้อย่างแบบชิปปาโมเดล มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญแบบชิปปาโมเดล ถือเป็นวิธีการสำคัญหนึ่งที่สามารถสร้างและพัฒนาผู้เรียนให้เกิดคุณลักษณะต่าง ๆ ตามที่สังคม ต้องการ ซึ่งจะให้ความสำคัญกับผู้เรียนโดยการส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักเรียนโดยตนเองและได้พัฒนา ศักยภาพของตนได้อย่างเต็มที่จากการที่ผู้เรียนได้ลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง เพื่อให้ผู้เรียน ได้รับประสบการณ์ตรงจนสามารถสรุปความรู้ได้เอง

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญแบบชิปปาโมเดลโมเดลนี้จะสามารถพัฒนาทักษะ การสื่อสารในสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นวัยที่สำคัญ ต่อการแสวงหาความรู้ การส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรจะได้มีการศึกษาวิจัย เพื่อการวิเคราะห์และสรุปหาประสิทธิภาพของเทคนิคการสอนนี้ มายืนยันความคาดหวัง ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย และยังเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจในการใช้เทคนิคใหม่ ๆ ในการจัดการเรียนการสอน ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เพื่อนำไปสู่การพัฒนาและการประยุกต์นำไปใช้ให้เกิดผลดี

กับนักเรียนในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ในโอกาสต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80 / 80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
3. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สมมติฐานการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80 / 80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าก่อนเรียน
3. ดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทำให้นักเรียน มีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่า 0.50 หรือ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50
4. ความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับมาก

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพ
2. เป็นแนวทางให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้นำรูปแบบการสอนซิปปาโมเดล ไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนสอนให้เหมาะสมกับบริบทต่อไป
3. ได้แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

ขอบเขตของการศึกษา

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 9 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 420 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้อง จำนวนนักเรียน 40 คน ซึ่งใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่องทักษะการสื่อสาร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ใช้เวลาในการทดลองเวลา 5 สัปดาห์ รวมทั้งหมด 12 ชั่วโมง ตั้งแต่วันที่ 17 มิถุนายน 2558 ถึง 15 กรกฎาคม 2558 ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เป็นเนื้อหาในหน่วยที่ 2 ทักษะการสื่อสาร ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2552 : 32) ดังนี้

- 4.1 ความคิดกับภาษา
- 4.2 การฟังและการอ่านให้เกิดวิจารณ์ญาณ
- 4.3 การพูดต่อประชุมชน
- 4.4 การเขียนเชิงกิจธุระ
- 4.5 การเขียนเรียงความเกี่ยวกับโลกสาธาณะ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **แผนการจัดการเรียนรู้** หมายถึง เอกสารประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปป์าโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วย กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน การวัดและการประเมินผล
2. **ทักษะการสื่อสาร** หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน โดยอาศัยสื่อหรือวิธีการต่าง ๆ ตามความเหมาะสม ซึ่งประกอบด้วยทักษะด้านการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน ทักษะการสื่อสาร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มี 5 เรื่อง ดังนี้ 1) ทักษะความคิดกับภาษา 2) ทักษะการฟังและการอ่านให้เกิดวิจารณ์ญาณ 3) ทักษะการพูดต่อประชุมชน 4) ทักษะการเขียนเชิงกิจธุระ และ 5) ทักษะการเขียนเรียงความเกี่ยวกับโลกสาธาณะ
3. **รูปแบบการสอนชิปป์าโมเดล** หมายถึง แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มี 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นการตรวจสอบความรู้เดิม 2) ขั้นการสร้างความรู้ใหม่จากประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม 3) ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม 4) ขั้นการแลกเปลี่ยนและตรวจสอบความรู้ 5) ขั้นการสรุปและจัดระเบียบความรู้ 6) ขั้นการปฏิบัติและ / หรือแสดงผลงาน และ 7) ขั้นการประยุกต์ใช้ความรู้
4. **ประสิทธิภาพ** หมายถึง ผลการประเมินสื่อการเรียนการสอนนั้นว่ามีคุณภาพ มากน้อยเพียงใดตามเกณฑ์ที่กำหนด 80 / 80
 80 ตัวแรก (E₁) หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการได้จากร้อยละคะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งหมดจากคะแนนกิจกรรม คะแนนพฤติกรรมของนักเรียน คะแนนสอบ หลังเรียนของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ

80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ได้จากร้อยละคะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งหมดที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์

5. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง คะแนนความรู้ความเข้าใจที่ได้จากการตอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

6. **ดัชนีประสิทธิผล** หมายถึง ค่าที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยการเปรียบเทียบอัตราส่วนคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากร้อยละของคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน กับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน ต่อผลต่างของร้อยละของคะแนนเต็มกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน

7. **ความพึงพอใจ** หมายถึง ความรู้สึกเชิงบวก ชอบใจของนักเรียนต่อการเรียน วัดได้จากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 12 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นคำถามที่มีตัวเลือก 5 ระดับคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
2. ทักษะการสื่อสาร
3. แผนการจัดการเรียนรู้
4. การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล
5. ประสิทธิภาพ
6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
7. คชนี้ประสิทธิผล
8. ความพึงพอใจ
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2552 : 1 - 2) กล่าวถึงหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ดังนี้

ความสำคัญของภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนากระบวนการคิด วิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้า

ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

ความจำเป็นของการเรียนรู้ภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน การเขียน การเขียนสะกดตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่าง ๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ข้อความ รายงานชนิดต่าง ๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์ วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์ การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาส และบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่า ของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้ เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจ ในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

สรุปได้ว่าการเรียนรู้ภาษานั้น คนไทยจำเป็นต้องเรียนรู้ เพื่อใช้ภาษาไทย ได้อย่างถูกต้อง ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องมีการฝึกฝน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อความสามารถในการสื่อสาร สร้างสัมพันธ์ที่ดีของบุคคลในชาติ เป็นเครื่องมือในการแสวงหา ความรู้พัฒนาตนให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และรักษาเอกลักษณ์ความเป็นไทยให้อยู่คู่ชาติไทยต่อไป

คุณภาพผู้เรียน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2552 : 1 - 2) กำหนดไว้ว่า เมื่อผู้เรียน เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้เรียนมีคุณภาพ ดังนี้

1. อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง เข้าใจ ตีความ แปลความ และขยายความเรื่องที่อ่านได้ วิเคราะห์ วิจารณ์เรื่องที่อ่าน

แสดงความคิดเห็น ได้แย้งและเสนอความคิดใหม่จากการอ่านอย่างมีเหตุผล คาดคะเนเหตุการณ์ จากเรื่องทีอ่านเขียนกรอบแนวคิด ผังความคิด บันทึกย่อความ และเขียนรายงานจากสิ่งที่อ่าน สังเคราะห์ ประเมินค่า และนำความรู้ความคิดจากการอ่านมาพัฒนาตน พัฒนาการเรียน และพัฒนาความรู้ทางอาชีพ และนำความรู้ ความคิดไปประยุกต์ใช้แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต มีมารยาทและมีนิสัยรักการอ่าน

2. เขียนสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ โดยใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ ย่อความจากสื่อที่มีรูปแบบและเนื้อหาที่หลากหลาย เรียงความแสดงความคิดเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้โวหารต่าง ๆ เขียนบันทึกรายงานการศึกษา ค้นคว้าตามหลักการเขียนทางวิชาการ ใช้ข้อมูล สารสนเทศในการอ้างอิง ผลงานงานของตนเองในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งสารคดีและบันเทิงคดี รวมทั้ง ประเมินงานเขียนของผู้อื่นและนำมาพัฒนางานเขียนของตนเอง

3. ตั้งคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู มีวิจารณญาณ ในการเลือกเรื่องที่ฟังและดู วิเคราะห์วัตถุประสงค์ แนวคิด การใช้ภาษา ความน่าเชื่อถือ ของเรื่องที่ฟังและดู ประเมินสิ่งที่ฟังและดู แล้วนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต มีทักษะ การพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยใช้ภาษาที่ถูกต้อง ได้แย้ง โน้มน้าวและเสนอแนวคิดใหม่อย่างมีเหตุผล รวมทั้งมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

4. เข้าใจธรรมชาติของภาษา อิทธิพลของภาษา และลักษณะของภาษาไทย ใช้คำและกลุ่มคำสร้างประโยคได้ตรงตามวัตถุประสงค์ แต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์ โคลง ร่าย และฉันท์ ใช้ภาษาได้เหมาะสมกับกาลเทศะและใช้คำราชาศัพท์และคำสุภาพได้อย่างถูกต้อง วิเคราะห์หลักการสร้างคำในภาษาไทย อิทธิพลของภาษาถิ่นและภาษาต่างประเทศในภาษาไทย และเข้าใจภาษาถิ่น วิเคราะห์และประเมินการใช้ภาษาจากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์

5. วิเคราะห์ วิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรมตามหลักการวิจารณ์วรรณคดี เบื้องต้น รู้และเข้าใจลักษณะเด่นของวรรณคดี ภูมิปัญญาทางภาษา และวรรณกรรมพื้นบ้าน เชื่อมโยงกับการเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์และวิถีไทย ประเมินคุณค่าด้านวรรณศิลป์ นำข้อคิด จากวรรณคดีและวรรณกรรมไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

สรุปได้ว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทย มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง คิดวิเคราะห์และประเมินค่า เรื่องที่อ่านอย่างมีเหตุผล นำความรู้ความคิด ไปพัฒนางานเขียนของตนเอง มีวิจารณญาณในการฟัง ดู และพูด อีกทั้งใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม วิเคราะห์ วิจารณ์ ประเมินคุณค่าวรรณคดี และวรรณกรรม นำข้อคิดไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดสาระการเรียนรู้ตัวชี้วัดและมาตรฐานการเรียนรู้แกนกลาง ม. 4-6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ดังนี้ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2552 ค : 7 - 59)

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

ตัวชี้วัด 1 อ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว และบทร้อยกรองได้อย่างถูกต้อง ไพเราะและเหมาะสมกับเรื่องที่อ่าน

ตัวชี้วัด 2 ตีความ แปลความ และขยายความเรื่องที่อ่าน

ตัวชี้วัด 3 วิเคราะห์และวิจารณ์เรื่องที่อ่านในทุก ๆ ด้านอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด 4 กาคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน และประเมินค่าเพื่อนำความรู้ ความคิด ไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต

ตัวชี้วัด 5 วิเคราะห์ วิจารณ์ แสดงความคิดเห็นโต้แย้งกับเรื่องที่อ่าน และเสนอความคิดใหม่อย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด 6 ตอบคำถามจากการอ่านประเภทต่าง ๆ ภายในเวลาที่กำหนด

ตัวชี้วัด 7 อ่านเรื่องต่าง ๆ แล้วเขียนกรอบแนวคิด ผังความคิด บันทึก

ย่อความ และรายงาน

ตัวชี้วัด 8 สังเคราะห์ความรู้จากการอ่าน สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ มาพัฒนาตน พัฒนาการเรียน และพัฒนาความรู้ทางอาชีพ

ตัวชี้วัด 9 มีมารยาทในการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราว ในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด 1 เขียนสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ โดยใช้ภาษาเรียบเรียงถูกต้อง มีข้อมูล และสาระสำคัญชัดเจน

ตัวชี้วัด 2 เขียนเรียงความ

ตัวชี้วัด 3 เขียนย่อความจากสื่อที่มีรูปแบบ และเนื้อหาหลากหลาย

ตัวชี้วัด 4 ผลงานเขียนของตนเองในรูปแบบต่าง ๆ

- ตัวชี้วัด 5 ประเมินงานเขียนของผู้อื่น แล้วนำมาพัฒนางานเขียนของตนเอง
- ตัวชี้วัด 6 เขียนรายงานการศึกษาค้นคว้าเรื่องที่สนใจตามหลักการเขียนเชิงวิชาการ และใช้ข้อมูลสารสนเทศอ้างอิงอย่างถูกต้อง
- ตัวชี้วัด 7 บันทึกการศึกษาค้นคว้าเพื่อนำไปพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ
- ตัวชี้วัด 8 มีมารยาทในการเขียน

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

- ตัวชี้วัด 1 สรุปแนวคิด และแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่ฟังและดู
- ตัวชี้วัด 2 วิเคราะห์ แนวคิด การใช้ภาษา และความน่าเชื่อถือจากเรื่องที่ฟัง และดูอย่างมีเหตุผล
- ตัวชี้วัด 3 ประเมินเรื่องที่ฟังและดู แล้วกำหนดแนวทางนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต
- ตัวชี้วัด 4 มีวิจารณญาณในการเลือกเรื่องที่ฟังและดู
- ตัวชี้วัด 5 พูดในโอกาสต่าง ๆ พูดแสดงทรรศนะ ได้แข็ง โน้มน้ำใจ และเสนอแนวคิดใหม่ด้วยภาษาถูกต้องเหมาะสม
- ตัวชี้วัด 6 มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

- ตัวชี้วัด 1 อธิบายธรรมชาติของภาษา พลังของภาษา และลักษณะของภาษา
- ตัวชี้วัด 2 ใช้คำและกลุ่มคำสร้างประโยคตรงตามวัตถุประสงค์
- ตัวชี้วัด 3 ใช้ภาษาเหมาะสมแก่โอกาส กาลเทศะ และบุคคล รวมทั้งคำราชาศัพท์อย่างเหมาะสม
- ตัวชี้วัด 4 แต่งบทร้อยกรอง
- ตัวชี้วัด 5 วิเคราะห์อิทธิพลของภาษาต่างประเทศและภาษาถิ่น
- ตัวชี้วัด 6 อธิบายและวิเคราะห์หลักการสร้างคำในภาษาไทย
- ตัวชี้วัด 7 วิเคราะห์และประเมินการใช้ภาษาจากสื่อสิ่งพิมพ์

และสื่ออิเล็กทรอนิกส์

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดี และวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

ตัวชี้วัด 1 วิเคราะห์และวิจารณ์วรรณคดี และวรรณกรรมตามหลักการ วิจารณ์เบื้องต้น

ตัวชี้วัด 2 วิเคราะห์ลักษณะเด่นของวรรณคดีเชื่อมโยงกับการเรียนรู้ ทางประวัติศาสตร์และวิถีชีวิตของสังคมในอดีต

ตัวชี้วัด 3 วิเคราะห์และประเมินคุณค่าด้านวรรณศิลป์ของวรรณคดี และวรรณกรรมในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ

ตัวชี้วัด 4 สังเคราะห์ข้อคิดจากวรรณคดีและวรรณกรรม เพื่อนำไป ประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

ตัวชี้วัด 5 รวบรวมวรรณกรรมพื้นบ้าน และอธิบายภูมิปัญญาทางภาษา

ตัวชี้วัด 6 ท่องจำและบอกคุณค่าบทอาขยานตามที่กำหนด และ บทหรือกรอนที่มีคุณค่าตามความสนใจและนำไปใช้อ้างอิง

สรุปได้ว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ประกอบด้วย สาระ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ซึ่งเป็น แนวทางในการกำหนดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งจะเห็นได้จากคุณภาพของผู้เรียน ตามที่หลักสูตรกำหนดนั้น เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดไว้ ดังนั้น ครูผู้สอนจึงมีความจำเป็น ที่จะต้องใช้มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด นำมาจัดทำหน่วยการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

คำอธิบายรายวิชา

วิชาภาษาไทย ท32101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 1.0 หน่วยกิต
ใช้เวลา 2 ชั่วโมง / สัปดาห์ จำนวน 40 ชั่วโมง / ภาคเรียน

ศึกษา วิเคราะห์ส่วนประกอบของภาษา การใช้ถ้อยคำสำนวนให้เกิดสัมฤทธิผล ในการสื่อสาร ร้อยเรียงประโยคได้อย่างสละสลวย มีวิจาร์ณญาณในการฟังและอ่านสารประเภท ต่าง ๆ ใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและประสบการณ์ พุคต่อประชุมชนได้อย่างมีเหตุผล เขียนเชิงกึ่งธุระและ เขียนเรียงความเกี่ยวกับโลกสาธาณะได้อย่างสร้างสรรค์ ศึกษาประวัติ วรรณคดีและหลักการวิจารณ์วรรณคดี มีความภูมิใจและเห็นคุณค่าของวรรณกรรม วรรณคดี และวัฒนธรรมไทย รู้จักเลือกสรรถ้อยคำมาแต่งคำประพันธ์ประเภท โคลง และร่าย โดยใช้ทักษะ

กระบวนการ เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้
อย่างมีประสิทธิภาพ

เพื่อให้มีมารยาทในการสื่อสารด้วยการอ่าน การฟัง การดู การพูด การเขียน
มีเหตุผล เห็นประโยชน์ในการเลือกอ่าน การฟังและการดู เห็นคุณค่าของภาษาไทย ใฝ่เรียนรู้
มีวินัย มุ่งมั่นในการทำงาน ซื่อสัตย์สุจริต รักษาดี ศาสน์ กษัตริย์ มีความพอเพียง
รักความเป็นไทย

โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาไทยพื้นฐาน ท32101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
จำนวน 40 ชั่วโมง / ภาคเรียน

ตาราง 2.1 หน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาไทยพื้นฐาน ท 32101

หน่วยการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เวลาที่ใช้สอน
1. ความรู้ทางภาษา	1. ส่วนประกอบของภาษา	3
	2. การใช้ถ้อยคำและสำนวนให้เกิดประสิทธิภาพ	3
	3. ร้อยเรียงประโยค	2
2. ทักษะการสื่อสาร	1. ความคิดกับภาษา	2
	2. การฟังและการอ่านให้เกิดวิจาร์ณญาณ	3
	3. การพูดต่อประชุมชน	3
	4. การเขียนเชิงกิจธุระ	2
	5. การเขียนเรียงความเกี่ยวกับโลกสาธารณะ	2
3. วรรณคดีและ วรรณกรรม	1. มหาเวสสันดรชาดก กัณฑ์มัทรี	6
	2. คัมภีร์ฉันทศาสตร์แพทยศาสตร์สงเคราะห์	6
	3. โคลนคืดล้อ	2
	4. อภิปุชณียากานต์	2
	รวม	36

หมายเหตุ รวมเวลาเรียนในภาคเรียนนี้ทั้งสิ้น 36 ชั่วโมง เวลาอีก 4 ชั่วโมง ใช้สำหรับสอบ
กลางภาคและปลายภาค

จากโครงสร้างหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท32101 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 มีหน่วยการเรียนรู้ทั้งหมด 3 หน่วย ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ทักษะการสื่อสาร ทดลอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ทักษะการสื่อสาร ซึ่งมีสาระ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ดังนี้

1. สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐานที่ 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

ตัวชี้วัด 2 ตีความ แปลความ และขยายความเรื่องที่อ่าน

ตัวชี้วัด 3 วิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่อ่านในทุก ๆ ด้านอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด 9 มีมารยาทในการอ่าน

2. สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐานที่ 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความเขียนย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด 1 เขียนสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ โดยใช้ภาษาเรียบเรียงถูกต้อง มีข้อมูลและสาระสำคัญชัดเจน

ตัวชี้วัด 2 เขียนเรียงความ

ตัวชี้วัด 4 ผลิตงานเขียนของตนเองในรูปแบบต่าง ๆ

ตัวชี้วัด 8 มีมารยาทในการเขียน

3. สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐานที่ 3.1 สามารถเลือกฟังและเลือกดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิดและความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

ตัวชี้วัด 1 สรุปแนวคิดและแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่ฟังและดู

ตัวชี้วัด 4 มีวิจารณญาณในการเลือกเรื่องที่ฟังและดู

ตัวชี้วัด 5 พูดในโอกาสต่าง ๆ พูดแสดงทรรศนะ ได้แย้ง และเสนอ

แนวคิดใหม่ด้วยภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม

ตัวชี้วัด 6 มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด

4. สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้ เป็นสมบัติของชาติ

ตัวชี้วัด 3 ใช้ภาษาเหมาะสมแก่โอกาส กาลเทศะและบุคคล รวมทั้ง คำราชาศัพท์อย่างเหมาะสมเรียบเรียงถูกต้อง มีข้อมูล และสาระสำคัญชัดเจน

สาระการเรียนรู้

ความคิดกับภาษา

การฟังและการอ่านให้เกิดวิจารณ์ญาณ

การพูดต่อประชุมชน

การเขียนเชิงกิจธุระ

การเขียนเรียงความเกี่ยวกับโลกสาธาณะ

สรุปได้ว่า หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การพัฒนาทักษะการสื่อสาร มีสาระการเรียนรู้ การอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด หลักการใช้ภาษาไทย ซึ่งมีเนื้อหา 5 เรื่อง คือ ความคิดกับภาษา การฟังและการอ่านให้เกิดวิจารณ์ญาณ การพูดต่อประชุมชน การเขียนเชิงกิจธุระ การเขียนเรียงความเกี่ยวกับโลกสาธาณะ

ทักษะการสื่อสาร

การสื่อสารเป็นกระบวนการขับเคลื่อนที่สำคัญของสังคมมนุษย์ และเป็นกระบวนการที่สัมพันธ์กับชีวิตในหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะในการดำเนินชีวิตประจำวันและการทำงานของมนุษย์ ด้วยมนุษย์จำเป็นต้องติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจระหว่างกัน ซึ่งยังประโยชน์ต่าง ๆ ให้เกิดขึ้น ทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น

ความหมายของการสื่อสาร

มนุษย์จำเป็นต้องติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจระหว่างกัน ซึ่งยังประโยชน์ต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น มีนักการศึกษาให้ความหมายการสื่อสารไว้ ดังนี้

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551 : 4) ให้ความหมายของการสื่อสารว่า การสื่อสาร หมายถึงการสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจระหว่างกัน โดยเป็นกระบวนการถ่ายทอดสารระหว่างมนุษย์และใช้ “ภาษา” เป็นเครื่องมือติดต่อกันด้วยวิธีการต่าง ๆ อันส่งผลให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารเกิดความเข้าใจได้ตรงกัน รวมทั้งยังเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิด การถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ หรือสิ่งอื่นใดที่มนุษย์ต้องการจะนำเสนอไปยังผู้อื่น ซึ่งแต่ละบุคคล

อาจนำวิธีการหรือมีกระบวนการสื่อสารที่แตกต่างกันไปตามความเหมาะสมหรือความจำเป็น
ทั้งของตนเองและคู่สื่อสาร

วิเศษ ชาญประโคน (2551 : 2) กล่าวว่า การสื่อสาร หมายถึงการติดต่อกันของบุคคล
เพื่อถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ ความคิด โดยอาศัยสื่อทั้ง การพูด การเขียน ภาษาท่าทางและวัตถุ
ให้เกิดการรับรู้และเข้าใจตรงกัน

วัลลภา วิทยารักษ์ (2554 : 83) กล่าวว่า การสื่อสาร หมายถึง การติดต่อระหว่างมนุษย์
ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน รับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ร่วมกัน
และเกิดการตอบสนองกัน

ราชบัณฑิตยสถาน (2556 : 118) ให้ความหมาย คำว่า การสื่อสาร หมายถึง วิธี
การนำถ้อยคำ ข้อความหรือหนังสือ เป็นต้น จากบุคคลหนึ่งหรือสถานที่หนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง
หรืออีกสถานที่หนึ่ง

สรุปได้ว่า การสื่อสาร เป็นการติดต่อกันระหว่างมนุษย์ด้วยกันเพื่อให้เกิดความเข้าใจ
ซึ่งกันและกัน โดยอาศัยสื่อหรือวิธีการต่าง ๆ ตามความเหมาะสม

ความสำคัญของการสื่อสาร

บุคคลและสังคมจะเกิดการพัฒนาได้ ส่วนหนึ่งก็เนื่องมาจากมีกระบวนการสื่อสาร
ที่ดี เราจะสังเกตเห็นว่าการสื่อสารเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของเราตลอดเวลา ในขณะที่เรา
ทำกิจกรรมเพียงลำพังหรือเมื่อประสานสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ดังนั้นการสื่อสารจึงเป็นกระบวนการ
ที่ทำให้เกิดการรวมกลุ่มในสังคม ช่วยให้คนในสังคมสามารถติดต่อสื่อสารกันได้และนำไปสู่
หนทางของการพัฒนาในทุกด้าน มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการสื่อสารไว้ ดังนี้

สุปรีย์ สุวรรณบุรณ์ (2553 : 10) กล่าวถึงความสำคัญของการสื่อสารไว้ดังนี้

1. การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกเพศ ทุกวัย
ไม่มีใครที่จะดำรงชีวิตได้โดยปราศจากการสื่อสาร ทุกสาขาอาชีพก็ต้องใช้การสื่อสาร
ในการปฏิบัติงาน การทำธุรกิจต่าง ๆ โดยเฉพาะสังคมมนุษย์ที่มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนา
ตลอดเวลา พัฒนาการทางสังคม จึงดำเนินไปพร้อม ๆ กับพัฒนาการทางการสื่อสาร
2. การสื่อสารก่อให้เกิดการประสานสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลและสังคม
ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนในสังคม ช่วยสืบทอดวัฒนธรรมประเพณี สะท้อน
ให้เห็นภาพความเจริญรุ่งเรือง วิถีชีวิตของผู้คน ช่วยธำรงสังคมให้อยู่ร่วมกันเป็นปกติสุข
และอยู่ร่วมกันอย่างสันติ

3. การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าทั้งตัวบุคคล
และสังคม การพัฒนาทางสังคมในด้านคุณธรรม จริยธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ฯลฯ

รวมทั้งศาสตร์ในการสื่อสาร จำเป็นต้องพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง การสื่อสารเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์และพัฒนาความเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ

คณาจารย์โปรแกรมภาษาและวัฒนธรรมไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย (2553 : 5) ให้ความสำคัญของการสื่อสารว่า การสื่อสารนั้นถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งในชีวิตของมนุษย์ นอกเหนือจากปัจจัยที่จำเป็นเพื่อความอยู่รอดของมนุษย์อื่น ได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค มนุษย์อาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมใด ๆ ของตน และเพื่ออยู่ร่วมกับคนอื่นในสังคม การสื่อสารเป็นพื้นฐานการติดต่อของมนุษย์ และเป็นเครื่องมือสำคัญของกระบวนการสังคม ยิ่งสังคมมีความซับซ้อนมากเพียงใด และประกอบด้วยคนจำนวนมากเท่าใด การสื่อสารก็ยิ่งมีความสำคัญมากขึ้นเท่านั้น การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมและสังคมที่นำมาซึ่งความสับสน ก่อให้เกิดความไม่เข้าใจและความไม่แน่ใจแก่สมาชิกของสังคม ย่อมต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

สรุปได้ว่าการสื่อสารมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ เพราะมนุษย์อยู่ร่วมกันเป็นสังคม การสื่อสารจึงเป็นพื้นฐานในการติดต่อกันระหว่างมนุษย์ในสังคม เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าทั้งตัวบุคคลและสังคม

องค์ประกอบของการสื่อสาร

ในการสื่อสารแต่ละครั้งนั้นมิใช่จะประกอบเพียงผู้พูดและผู้ฟังเท่านั้น ยังต้องประกอบส่วนอื่น ๆ ที่เรียกว่า องค์ประกอบของการสื่อสาร เพื่อให้การสื่อสารแต่ละครั้งประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ผู้พูดตั้งไว้ จึงควรทำความเข้าใจเรื่ององค์ประกอบของการสื่อสาร มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของการสื่อสารไว้ ดังนี้

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551 : 15 - 16) กล่าวถึง องค์ประกอบของการสื่อสาร คือ ส่วนที่นำมาประกอบกันเพื่อทำให้เกิดการสื่อสาร หากขาดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่ง จะทำให้การสื่อสารนั้นไม่สมบูรณ์ ซึ่งการสื่อสารมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ผู้ส่งสาร คือ บุคคลหรือหน่วยงานที่เป็นผู้สร้างและถ่ายทอดสารต่าง ๆ ไปยังผู้รับ ด้วยวิธีการพูด การเขียน การใช้กิริยาท่าทาง หรือสัญลักษณ์อื่น ๆ ที่สามารถแปลความหมายได้ ซึ่งผู้ส่งสารที่ดีควรมีจุดประสงค์ที่ชัดเจนในการสื่อสาร มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่ประสงค์จะถ่ายทอดไปยังผู้รับ ควรวิเคราะห์ความสามารถและความพร้อมของผู้รับสาร และรู้จักเลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมกับเรื่อง โอกาส และความสามารถของผู้รับสารด้วย

2. สาร คือเรื่องราวหรือข้อความที่ผู้ส่งสารต้องการถ่ายทอดให้ผู้รับสารได้รับรู้ ซึ่งอยู่ในรูปภาษาหรือสัญลักษณ์ที่สามารถสื่อความหมายได้เข้าใจตรงกัน

3. สื่อ หมายถึง ช่องทางหรือพาหนะนำสารส่งไปยังผู้รับสาร ซึ่งจะเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้กระบวนการสื่อสารเป็นไปด้วยความสะดวกรวดเร็ว และชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะสื่อที่เป็นวัตถุที่มนุษย์สร้างขึ้นหรืออาจเป็นสื่อธรรมชาติบางอย่างแต่หากสื่อที่นำมาใช้ประกอบการนำเสนอไม่มีส่วนช่วยในการสร้างความเข้าใจแล้ว สื่อที่นำมานั้นก็อาจจะไม่เกิดประโยชน์ใด ๆ ซึ่งการเลือกสื่อนี้ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับกาลเทศะด้วย

4. ผู้รับสาร คือ บุคคลที่เป็นจุดหมายปลายทางในกระบวนการสื่อสาร ผู้รับสารอาจเป็นคนเดียวหรือหมู่คณะก็ได้ มีบทบาทในการกำหนดรู้ความหมายตามเรื่องราวที่ผู้ส่งสารส่งผ่านสื่อมาถึงตน และมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อผู้ส่งสาร ซึ่งการสื่อสารจะประสบผลสำเร็จได้นั้นก็ต่อเมื่อผู้รับสารได้พัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีเจตนาชัดเจน มีทัศนคติที่ดีต่อผู้ส่งสาร พยายามทำความเข้าใจกับสารที่ได้รับ มีความรู้ทางภาษาดี มีความสามารถในการคิดและรับรู้ความหมายที่ผู้ส่งสารต้องการถ่ายทอด รวมทั้งสามารถแสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อผู้ส่งสารได้

5. ผลของการสื่อสาร คือการเปลี่ยนแปลงท่าทีและพฤติกรรมของผู้รับสารเมื่อได้รับสารนั้นว่าพอใจหรือไม่พอใจ เช่น การพยักหน้า การยิ้ม สีหน้าเฉยเมย เป็นต้น ปฏิกิริยาย้อนกลับนี้บางทีก็เรียกว่า ผลของการสื่อสาร ซึ่งสามารถแบ่งได้ 2 ชนิด คือ ผลทางบวก เช่น เมื่อผู้พูดทำหน้าที่ส่งสารเรื่องราวไปยังผู้ฟัง และผู้ฟังแสดงความสนใจในเรื่องที่ฟัง ตั้งใจฟัง พยักหน้าเห็นด้วยเป็นครั้งคราว ไบหน้ายิ้มแย้ม หัวเราะ ประบมือ เป็นต้น และผลทางลบ เช่น การที่ผู้ฟังแสดงกิริยาท่าทางเบื่อหน่าย หาวนอน สีหน้าเคร่งเครียด ไม่เข้าใจสิ่งที่ฟัง เป็นต้น

สุปรีดี สุวรรณบุรณ์ (2553 : 2) กล่าวถึงองค์ประกอบของการสื่อสาร มี 4 ประการ ดังนี้

1. ผู้ส่งสาร (Sender) หรือ แหล่งสาร (Source) หมายถึง บุคคล กลุ่มบุคคล หรือ หน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการส่งสาร หรือเป็นแหล่งกำเนิดสาร ที่เป็นผู้เริ่มต้นส่งสาร ด้วยการแปลสารนั้นให้อยู่ในรูปของสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นแทนความคิด ได้แก่ ภาษา และอากัปกริยาต่าง ๆ เพื่อสื่อสารความคิด ความรู้สึก ข่าวสาร ความต้องการและวัตถุประสงค์ของตนไปยังผู้รับสารด้วยวิธีการใด ๆ หรือส่งผ่านช่องทางใดก็ตาม จะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม เช่น ผู้พูด ผู้เขียน กวี ศิลปิน นักจัดรายการวิทยุ โฆษกรัฐบาล องค์กร สถาบัน สถานีวิทยุกระจายเสียง สถานีวิทยุ โทรทัศน์ กองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ หน่วยงานของรัฐ บริษัท สถาบันสื่อมวลชน เป็นต้น

คุณสมบัติของผู้ส่งสาร

1.1 เป็นผู้ที่มีเจตนาแน่ชัดที่จะให้ผู้อื่นรับรู้จุดประสงค์ของตนในการส่งสาร

แสดงความคิดเห็น หรือวิจารณ์ ฯลฯ

1.2 เป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาของสารที่ต้องการจะสื่อออกไป
เป็นอย่างดี

1.3 เป็นผู้มีบุคลิกลักษณะที่ดี มีความน่าเชื่อถือ แคล่วคล่องเปิดเผยจริงใจ
และมีความรับผิดชอบ ในฐานะเป็นผู้ส่งสาร

1.4 เป็นผู้ที่สามารถเข้าใจความพร้อมและความสามารถในการรับสาร
ของผู้รับสาร

1.5 เป็นผู้รู้จักเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมในการส่งสารหรือนำเสนอสาร

2. สาร (Message) หมายถึง เรื่องราวที่มีความหมาย หรือสิ่งต่าง ๆ ที่อาจอยู่ในรูป
ของข้อมูล ความรู้ ความคิด ความต้องการ อารมณ์ ฯลฯ ซึ่งถ่ายทอดจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร
ให้ได้รับรู้ และแสดงออกมาโดยอาศัยภาษาหรือสัญลักษณ์ใด ๆ ที่สามารถทำให้เกิดการรับรู้
ร่วมกันได้ เช่น ข้อความที่พูด ข้อความที่เขียน บทเพลงที่ร้อง รูปที่วาด เรื่องราวที่อ่าน ท่าทาง
ที่สื่อความหมาย เป็นต้น

2.1 รหัสสาร (Message code) ได้แก่ ภาษา สัญลักษณ์ หรือสัญญาณที่มนุษย์ใช้
เพื่อแสดงออกแทนความรู้ ความคิด อารมณ์ หรือความรู้สึกต่าง ๆ

2.2 เนื้อหาของสาร (Message content) หมายถึง บรรดาความรู้ ความคิด
และประสบการณ์ที่ผู้ส่งสารต้องการจะถ่ายทอดเพื่อการรับรู้ร่วมกัน แลกเปลี่ยนเพื่อความเข้าใจ
ร่วมกันหรือได้ตอบกัน

2.3 การจัดสาร (Message treatment) หมายถึง การรวบรวมเนื้อหาของสาร
แล้วนำมาเรียบเรียงให้เป็นไปอย่างมีระบบ เพื่อให้ได้ใจความตามเนื้อหาที่ต้องการด้วยการเลือก
ใช้รหัสสารที่เหมาะสม

3. สื่อ หรือช่องทาง (Media or channel) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่ง
ในการสื่อสาร หมายถึง สิ่งที่เป็นพาหนะของสาร ทำหน้าที่นำสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร
ผู้ส่งสารต้องอาศัยสื่อหรือช่องทางทำหน้าที่นำสารไปสู่ผู้รับสาร

4. ผู้รับสาร (Receiver) หมายถึง บุคคล กลุ่มบุคคล หรือมวลชนที่รับเรื่องราว
ข่าวสารจากผู้ส่งสาร และแสดงปฏิกิริยาตอบกลับ (Feedback) ต่อผู้ส่งสาร หรือส่งสารต่อไป
ถึงผู้รับสารคนอื่น ๆ ตามจุดมุ่งหมายของผู้ส่งสาร เช่น ผู้เข้าร่วมประชุม ผู้ฟังรายการวิทยุ
กลุ่มผู้ฟังการอภิปราย ผู้อ่านบทความจากหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

โอบเอื้อ ต่อสกุล (ม.ป.ป. : 1) กล่าวว่าองค์ประกอบของการสื่อสารประกอบด้วย

1. ผู้ส่งข่าวสาร (Sender)

2. ข้อมูลข่าวสาร (Message)
3. สื่อในช่องทางการสื่อสาร (Media)
4. ผู้รับข่าวสาร (Receivers)
5. ความเข้าใจและการตอบสนอง

สรุปได้ว่าองค์ประกอบของการสื่อสาร มี 5 องค์ประกอบได้แก่ ผู้ส่งสาร สาร สื่อ ช่องทาง ผู้รับสาร และผลของการรับสาร

วัตถุประสงค์ของการสื่อสาร

การที่คนเราทำการสื่อสารกันนั้น ผู้ส่งสารกับผู้รับสารจะมีวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร ซึ่งจะเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จ โดยทั่วไปแล้วผู้ส่งสารและผู้รับสาร มีวัตถุประสงค์ที่แสดงความต้องการในการสื่อสาร ซึ่งมีผู้สรุปวัตถุประสงค์ในการสื่อสารไว้ ดังนี้ โอบเอื้อ ต่อสกุล (ม.ป.ป. : 1) กล่าวว่ววัตถุประสงค์ของการสื่อสารได้จำแนกไว้ ดังนี้

1. เพื่อแจ้งให้ทราบหรือเพื่อทราบ หมายถึง การสื่อสารที่ผู้ส่งสารจะแจ้ง หรือบอก กล่าวข่าวสาร ข้อมูล เหตุการณ์ ความคิด ความต้องการของตนให้ผู้รับได้ทราบ
2. เพื่อสอนหรือให้การศึกษา หมายถึง การสื่อสารที่มุ่งจะให้ผู้รับมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางด้านองค์ความรู้ ความคิด สติปัญญา ฉะนั้นจึงมุ่งเน้นไปที่การเรียน การสอนหรือการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการ โดยเฉพาะ
3. เพื่อสร้างความพอใจหรือให้ความบันเทิง หมายถึง การสื่อสารที่มุ่งให้เกิดผลทางจิตใจหรืออารมณ์ ความรู้สึกแก่ผู้รับสาร ซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้ส่งสารมีข้อมูลที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับสาร และมีกลวิธีในการนำเสนอเป็นที่พอใจ
4. เพื่อเสนอหรือชักจูงใจ มุ่งเน้นให้ผู้รับสารมีพฤติกรรมคล้อยตาม หรือยอมรับปฏิบัติตาม

คณาจารย์โปรแกรมภาษาและวัฒนธรรมไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (2553 : 25) กำหนดวัตถุประสงค์ของการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของผู้ส่งสาร ในการสื่อสารผู้ส่งสารมีวัตถุประสงค์ ดังนี้
 - 1.1 เพื่อแจ้งให้ทราบ (Inform) หมายความว่า ในการสื่อสารนั้นผู้ส่งสาร มีความต้องการที่จะบอก แจ้ง หรือชี้แจงข่าวสารเรื่องราว เหตุการณ์ ข้อมูล หรือสิ่งอื่นใด ให้ผู้รับสารได้รับทราบหรือเกิดความเข้าใจ
 - 1.2 เพื่อสอนหรือให้การศึกษา (Teach or Educate) หมายความว่า ผู้ส่งสาร มีความต้องการที่จะสอนวิชาความรู้หรือเรื่องราวที่มีลักษณะเป็นวิชาการ เพื่อให้ผู้รับสารได้รับความรู้เพิ่มขึ้นจากเดิม

1.3 เพื่อสร้างความพอใจหรือให้ความบันเทิง (Please or Entertain) หมายความว่าในการสื่อสารนั้นผู้ส่งสารมีความต้องการที่จะทำให้ผู้รับสารเกิดความรื่นเริงบันเทิงใจจากสารที่ตนส่งออกไป ไม่ว่าจะในรูปของการพูด การเขียน หรือการแสดงกิริยาท่าทาง

1.4 เพื่อเสนอหรือชักจูงใจ (Propose or Persuade) หมายความว่า ผู้ส่งสารได้เสนอแนะสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อผู้รับสาร และมีความต้องการชักจูงใจให้ผู้รับสารเกิดความคล้อยตามหรือยอมรับปฏิบัติตามการเสนอแนะของตน

2. วัตถุประสงค์ของผู้รับสาร มีดังนี้

2.1 เพื่อทราบ (Understand) หมายความว่า ในการเข้าร่วมกิจกรรมทางการสื่อสารนั้น ผู้รับสารมีความต้องการที่จะทราบเรื่องราวข่าวสาร

2.2 เพื่อเรียนรู้ (Learn) หมายความว่า การแสวงหาความรู้ของผู้รับสารจากการสื่อสาร

2.3 เพื่อหาความพอใจ (Enjoy) หมายความว่า ต้องการความบันเทิง ต้องการพักผ่อนหย่อนใจ

2.4 เพื่อกระทำหรือตัดสินใจ (Dispose or Decide) หมายความว่า ในการดำเนินชีวิตของคนเรานั้น สิ่งหนึ่งที่เราต้องกระทำอยู่เสมอก็คือ การตัดสินใจกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งในการตัดสินใจของเรานั้น มักจะได้รับการเสนอแนะหรือชักจูงใจให้กระทำอย่างนั้นอย่างนี้จากบุคคลอื่นอยู่เสมอ ทางเลือกในการตัดสินใจของเราขึ้นอยู่กับว่าข้อเสนอแนะนั้น ๆ มีความน่าเชื่อถือหรือเป็นไปได้เพียงใด รวมทั้งอาศัยจากข่าวสาร ข้อมูล ความรู้ ความเชื่อ และประสบการณ์ที่เราสั่งสมมาเป็นเครื่องมือในการตัดสินใจ

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551 : 10 - 12) กล่าวว่า การกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนของการสื่อสารแต่ละครั้ง จะเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จได้รวดเร็วยิ่งขึ้น เนื่องจากผู้ส่งสารมีเป้าหมายที่ชัดเจน วัตถุประสงค์ของการสื่อสาร มีดังนี้

1. วัตถุประสงค์ที่แสดงความต้องการ

1.1 วัตถุประสงค์ของผู้ส่งสาร

1.1.1 เพื่อแจ้งให้ทราบ หมายความว่า ในการสื่อสารนั้นผู้ส่งสารมีความต้องการที่จะบอก หรือชี้แจงข่าวสาร เรื่องราว เหตุการณ์ ข้อมูล หรือสิ่งอื่นใดให้ผู้รับสารได้รับทราบหรือเกิดความเข้าใจ

1.1.2 เพื่อสอนหรือเพื่อให้ความรู้ หมายความว่า ผู้ส่งสารมีความต้องการที่จะสอนวิชาความรู้หรือเรื่องราวที่มีลักษณะเป็นวิชาการ เพื่อให้ผู้รับสารได้รับความรู้เพิ่มขึ้นจากเดิม

1.1.3 เพื่อสร้างความพอใจหรือให้ความบันเทิง หมายความว่า
ในการสื่อสารนั้นผู้ส่งสารมีความต้องการที่จะทำให้ผู้รับสารเกิดความรื่นเริงบันเทิงใจจากสาร
ที่ตนส่งออกไป ไม่ว่าจะในรูปแบบของการพูด การเขียนหรือการแสดงกิริยาท่าทาง

1.1.4 เพื่อเสนอหรือเพื่อชักจูงใจ หมายความว่า ผู้ส่งสารได้เสนอแนะสิ่งใด
สิ่งหนึ่งต่อผู้รับสาร และมีความต้องการชักจูงใจให้ผู้รับสารมีความคิดคล้อยตามหรือยอมรับปฏิบัติ
ตามการเสนอแนะของตน

1.2 วัตถุประสงค์ของผู้รับสาร

1.2.1 เพื่อทราบ หมายความว่า ในการเข้าร่วมกิจกรรมทางการสื่อสาร
กิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ผู้รับสารมีความต้องการที่จะทราบเรื่องราว เหตุการณ์ ข้อมูลหรือสิ่งอื่น
ใดที่ผู้แจ้งหรือรายงาน หรือชี้แจง

1.2.2 เพื่อเรียนรู้ หมายความว่า การแสวงหาความรู้ของผู้รับสาร
จากการสื่อสาร ลักษณะของสารในกรณีนี้มักจะเป็นสารที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับวิชาความรู้
และวิชาการเป็นการหาความรู้เพิ่มเติมและเป็นการทำความเข้าใจกับเนื้อหาสาระในการสอน
ของผู้ส่งสาร

1.2.3 เพื่อหาความพอใจ โดยปกติคนเรานั้นนอกจากต้องการจะทราบข่าว
คราวเหตุการณ์และศึกษาหาความรู้แล้ว เรายังต้องการความบันเทิง ต้องการพักผ่อนหย่อนใจ
ด้วย ดังนั้นในบางโอกาสบางสถานการณ์ คนเราในฐานะผู้รับสารจึงต้องมีความต้องการ
ที่จะแสวงหาสิ่งที่สามารถสร้างความขบขัน บันเทิง และสบายใจให้แก่ตนเองด้วย

1.2.4 เพื่อกระทำหรือตัดสินใจ ในการดำเนินชีวิตประจำวันของคนเรานั้น
สิ่งหนึ่งที่เราต้องกระทำอยู่เสมอก็คือการตัดสินใจกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ในการตัดสินใจ
ของเรานั้นมักจะได้รับการเสนอแนะหรือชักจูงให้กระทำอย่างนั้นอย่างนี้จากบุคคลอื่นอยู่เสมอ
ทางเลือกในการตัดสินใจของเราขึ้นอยู่กับว่าข้อเสนอแนะนั้น ๆ มีความน่าเชื่อถือและเป็นไปได้
เพียงใด รวมทั้งอาศัยจากข่าวสาร ข้อมูลความรู้ และความเชื่อที่เราสั่งสมมาเป็นเครื่องมือ
ในการตัดสินใจของเรา

2. วัตถุประสงค์ที่จำแนกตามฐานะของผู้ส่งสาร

2.1 เพื่อแจ้งให้ทราบหรือเพื่อทราบ หมายถึง การสื่อสารที่ผู้ส่งสารจะแจ้ง
หรือบอกกล่าวข่าวสาร ข้อมูล เหตุการณ์ ความคิด ความต้องการของตนให้ผู้อื่นได้รับทราบ

2.2 เพื่อสอนหรือให้การศึกษา หมายถึง การสื่อสารที่มุ่งให้เกิดผล
ทางจิตใจหรืออารมณ์ความรู้สึแก่ผู้รับสาร ซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้ส่งสารมีข้อมูลที่สอดคล้อง
กับความต้องการของผู้รับสาร และมีกลวิธีในการนำเสนอเป็นที่พอใจ

2.3 เพื่อสร้างความพอใจหรือให้ความบันเทิง หมายถึง การสื่อสารที่มุ่งให้เกิดผลทางจิตใจหรืออารมณ์ความรู้สึกแก่ผู้รับสาร ซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้ส่งสารมีข้อมูลที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับสาร และมีกลวิธีในการนำเสนอเป็นที่พอใจ

2.4 เพื่อเสนอหรือชักจูงใจ หมายถึง เพื่อเสนอหรือชักจูงใจมุ่งเน้นให้ผู้รับสารมีพฤติกรรมคล้อยตามหรือยอมรับปฏิบัติตาม

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า วัตถุประสงค์ของการสื่อสารในแต่ละระดับมี จุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันไป ซึ่งจะสำเร็จได้ต้องขึ้นอยู่กับทั้งฝ่ายผู้ส่งสารและฝ่ายผู้รับสาร มีความต้องการที่สัมพันธ์กัน ไม่เช่นนั้นแล้วอาจเป็นผลทำให้การสื่อสารไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ เพื่อให้การสื่อสารเป็นไปด้วยความราบรื่น และประสบผลสำเร็จ ผู้ใช้ภาษาควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการฟัง ด้านการอ่าน ด้านการพูด ด้านการเขียน

ทักษะการสื่อสาร

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ทักษะการสื่อสาร วิชาภาษาไทยพื้นฐาน ท32101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประกอบด้วยเนื้อหาจำนวน 5 เรื่อง ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2555)

1. ความคิดกับภาษา

ความคิดเป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตน จับต้องไม่ได้ แต่เราสามารถแลเห็นความคิดได้โดยทางอ้อม เมื่อมนุษย์แสดงความคิดของตนออกมาเป็นการกระทำ คำพูด หรือพฤติกรรมภายนอกเท่านั้น ซึ่งความคิดที่มนุษย์แสดงออกมาเป็นคำพูดคือภาษานั้นเอง ดังนั้นภาษาจึงเป็นตัวถ่ายทอดความคิดของมนุษย์ การที่มนุษย์สามารถแสดงความคิดออกมาเป็นภาษาได้นั้น เพราะภาษาเป็นระบบสัญลักษณ์ที่มีกฎเกณฑ์ควบคุมกำกับไว้ มนุษย์ได้เรียนรู้ สืบทอด และพัฒนาต่อ ๆ กันมาโดยลำดับ

2. การฟังและอ่านให้เกิดวิจารณ์ญาณ

การฟังและการอ่าน เป็นการรับรู้ความหมายของสาร กระบวนการฟังจะเริ่มตั้งแต่เสียงมากระทบกับประสาทหู เกิดการได้ยิน ส่วนการอ่านจะเริ่มจากการรับสารโดยผ่านทางตาการฟังและการอ่าน จะมีกระบวนการทำงานของสมองมาเกี่ยวข้องด้วย สามารถรับรู้สิ่งที่ได้ยิน ดีความ จับความเข้าใจความหมายและจดจำไว้ คำว่า วิจารณ์ญาณ หมายถึง ปัญญาที่สามารถรับรู้หรือให้เหตุผลที่ถูกต้อง วิจารณ์ญาณในการรับฟัง คือการฟังด้วยความเข้าใจ ทำความเข้าใจ

คิดใคร่ครวญโดยให้เหตุผล และประสบการณ์ของตนเองเป็นส่วนประกอบ การใช้วิจารณญาณในการฟังผู้ใช้วิจารณญาณในการรับฟังอาจใช้ให้เป็นไปในด้านต่าง ๆ

กระบวนการฟัง การอ่านสารให้เกิดวิจารณ์

กระบวนการฟังการอ่านสารให้เกิดวิจารณ์ เริ่มจากเกิดการรับรู้ เข้าใจความหมายของสาร ต่อจากนั้นจะต้องใช้ความคิดวิเคราะห์ ใคร่ครวญ ตัดสินใจได้ว่าสิ่งใดเป็นใจความสำคัญสิ่งใดเป็นผลความ แยกข้อเท็จจริงออกจากข้อคิดเห็น วินิจฉัยได้ว่าสารที่ฟังและอ่านนั้นน่าเชื่อถือหรือไม่มากนักเพียงใด ประเมินค่าได้ ทั้งประเมินค่าสารที่ฟังและอ่าน และประเมินค่าผู้พูดในด้านต่าง ๆ

การพัฒนาวิจารณ์โดยการฟังและอ่านสารประเภทต่าง ๆ ซึ่งจำแนกตามลักษณะเนื้อหาได้ 3 ประเภท คือ

- 1) สารให้ความรู้
- 2) สารจรรโลงใจ
- 3) สารโน้มน้าวใจ

3. การพูดต่อประชุมชน

การพูดต่อประชุมชนเป็นการพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกหรือข้อเสนอแนะต่าง ๆ ต่อผู้ฟังจำนวนมากในที่สาธารณะ ซึ่งผู้ฟังนั้นอาจไม่เคยรู้จักกันมาก่อน และอาจมีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ เช่น พื้นความรู้ สภาพทางเศรษฐกิจ ตลอดจนเจตคติต่อผู้พูดหรือหัวข้อเรื่องที่พูดคล้ายกันหรือแตกต่างกันก็ได้ ปฏิกริยาตอบสนองที่ผู้ฟังมีต่อผู้พูดจะเกิดขึ้นทั้งในขณะที่กำลังฟังอยู่และเมื่อฟังจบแล้ว ในขณะที่ฟังอยู่ปฏิกริยาตอบสนองจะแสดงออกมาเป็นอวัจนภาษา ผู้พูดที่ดีจะต้องรู้จักสังเกตและตีความให้ถูกต้องว่าผู้ฟังกำลังมีปฏิกริยาตอบสนองอย่างไร การพูดตามที่กล่าวมานี้ เรียกว่า “การพูดต่อประชุมชน”

ประเภทของการพูดต่อประชุมชน การพูดต่อประชุมชนนั้น แบ่งได้หลายแบบ ได้แก่

- 1) แบ่งตามวิธีนำเสนอ
- 2) แบ่งตามความมุ่งหมาย
- 3) แบ่งตามเนื้อหาที่พูด

4) แบ่งตามโอกาส

5) แบ่งตามรูปแบบ

4. การเขียนเชิงกิจกรรม

การเขียนเชิงกิจกรรม เป็นการเขียนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันอย่างใกล้ชิด แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) การกรอกแบบฟอร์ม

การกรอกแบบฟอร์มมีความจำเป็นและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน นักเรียนคงเคยกรอกแบบฟอร์มกันมาบ้างแล้ว อาจกรอกเพื่อประโยชน์ของตนเอง เพื่อช่วยเหลือผู้ปกครอง หรือบุคคลอื่น ๆ ในอนาคตนักเรียนก็จะมีโอกาสกรอกแบบฟอร์มอีกมากมายหลายชนิด บางทีนักเรียนอาจจะเป็นผู้สร้างแบบฟอร์มให้ผู้อื่นกรอก อาจต้องเป็นผู้รวบรวมข้อมูล จากแบบฟอร์มชนิดต่าง ๆ ไว้เพื่อเป็นหลักฐานในการสืบค้น

2) การเขียนประกาศ

ประกาศ คือ ข้อความที่แจ้งให้ทราบเพื่อปฏิบัติ ผู้รับแจ้งอาจเป็นสาธารณชน ทั่วไป บุคคลเฉพาะกลุ่ม หรือผู้ใดผู้หนึ่ง โดยเฉพาะ ข้อความประเภทนี้นอกจากประสงค์ให้ ผู้เกี่ยวข้องทราบแล้วยังกำหนดให้ปฏิบัติตามด้วยการแจ้งให้ทราบมักกระทำเป็นเอกสารติดไว้ ที่ป้ายประกาศสาธารณะ หรือลงในหนังสือพิมพ์ หนังสือข่าวสารทางราชการ อานทางวิทยุ หรือ โทรทัศน์เรื่องที่ประกาศมีหลากหลายแตกต่างกันไปตามความมุ่งหมายของผู้ออกประกาศ โดยทั่วไป แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. ประกาศอย่างเป็นทางการ ประกาศประเภทนี้ส่วนใหญ่จะเป็นประกาศ ขององค์กรและหน่วยงานราชการต่าง ๆ มีการกำหนดรูปแบบไว้แน่นอน

2. ประกาศแบบธุรกิจทั่วไปหรือประกาศอย่างไม่เป็นทางการ ประกาศ ประเภทนี้มักเป็นประกาศส่วนบุคคล ไม่ต้องมีรูปแบบแน่นอนอย่างประกาศแบบทางการ การประกาศจะมีแต่เนื้อหาสำคัญหรือจุดประสงค์เท่านั้น เช่น ไม่บอกเจ้าของประกาศหรือลงชื่อ ผู้ออกประกาศ อาจบอกเฉพาะชื่อบุคคลหรือชื่อเล่น สถานที่หรือหมายเลข โทรศัพท์ที่รับผิดชอบ ไม่บอกวันเดือนปีที่ออกประกาศบอกเพียงวันเวลาที่จะมีผลตามประกาศ ไม่บอกชื่อเรื่องบอกเพียง ข้อความโดยย่อของเรื่องที่ประกาศ ภาษาที่ใช้เป็นภาษาระดับไม่เป็นทางการ หรือกึ่งทางการ

อาจใช้ถ้อยคำที่มีใจความเกินจริงหรือคำกล้อจงใจ โฆษณา

5. การเขียนเรียงความเกี่ยวกับโลกสาธาณะ

เรียงความ เป็นการเขียนขยายข้อความ โดยการเรียงถ้อยคำให้เป็นเรื่องราว โดยแสดงความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก จินตนาการ และความเข้าใจ ด้วยภาษาที่ถูกต้อง เหมาะสมตรงความหมาย กะทัดรัด สละสลวย เป็นระบบน่าอ่าน

การเขียนเรียงความเกี่ยวกับโลกสาธาณะ

โลกสาธาณะ หมายถึง สภาพ ความเป็นไป และเหตุการณ์ ทุกอย่างที่เป็น รูปธรรมและนามธรรมซึ่งบุคคลทุกคนต้องเข้าไปเกี่ยวข้องร่วมกับผู้อื่น คนเราไม่สามารถจำกัด ตนเองอยู่เพียงใน โลกส่วนตัวเท่านั้น เราต้องรับรู้ข่าวสารเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งทางสื่อมวลชน โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และการบอกเล่าของบุคคลอื่นทั้งที่เป็นสมาชิกในครอบครัวเดียวกันและบุคคล อื่นที่ไปมาหาสู่ นอกจากนั้นเรายังต้องศึกษาหาความรู้และประสบการณ์ตลอดชีวิต ประกอบอาชีพ การงาน จุดมุ่งหมาย เพื่อจรรโลงสังคมให้อยู่ด้วยดี ผู้เขียนเขียนจากประสบการณ์ ความรู้ ทัศนนะ และความนึกคิดของตนหรือกลุ่มของตนและเรื่องที่เขียนอาจเขียนได้อย่างกว้างขวางเรียงความ เกี่ยวกับโลกสาธาณะ ประกอบด้วยหัวข้อเรียงความและใจความของเรื่อง

จุดมุ่งหมาย เพื่อจรรโลงสังคมให้อยู่ด้วยดี ผู้เขียนเขียนจากประสบการณ์ ความรู้ ทัศนนะ และความนึกคิดของตนหรือกลุ่มของตนและเรื่องที่เขียนอาจเขียนได้อย่างกว้างขวาง เรียงความเกี่ยวกับโลกสาธาณะ ประกอบด้วยหัวข้อเรียงความและใจความของเรื่อง

สรุปได้ว่า หน่วยที่ 2 ทักษะการสื่อสาร วิชาภาษาไทยพื้นฐาน ท32101 ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ประกอบด้วยเนื้อหาจำนวน 5 เรื่อง ดังนี้ ความคิดกับภาษา การฟังและอ่านให้เกิดวิจารณญาณ การพูดต่อประชุมชน การเขียนเชิงกิจธุระ การเขียนเรียงความเกี่ยวกับโลกสาธาณะ ซึ่งจะช่วย พัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการพูด และทักษะการเขียน ของผู้เรียน ได้เป็นอย่างดี

แผนการจัดการเรียนรู้

การวางแผนการจัดการเรียนรู้เป็นภารกิจสำคัญของครูผู้สอน ทำให้ผู้สอนทราบล่วงหน้าว่าจะสอนอะไร เพื่อจุดประสงค์ใด สอนอย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผลวิธีใด เป็นการเตรียมตัวให้พร้อมก่อนสอน การที่ผู้สอนได้วางแผนการจัดการเรียนรู้อย่างถูกต้องตามหลักการย่อมช่วยให้เกิดความมั่นใจในการสอน ทำให้สอนได้ครอบคลุมเนื้อหา มีแนวทาง และมีเป้าหมาย เป็นการสอนที่ให้คุณค่าแก่ผู้เรียน ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย ความสำคัญ ลักษณะ ขั้นตอนการจัดทำ และหลักการวางแผนการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี เพื่อส่งผลให้การเรียนการสอนดำเนินไปสู่จุดหมายที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

มีนักวิชาการให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ (2550 : 58) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการเตรียมการสอน หรือการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ และจัดทำไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โดยเริ่มจากการกำหนดวัตถุประสงค์จะให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านใด (สติปัญญา / เจตคติ / ทักษะ) จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิธีใด ใช้สื่อการสอน หรือแหล่งการเรียนรู้ใด และจะประเมินผลอย่างไร

เขียน วันทนิยตระกูล (2551 : 45) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการสอนนำวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องสอน ตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อ อุปกรณ์การสอน และการวัดผลประเมินผล โดยจัดเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนย่อย ๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือจุดเน้นของหลักสูตร สภาพของผู้เรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุอุปกรณ์ และตรงกับชีวิตจริง

คณะเทคโนโลยีการเกษตร (2552 : 3) ให้ความหมายว่าแผนการสอน หมายถึง แผนการหรือโครงการที่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร ในรายวิชาที่ต้องการสอนตลอดภาคเรียน หรือตลอดปีการศึกษา โดยมีการนำมาสร้างเป็นแผนการหรือแผนกิจกรรมการเรียนการสอน อย่างเป็นระบบเพื่อนำไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้หรือจุดเน้นของการเรียนรู้สู่จุดหมายของหลักสูตร

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหา มาตรฐานรายวิชา และตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยวิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชา รายปี หรือรายภาค และหน่วยการเรียนรู้ที่จัดทำกำหนดเป็นแผนการจัดการเรียนรู้

ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแนวทาง ที่จะทำให้การจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น มีนักการศึกษากล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ปัญญา ทองนิล (2547 : 346) กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า

1. ความสำคัญต่อผู้สอนทำให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดำเนินไปอย่างเป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่องกัน และจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกการเรียนการสอนตามหลักสูตร กำหนด เพราะการจัดทำแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีต้องสอดคล้อง ตอบสนองต่อจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตร สามารถตรวจสอบครอบคลุมเนื้อหา และไม่เกิดความซ้ำซ้อน

2. ความสำคัญต่อผู้เรียน การที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี ผู้เรียนเกิดผลการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การสอน เกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอน และวิชาที่เรียน เนื่องจากผู้สอนสอนด้วยความมั่นใจ ราบรื่น ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย และช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรม

3. ความสำคัญต่อการประกันคุณภาพการศึกษา เนื่องจากการประเมินคุณภาพ การศึกษาตามพระราชบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดตัวชี้วัดด้านการเรียนการสอน โดยมีการประเมินการเตรียมการสอนของครู

รัชการดา เหลลาแก้ว (2550 : 16) กล่าวว่าแผนการจัดการเรียนรู้เป็นเสมือนแผนที่ ของนักเดินทาง โดยมีหลักสูตรเป็นเข็มทิศ นักเดินทางที่ดีต้องใช้แผนที่และเข็มทิศนำทาง เพื่อเดินไปสู่เป้าหมายโดยไม่หลงทาง แผนการจัดการเรียนรู้จะช่วยให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

คณะเทคโนโลยีการเกษตร (2552 : 6) ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้

ดังนี้

1. เป็นการเตรียมการหรือมีการวางแผนไว้ล่วงหน้า
2. สนับสนุนให้ผู้สอนได้จัดการค้นคว้า และนำเทคนิคหรือวิธีการใหม่ๆ มาใช้ ประกอบการเรียนการสอนในบทเรียนนั้น ๆ
3. ช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจและภูมิใจในผลงานของตน
4. ส่งเสริมให้ผู้สอนนำแผนการจัดการเรียนรู้มาใช้ได้เต็มตามศักยภาพ
5. ช่วยให้ผู้สอนมีคู่มือที่ทำโดยตนเองไว้ล่วงหน้าเพื่อสะดวกต่อการเรียนการสอน
6. เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่สามารถช่วยให้ผู้เข้ามาสอนแทนใช้สอนได้เช่นกัน
7. ใช้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเชี่ยวชาญของผู้สอนเพื่อประกอบการนำเสนอ

ผลงานทางวิชาการ

สรุปได้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนของครู ทำให้บรรลุเป้าหมายในการเรียนการสอนในแต่ละเนื้อหา และมีประสิทธิภาพ ทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนมีความหมายส่งผลให้เกิดทักษะการเรียนรู้กับผู้เรียนนำไปใช้จริงได้

ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีนำไปสู่การเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ได้ตามเป้าหมาย มีนักการศึกษากล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ไว้ ดังนี้

สมนึก ภัทธิษณี (2549 : 5) กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี จะต้องทำตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. เนื้อหาต้องเป็นรายคาบ หรือรายชั่วโมง โดยเขียนให้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง และเขียนเฉพาะเนื้อหาที่สำคัญพอสังเขป
2. ความคิดรวบยอด (Concept) หรือหลักการสำคัญต้องเขียนให้ตรงเนื้อหาที่จะสอนส่วนนี้ถือว่าเป็นหัวใจของเรื่อง ครูต้องทำความเข้าใจกับเนื้อหาที่จะสอนอย่างถ่องแท้ จึงจะเขียนความคิดรวบยอดได้อย่างมีคุณภาพ
3. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ต้องเขียนให้สอดคล้องกลมกลืนกับความคิดรวบยอด มิใช่เขียนตามอำเภอใจหรือเขียนสอดคล้องเฉพาะเนื้อหาที่จะสอนเท่านั้น เพราะจะได้จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่เป็นเพียงพื้นฐาน หรือพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความรู้ ความจำเท่านั้น
4. กิจกรรมการเรียนรู้ ขั้นนี้ควรลำดับขั้นตอนที่คาดว่าจะสอนจริง ๆ โดยยึดเทคนิควิธีการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
5. สื่อที่ใช้ควรเลือกใช้หรือจัดทำให้สอดคล้องกับเนื้อหา โดยยึดหลักที่ว่าสื่อดังกล่าวต้องช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ ในเนื้อหาได้ง่าย
6. การวัดผลต้องคำนึงถึงเนื้อหา ความคิดรวบยอด จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และช่วงที่จะทำการวัดผล เพื่อตรวจสอบว่ากิจกรรมการเรียนรู้ บรรลุตามจุดมุ่งหมายหรือไม่

สุวิทย์ มูลคำ (2549 : 59) ได้กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีไว้ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจน (ในการสอนเรื่องนั้น ๆ ต้องการให้ผู้เรียนเกิดคุณสมบัติอะไร หรือด้านใด)
2. กำหนดกิจกรรมการสอนไว้ชัดเจนและนำไปสู่การเรียนรู้ตามจุดประสงค์ได้จริง (ระบอบบทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียนไว้อย่างชัดเจนว่าจะต้องทำอะไรจึงจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุผล)
3. กำหนดสื่ออุปกรณ์หรือแหล่งเรียนรู้ไว้ชัดเจน (จะใช้สื่ออุปกรณ์ หรือแหล่งเรียนรู้ อะไรช่วยบ้าง และจะใช้อย่างไร)

4. กำหนดวิธีวัดและประเมินผลไว้อย่างชัดเจน (จะใช้วิธีการและเครื่องมือในการวัดและประเมินผลใด เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้)

5. ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ (ในกรณีเมื่อมีปัญหาในการนำไปใช้ หรือไม่สามารถกำหนดการจัดการเรียนรู้ตามแผนนั้นได้ก็สามารถปรับเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้โดยไม่กระทบต่อการเรียนการสอนหรือผลการเรียนรู้)

6. มีความทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ และสอดคล้องกับสภาพจริงที่ผู้เรียนดำเนินชีวิตอยู่

7. แปลความได้ตรงกัน แผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนขึ้นจะต้องสื่อความหมายได้ตรงกัน เขียนให้อ่านเข้าใจง่าย กรณีมีการสอนแทน หรือเผยแพร่ผู้นำไปใช้สามารถเข้าใจและนำไปใช้ได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนแผนการจัดการเรียนรู้

8. มีการบูรณาการ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะสะท้อนให้เห็นการบูรณาการแบบองค์รวมของเนื้อหาสาระการเรียนรู้และวิธีการจัดการเรียนรู้เข้าด้วยกัน

9. มีการเชื่อมโยงความรู้ไปได้อย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้หรือประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้หรือประสบการณ์ใหม่ และนำไปใช้ในชีวิตจริงหรือกับการเรียนในเรื่องต่อไป

ธนิตย์ สุวรรณเจริญ (2553 : 1) กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี คือ

1. เป็นแผนการสอนที่ทำให้นักเรียนเรียนรู้อย่างสนุกสนาน มีความสุขที่จะเรียน เพราะน่าสนใจ น่าติดตามขั้นตอนต่อ ๆ ไปของครู รวมถึงทำให้นักเรียน (แทบ) ทุกคนบรรลุจุดประสงค์อย่างรวดเร็ว

2. เป็นแผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และวัดผลประเมินผลตามสภาพจริงด้วยวิธีการหลากหลาย ตามหลักสูตรกำหนด

สรุปได้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีต้องคำนึงถึงเนื้อหา เวลาที่ใช้สอน ความคิดรวบยอด จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม สื่อนวัตกรรมที่จะใช้สอน และการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริง จะต้องมีความสอดคล้องกัน สามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ สนุกสนาน เต็มใจที่จะเรียน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ตามเกณฑ์หรือสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

รูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้

รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้มีหลายรูปแบบ ซึ่งครูผู้สอนสามารถเลือกได้ตามความเหมาะสมของสถานศึกษา ท้องถิ่น หรือตัวผู้เรียนที่จะทำให้นำไปสู่การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ ตามรูปแบบที่หน่วยงาน และนักการศึกษาได้กำหนดไว้ ดังนี้

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 1 (2553 : 26) กำหนดรูปแบบ

ของแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ส่วนนำหรือหัวแผนการจัดการเรียนรู้เป็นส่วนประกอบที่แสดงให้เห็นภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ ว่าเป็นแผนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ใด ใช้กับผู้เรียนในระดับชั้นใด เรื่องอะไร ใช้เวลาสอนเท่าไร

ส่วนที่ 2 ตัวแผนการจัดการเรียนรู้

1. มาตรฐานการเรียนรู้รายวิชา
2. สาระสำคัญ หรือความคิดรวบยอด
3. ตัวชี้วัด
4. จุดประสงค์การเรียนรู้
5. ทักษะกระบวนการที่ต้องการเน้นกับผู้เรียน
6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ต้องการพัฒนา
7. สาระการเรียนรู้
8. กระบวนการจัดการเรียนรู้
9. สื่อการสอน และแหล่งเรียนรู้
10. การวัดผลประเมินผล

ส่วนที่ 3 ส่วนท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

1. กิจกรรมเสนอแนะ
2. ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน
3. บันทึกหลังสอน

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551 : 282) อธิบายว่า รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ ไม่มีรูปแบบตายตัวขึ้นอยู่กับหน่วยงาน สถานศึกษาแต่ละแห่งจะกำหนด อย่างไรก็ตามลักษณะส่วนใหญ่ของแผนจะคล้ายคลึงกัน พอสรุปได้ 3 รูปแบบ ดังนี้

1. แบบเรียงหัวข้อ รูปแบบนี้จะเรียงลำดับก่อนหลังโดยไม่ต้องตีตาราง รูปแบบนี้สะดวกในการเขียน เพราะไม่ต้องตีตาราง แต่มีส่วนเสียคือ ยากต่อการดูให้สัมพันธ์กันแต่ละหัวข้อ
2. แบบตาราง เป็นการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ โดยนำรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบมาเขียนไว้ในลักษณะตารางแสดงความสัมพันธ์สอดคล้องของแต่ละหัวข้อขององค์ประกอบที่กำหนดในแผนการจัดการเรียนรู้
3. แบบกิ่งตาราง รูปแบบนี้จะเขียนเป็นช่อง ๆ ตามหัวข้อที่กำหนด แม้ว่าต้องใช้เวลาในการตีตารางแต่ก็สะดวกต่อการอ่าน ทำให้เห็นความสัมพันธ์ของแต่ละหัวข้ออย่างชัดเจน

สรุปได้ว่ารูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ครูผู้สอนจะนำไปสร้าง ก็อยู่กับคุณลักษณะ
ของสถานศึกษา ชุมชนท้องถิ่น โดยยึดหลักว่าต้องเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ รูปแบบ
ของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้ปรับใช้ คือ รูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้แบบเรียงหัวข้อ
ในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล
รวมทั้งสิ้น 5 แผน

การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล

ทฤษฎี / หลักการ / แนวคิด / รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอน

ชิปปา โมเดล

ทศนา แคมมณี (2556 : 85 - 86) ได้พัฒนารูปแบบนี้ขึ้นจากประสบการณ์ที่ได้ใช้แนวคิด
ทางการศึกษาต่าง ๆ ในการสอนมาเป็นเวลาประมาณ 30 ปี และพบว่าแนวคิดจำนวนหนึ่งสามารถ
ใช้ได้ผลดีตลอดมา แนวคิดเหล่านั้นเมื่อนำมาประสานกัน ทำให้เกิดเป็นแบบแผนขึ้น แนวคิด
ดังกล่าว ได้แก่ (1) แนวคิดการสร้างความรู้ (2) แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่มและการเรียนรู้
แบบร่วมมือ (3) แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ (4) แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้
กระบวนการ และ (5) แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนการเรียนรู้ แนวคิดทั้ง 5 เป็นที่มาของแนวคิด
“CIPPA” ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สูงสุด โดยการให้ผู้เรียนเป็น
ผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง (C = Construction of Knowledge) และมีปฏิสัมพันธ์ (I = Interaction)
กับเพื่อนบุคคลอื่น ๆ และสิ่งแวดล้อมรอบตัวหลายด้าน โดยใช้ทักษะกระบวนการ (P = process
skills) ต่าง ๆ จำนวนมากเป็นเครื่องมือในการสร้างความรู้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะ
กระบวนการ และเรียนรู้ในแงุ่มที่กว้างขึ้น ซึ่งจะเกิดขึ้นได้หากผู้เรียนอยู่ในสภาพความพร้อม
ในการรับรู้และการเรียนรู้ มีประสาทการรับรู้ที่ตื่นตัว ไม่เฉื่อยชา และสิ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียน
อยู่ในสภาพดังกล่าวได้ก็คือการให้ผู้เรียนมีการเคลื่อนไหวทางกาย (P = physical participation)
อย่างเหมาะสม กิจกรรมที่หลากหลาย ทำให้ผู้เรียนตื่นตัวอยู่เสมอ จึงสามารถช่วยให้ผู้เรียน
เกิดการเรียนรู้ได้ดี แต่เรียนรู้นั้นก็มีความหมายต่อตนเองและความรู้ความเข้าใจ จะมีความลึกซึ้ง
และอยู่คงคนมากเพียงใดนั้นต้องอาศัยการถ่ายโอนการเรียนรู้ หากผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้ที่ไป
ประยุกต์ใช้ (A = Application) ในสถานการณ์ที่หลากหลายความรู้นั้นก็จะเป็นประโยชน์
และมีความหมายมากขึ้น ด้วยแนวคิดดังกล่าว จึงเกิดแบบแผน “CIPPA” ขึ้น ซึ่งผู้สอนสามารถ
นำแนวคิดทั้ง 5 ดังกล่าว ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
ให้มีคุณภาพได้

วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล

รูปแบบนี้ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องที่เรียนอย่างแท้จริง โดยการให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยอาศัยความร่วมมือจากกลุ่ม นอกจากนั้นยังช่วยพัฒนาทักษะกระบวนการต่าง ๆ จำนวนมาก อาทิ กระบวนการคิด กระบวนการกลุ่ม กระบวนการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และกระบวนการแสวงหาความรู้ เป็นต้น

หลักการของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2558 : 128) ได้สรุปหลักการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดลจากแนวคิดสำหรับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทิศนา แจมมณี ซึ่งสรุปที่มาของชื่อ “CIPPA” ดังนี้

C มาจากคำว่า Construct ซึ่งหมายถึง การสร้างความรู้ตามแนวคิดของ Constructivism กล่าวคือ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี ควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสสร้างความรู้ด้วยตนเองซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง การที่ผู้เรียนมีโอกาสได้สร้างความรู้ด้วยตนเองนี้ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสติปัญญา

I มาจากคำว่า Interaction ซึ่งหมายถึง การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลและแหล่งความรู้ที่หลากหลาย ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสังคม

P มาจากคำว่า Physical Participation ซึ่งหมายถึง ให้ผู้เรียนมีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกาย โดยทำกิจกรรมในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางกาย

P มาจากคำว่า Process Learning หมายถึง การเรียนรู้กระบวนการต่าง ๆ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น กระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการกลุ่ม กระบวนการพัฒนาตนเอง เป็นต้น การเรียนรู้กระบวนการเป็นสิ่งที่สำคัญเช่นเดียวกับการเรียนรู้ เนื้อหาสาระต่าง ๆ การเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางด้านสติปัญญาอีกทางหนึ่ง

A มาจากคำว่า Application หมายถึง การนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเรียน และช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มเติมขึ้นเรื่อย ๆ

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับรูปแบบการสอนชิปปาโมเดล

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (2558 : 10) สรุปขั้นตอนกระบวนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักการของชิปปาโมเดล ประกอบด้วยขั้นต่าง ๆ 5 ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ขั้นนำ สร้างหรือกระตุ้นความสนใจ
2. ขั้นสอน จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ โดยกิจกรรมที่จัดควรมีคุณสมบัติดังนี้

- 2.1 ช่วยให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ด้วยตนเอง
- 2.2 ช่วยให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ช่วยการเรียนรู้
- 2.3 ช่วยให้ผู้เรียนมีบทบาทและมีส่วนร่วมในการสร้างความรู้ด้วยตนเอง
- 2.4 ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการควบคู่ไปกับผลงาน
- 2.5 ช่วยให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้ไปใช้

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลจากกิจกรรม

- 3.1 วิเคราะห์ อภิปราย ผลงาน / ข้อความรู้ที่สรุปได้จากกิจกรรม
- 3.2 วิเคราะห์ อภิปรายกระบวนการเรียนรู้

4. ขั้นสรุปและประเมินผลการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ประเมินความรู้

ความเข้าใจ และการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

5. หลักการของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล ใช้หลักการตามแนวคิดของ ทิศนา ขัมมณี (2556 : 87 - 88) ซึ่งได้เสนอหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบซิปปาโมเดลประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ ๆ ดังนี้

- 5.1 ขั้นการทบทวนความรู้เดิม ขั้นนี้เป็นการดึงดูความรู้ของผู้เรียนในเรื่องที่เรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตนเอง

- 5.2 ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นนี้เป็นการแสวงหาข้อมูล ความรู้ใหม่ที่ผู้เรียนยังไม่มีจากแหล่งข้อมูลหรือแหล่งความรู้ต่าง ๆ ซึ่งครูอาจเตรียมมาให้ผู้เรียนหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนไปแสวงหาก็คได้

- 5.3 ขั้นการศึกษาและทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจกับข้อมูล/ความรู้ที่หามาได้ ผู้เรียนต้องสร้างความหมายของข้อมูล/ประสบการณ์ใหม่ ๆ โดยใช้กระบวนการต่าง ๆ ด้วยตนเอง เช่น ใช้กระบวนการคิดและกระบวนการกลุ่มในการอภิปรายและสรุปความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลนั้น ซึ่งอาจจำเป็นต้องอาศัยเชื่อมโยงกับความรู้เดิม

- 5.4 ขั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ผู้เรียนอาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตนเอง รวมทั้งเป็นการขยายความรู้ความเข้าใจของตนเองให้กว้างขึ้น ซึ่งอาจจะช่วยให้ผู้เรียนได้แบ่งปันความรู้ความเข้าใจของตนแก่ผู้อื่น และได้รับประโยชน์จากความรู้ความเข้าใจของผู้อื่นไปพร้อม ๆ กัน

5.5 **ขั้นการสรุปและการจัดระเบียบความรู้** เป็นการสรุปความรู้ที่ได้รับทั้งหมด จากการทำกิจกรรม ทั้งความรู้เดิม และความรู้ใหม่ ควรจัดสิ่งที่เรียนรู้ให้เป็นระบบระเบียบ เพื่อช่วยให้นักเรียนจดจำสิ่งที่เรียนได้ง่ายขึ้น

5.6 **ขั้นการแสดงผลงาน** ขั้นนี้เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงผลงาน แสดงความรู้ของตนเองให้กับผู้อื่นได้รับรู้ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนต่อยอดหรือตรวจสอบความเข้าใจของตนและยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์

5.7 **ขั้นการประยุกต์ใช้ความรู้** เป็นขั้นตอนการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการนำความรู้ความเข้าใจของตนไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อเพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจ ความสามารถในการแก้ปัญหา และความจำในเรื่องนั้น ๆ

บทบาทของครูและผู้เรียนในการจัดการเรียนการสอนแบบการสอนชิปปาโมเดล

พรพิณัฐ คนคิด (2554 : 32 - 34) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูและผู้เรียนในการจัดการเรียนการสอนตามแบบชิปปาโมเดล ดังนี้

1. การเตรียมการสอน

1.1 ศึกษาและวิเคราะห์เรื่องที่จะสอนให้เข้าใจ

1.2 ศึกษาแหล่งความรู้ที่หลากหลาย

1.3 วางแผนการสอน

1.3.1 กำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน

1.3.2 วิเคราะห์เนื้อหาและความคิดรวบยอด และกำหนดรายละเอียด

ให้ชัดเจน

1.3.3 ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ตามหลักชิปปาหรืออื่น ๆ

1.3.4 กำหนดวิธีการประเมินผลการเรียนรู้

1.4 จัดเตรียม

1.4.1 สื่อ วัสดุ การเรียนการสอน ให้เพียงพอสำหรับผู้เรียน

1.4.2 เอกสาร หนังสือ หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน

1.4.3 ติดต่อแหล่งความรู้ต่าง ๆ ซึ่งอาจจะเป็นบุคคล สถานที่

หรือไฮเทค วัสดุต่าง ๆ และศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

1.4.4 เครื่องมือการประเมินผลการเรียนรู้

1.4.5 ห้องเรียนหรือสถานที่เพื่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

เช่น อาจจำเป็นต้องจัดโต๊ะ เก้าอี้ ในลักษณะใหม่

2. การสอน

2.1 สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี

2.2 กระตุ้นผู้เรียนให้สนใจในการร่วมกิจกรรม

2.3 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนที่ได้เตรียมไว้ โดยอาจมีการปรับแผนให้เหมาะสมกับผู้เรียนและสถานการณ์ที่เป็นจริง

2.3.1 ดูแลให้ผู้เรียนดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ แก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้น

2.3.2 อำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้

2.3.3 กระตุ้นผู้เรียนให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเต็มที่

2.3.4 สังเกตและบันทึกพฤติกรรมและกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมทั้งเหตุการณ์ที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นขณะทำกิจกรรม

2.3.5 ให้คำแนะนำ และข้อมูลต่าง ๆ แก่ผู้เรียนตามความจำเป็น

2.3.6 บันทึกปัญหา และข้อขัดข้องต่าง ๆ ในการดำเนินกิจกรรม เพื่อการปรับปรุงกิจกรรมให้ดีขึ้น

2.3.7 ให้การเสริมแรงผู้เรียนตามความเหมาะสม

2.3.8 ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลงานการเรียนรู้ของผู้เรียน และอาจให้ข้อมูล เนื้อหาความรู้เพิ่มเติมแก่ผู้เรียนตามความเหมาะสม

2.3.9 ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับพฤติกรรม และกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนและให้ข้อเสนอแนะตามความเหมาะสม

3. การประเมินผล มีดังนี้

3.1 เก็บรวบรวมผลงาน และประเมินผลงานของผู้เรียน

3.2 ประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด
บทบาทของผู้เรียนในการจัดการเรียนการสอนแบบการสอนชิปปาโมเดล

1. การมีส่วนร่วมในการแสวงหาข้อมูล ข้อเท็จจริง ความคิดเห็นหรือประสบการณ์ต่าง ๆ จากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย เพื่อนำมาใช้ในการเรียนรู้

2. การศึกษาหรือลงมือกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจ ใช้ความคิดในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ความรู้สึกหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ที่หามาได้และสร้างความหมายด้วยตนเอง

3. การจัดระบบระเบียบความรู้ที่ได้สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อช่วยให้การเรียนรู้เกิดความคงทนและสามารถนำความรู้นั้นไปใช้ได้สะดวกขึ้น

4. การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ เพื่อช่วยให้การเรียนรู้นั้นเกิดประโยชน์ต่อชีวิต

ในการดำเนินการดังกล่าว ผู้เรียนจำเป็นต้องแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่จำเป็นในการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ดังนี้

1. เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ อย่างกระตือรือร้น
2. ให้ความร่วมมือและรับผิดชอบในการดำเนินงาน การทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับกลุ่ม เช่น การแสวงหาข้อมูล การศึกษาข้อมูล และการสรุป เป็นต้น
3. รับฟังพิจารณาและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น
4. ใช้ความคิดอย่างเต็มที่ มีปฏิสัมพันธ์ ได้ตอบ ถัดค้าน สนับสนุน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความรู้สึกของตนกับผู้อื่น
5. แสดงความสามารถของตน และยอมรับความสามารถของผู้อื่น
6. ตัดสินและแก้ปัญหาต่าง ๆ
7. เรียนรู้จากกลุ่ม และช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้

ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล

พรพินธุ์ คนคิด (2554 : 32 - 34) ได้กล่าวถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนที่เรียนรู้โดยรูปแบบชิปปาโมเดลไว้ว่า ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เรียน สามารถอธิบายชี้แจง ตอบคำถามได้ดี นอกจากนั้นยังได้พัฒนาทักษะในการคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การทำงานเป็นกลุ่ม การสื่อสาร รวมทั้งเกิดความใฝ่รู้ด้วยจะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนโดยใช้ชิปปาโมเดลนั้น นอกจากจะเป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้นักเรียนพัฒนาได้อย่างเต็มตามศักยภาพแล้วยังสามารถนำไปใช้เป็นตัวชี้วัด หรือเป็นเครื่องตรวจสอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ว่ากิจกรรมนั้นเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางหรือไม่ โดยนำเอากิจกรรมในแผนการสอนมาตรวจสอบตามหลักการของ CIPPA

จากการสืบค้นข้อมูลขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลข้างต้นผู้วิจัยจึงเลือกรูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชิปปาโมเดลในการวิจัยครั้งนี้ โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชิปปาโมเดล ในด้านการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยยึดหลักการของชิปปาโมเดลและประยุกต์ให้เข้ากับบริบทของรายวิชาภาษาไทยและบริบทผู้เรียน โรงเรียนสะพานทรายรัชดาภิเษก ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนี้ประกอบไปด้วย 7 ขั้นตอน เพื่อเป็นแนวทางการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 การทบทวนความรู้เดิม

ขั้นที่ 2 การแสวงหาความรู้ใหม่

ขั้นที่ 3 การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่

กับความรู้เดิม

ขั้นที่ 4 การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

ขั้นที่ 5 การสรุปและจัดระเบียบความรู้

ขั้นที่ 6 การปฏิบัติและ /หรือการแสดงผลงาน

ขั้นที่ 7 การประยุกต์ใช้ความรู้

ประสิทธิภาพ

ประสิทธิภาพเป็นกระบวนการตรวจสอบและประเมินสื่อการเรียนการสอนนั้นว่ามีคุณภาพมากน้อยเพียงใด ก่อนนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ความหมายของประสิทธิภาพ

สื่อการสอนที่จะนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดีนั้น จะต้องผ่านกระบวนการตรวจสอบคุณภาพ ว่ามีคุณภาพมากน้อยเพียงใด เรียกว่าการหาประสิทธิภาพของสื่อ เพื่อให้เกิดความมั่นใจก่อนนำไปใช้ อันจะส่งผลให้การเรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ การหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน ได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 7) ให้ความหมายของประสิทธิภาพ (Efficiency) ว่าหมายถึงสถานะหรือคุณภาพของสมรรถนะในการดำเนินงาน เพื่อให้งานหรือความสำเร็จ โดยใช้เวลาหรือความพยายาม และค่าใช้จ่ายคุ้มค่าที่สุดตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ โดยกำหนดเป็นอัตราส่วนหรือร้อยละระหว่างปัจจัยนำเข้ากระบวนการและผลลัพธ์

ราชบัณฑิตยสถาน (2556 : 713) ให้ความหมายคำ ประสิทธิภาพ ว่า ความสามารถที่ทำให้เกิดผลในงาน

สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง กระบวนการตรวจสอบและประเมินสื่อการเรียนการสอนนั้นว่ามีคุณภาพมากน้อยเพียงใด ก่อนนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

การหาประสิทธิภาพ

วิไลวรรณ ธานี (2550 : 53) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพเป็นกระบวนการตรวจสอบคุณภาพและประเมินสื่อหรือพิจารณาคูณค่าด้านต่าง ๆ ของสื่ออย่างมีระบบว่า มีคุณภาพหรือมีคุณค่าหรือไม่ ก่อนนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อที่ผลิตแล้วจำเป็นจะต้องนำไปทดสอบประสิทธิภาพ โดยจะต้องมีเกณฑ์ประสิทธิภาพของสื่อสำหรับพิจารณา ซึ่งจะทำให้เป็นหลักประกันได้ว่าเมื่อนำไปใช้สามารถทำให้การเรียนการสอนสัมฤทธิ์ผลตามต้องการ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 8) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของสื่อ หมายถึง การนำสื่อไปทดลองใช้เพื่อปรับปรุงแล้วนำไปทดลองสอนจริง นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขเสร็จแล้วจึงผลิตออกมา

สำหรับผู้ใช้สื่อ จะทำหน้าที่สอนโดยที่ช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง ดังนั้นก่อนที่จะนำไปใช้จริงจึงควรมั่นใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จริง

สำหรับผู้ผลิต การหาประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุลงนั้นเหมาะสมต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้นเป็นการประหยัดแรงงาน เวลา และทุนทรัพย์ในการเตรียมต้นแบบ

ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพ

การทดสอบหาประสิทธิภาพของเครื่องมือเป็นกระบวนการที่สำคัญ เมื่อผลิตสื่อการสอนแล้วต้องนำสื่อไปทดสอบหาประสิทธิภาพ เพื่อที่จะให้ทราบว่าเมื่อใช้สื่อกับผู้เรียนแล้วเกิดผลในทางการเรียนการสอนมากน้อยเพียงใด มีนักวิชาการหลายท่าน ได้กล่าวถึงขั้นตอนการหาประสิทธิภาพไว้ ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2557 : 7 - 8) กล่าวถึงการทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อว่าต้องนำเครื่องมือไปทดลองใช้ (Try out) เพื่อปรับปรุงแล้วนำไปใช้จริง (Trial Run) นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข เสร็จแล้วดำเนินการผลิตเป็นจำนวนมากและนำไปใช้สอนในชั้นเรียนตามปกติได้ การทดลองมีขั้นตอนดังนี้

1. การทดลองแบบเดี่ยว (1:1) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 3 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่ง คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยว จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก แต่เมื่อปรับปรุงแล้วจะสูงขึ้นมากก่อนนำไปทดลองแบบกลุ่มในขั้นนี้ E_1 / E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60 / 60
2. การทดลองแบบกลุ่มย่อย (1 : 10) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6-10 คน (ละผู้เรียนที่เก่งกับอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์ โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณร้อยละ 10 นั่นคือ E_1 / E_2 ที่ได้มีค่าประมาณ 70 / 70
3. การทดลองแบบกลุ่มใหญ่ (1 : 100) เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น 40 - 100 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน 2.5 ก็ยอมรับ หากแตกต่างกันมากผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของเครื่องมือใหม่ โดยยึดสภาพความจริงตามเกณฑ์ สมมติว่าเมื่อทดสอบประสิทธิภาพได้เกณฑ์ 85 / 85 ก็แสดงว่า

เครื่องมือนี้มีประสิทธิภาพ

เผชิญ กิจกรรมการ (2544 : 46 - 51) กล่าวว่า การคำนวณหาประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีการเรียนการสอน มีกระบวนการสำคัญ ดังต่อไปนี้

1. วิธีหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) กระบวนการนี้เป็นการหาประสิทธิภาพโดยใช้หลักของความรู้และเหตุผลในการตัดสินคุณค่าของสื่อการเรียนการสอน โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญ (Panel of Experts) เป็นผู้พิจารณาตัดสินคุณค่า ซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมในด้านความถูกต้องของการนำไปใช้ (Usability) ผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนจะนำมาหาประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญจะประเมินสื่อการเรียนการสอนตามแบบประเมินที่สร้างขึ้นในลักษณะของแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) นิยมใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ นำค่าเฉลี่ยที่ได้จากแบบประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน ไปแทนค่าในสูตรสำหรับค่าเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับจะต้องอยู่ในระดับมากขึ้นไปคือ ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 - 5.00 ถ้าได้ค่าไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดจะต้องนำมาปรับปรุงแก้ไขสื่อและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาใหม่

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) วิธีการนี้จะนำสื่อไปใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่น บทเรียนโปรแกรม แบบฝึกทักษะ เป็นต้น โดยการนำสื่อไปทดลองแบบเดี่ยว แบบกลุ่มย่อยและแบบกลุ่มใหญ่ ประสิทธิภาพที่วัดจะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์จากการทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียนหรือแบบทดสอบย่อย โดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1/E_2 = 80/80$, $E_1/E_2 = 85/85$, $E_1/E_2 = 90/90$ เป็นต้น ส่วนมากนิยมใช้วิธีนี้ในการหาประสิทธิภาพของสื่อ

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนนั้น ถ้าเป็นสื่อที่ต้องการหลักของความรู้และเหตุผลในการตัดสินคุณค่า ต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้พิจารณาโดยการประเมินหาค่าเฉลี่ย ถ้าต้องการทราบผลการใช้สื่อการสอนชนิดนั้นต้องผ่านการทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย โดยทดลองแบบเดี่ยว แบบกลุ่มย่อยและแบบกลุ่มใหญ่ แล้วพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกิจกรรม แสดงค่าเป็นตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1/E_2 = 80/80$

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้ผลิตจะพึงพอใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว แผนการจัดการเรียนรู้นั้นก็มีคุณค่าที่จะนำไปใช้กับผู้เรียน ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงขั้นตอนการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 8-9) ได้กล่าวว่า การที่จะกำหนดเกณฑ์ให้มีค่าเท่าใดนั้น

ให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจ โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้จะตั้งไว้ 80 / 80 หรือ 90 / 90 การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้โดยการประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนเป็น 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดว่า ประสิทธิภาพ E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้จะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่คาดหมายว่านักเรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรม โดยกำหนดให้เป็นร้อยละของผลเฉลี่ยการทำงานกิจกรรมระหว่างการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ต่อร้อยละของผลสอบหลังใช้แผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด นั่นคือ E_1 / E_2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ / ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ โดยวิธีคำนวณ

E_1 คำนวณจากการเอาคะแนนการทำกิจกรรมระหว่างเรียนของผู้เรียนแต่ละคนมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยและเทียบส่วนเป็นร้อยละ (80 ตัวแรก)

E_2 คำนวณจากการเอาคะแนนของผู้เรียนที่ทดสอบหลังเรียนทั้งหมดรวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยเทียบส่วนเพื่อหาค่าร้อยละ (80 ตัวหลัง)

บุญชม ศรีสะอาด (2554 : 156) ได้ให้แง่คิดเกี่ยวกับการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ว่า การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ สามารถกำหนดได้หลากหลาย ขึ้นอยู่กับครูผู้วิจัยจะกำหนด ถ้าต้องการประสิทธิภาพสูง ก็กำหนดค่าไว้สูง เช่น 90 / 90 แต่การกำหนดเกณฑ์ไว้สูงอาจพบปัญหาว่าไม่สามารถบรรลุเกณฑ์ที่กำหนดไว้ได้ การที่จะทำให้ผู้เรียนส่วนมากทำคะแนนได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 90 ขึ้นไป ไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้นจึงไม่ค่อยตั้งเกณฑ์ 90 / 90 ในการวิจัยบางเรื่องตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำกว่า 80 ทั้งด้านกระบวนการและผลโดยรวม เช่น ตั้งเกณฑ์ 70 / 70 ทั้งนี้เนื่องจากเห็นว่าเรื่องนั้นโดยธรรมชาติแล้วเป็นเรื่องที่ยาก เช่น เรขาคณิต เป็นต้น การตั้งเกณฑ์ไว้สูงอาจจะไม่บรรลุผลได้ อยากรู้ก็ตามไม่ควรตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำเกินไป เช่น 70 / 70 ทั้งนี้เพราะถ้าสิ่งที่ครูพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพจริงแล้ว จะสามารถพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุระดับสูงเป็นส่วนใหญ่ได้ การตั้งเกณฑ์ 50 / 50 หรือ 60 / 60 แสดงว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนได้โดยเฉลี่ยครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มหรือมากกว่าครึ่งหนึ่งเล็กน้อย (ร้อยละ 60) ซึ่งไม่น่าจะเพียงพอควรพัฒนาได้มากกว่านั้น

วิไลวรรณ ธานี (2550 : 55) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ ต้องมีเกณฑ์ในการประเมิน ซึ่งมีแนวคิดในการประเมินหลายทาง บางแนวคิดอาจใช้เกณฑ์พัฒนาการของผู้เรียนแต่ละคนเป็นหลัก บางแนวคิดอาจใช้เกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการและผลลัพธ์โดยเฉลี่ย บางแนวคิดอาจหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบก่อนเรียนโดยเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งกลุ่มกับคะแนนทดสอบหลังเรียนโดยเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งกลุ่ม การตัดสินใจเลือกแนวคิดในการกำหนดเกณฑ์หาประสิทธิภาพนั้นขึ้นอยู่กับความเหมาะสม ความสอดคล้อง และกระบวนการใช้เครื่องมือแต่ละประเภทที่สร้างขึ้น แต่วิธีการที่นิยมกันแพร่หลาย

คือ การกำหนดเกณฑ์มาตรฐานไว้ล่วงหน้า อาจเป็นมาตรฐาน 80/80 หรือ 90/90

สรุปได้ว่า การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพจะกำหนดไว้เป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนการทำงานและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมด นั่นคือ E_1 / E_2 หรือประสิทธิภาพของกระบวนการ / ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ การตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหาที่นำมาสร้างสื่อ นั้น ถ้าเป็นวิชาค่อนข้างยากก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อหาง่าย ก็อาจตั้งเกณฑ์ 90/90 เป็นต้น นอกจากนี้ยังตั้งเกณฑ์เป็นค่าความคลาดเคลื่อนไว้เท่ากับร้อยละ 2.5 นั่นคือ ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ร้อยละ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ถือว่าใช้ได้คือ 87.5 / 87.5 หรือ 87.5 / 90 ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ 80/80

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning Achievement) เป็นการวัดความรู้ ทักษะ หรือวัดความสามารถของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมาย และเนื้อหาของรายวิชาต่างๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร โดยจะใช้วัดพฤติกรรมด้าน พุทธิพิสัยของรายวิชาต่างๆ เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ภาษาไทย ฯลฯ มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2549 : 15) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง ผลที่เกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สำคัญที่จะเป็นตัวชี้วัดว่าการจัดกระบวนการเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์ตามที่วางไว้หรือไม่ และผลที่ออกมาจะเป็นไปตามสภาพจริงและทำให้เกิดผลกับผู้เรียนดังนี้

1. ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงที่สัมพันธ์และสอดคล้องกับชีวิตจริง
2. ผู้เรียนมีทักษะในการแสวงหาความรู้และทักษะการแสดงออก
3. ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกัน ร่วมคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์วางแผนการทำงาน

ได้อย่างเป็นระบบ

4. ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยตนเอง ระหว่างผู้เรียนกับครูผู้สอน
5. มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน คิดเองทำเอง แก้ปัญหาเองได้อย่างเหมาะสม
6. ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ ขยัน อดทน และซื่อสัตย์
7. ผู้เรียนสามารถปรับปรุงตนเอง และยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
8. ผู้เรียนรักและภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น
9. ผู้เรียนมีความสุข สนุกกับการเรียนและมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพที่สุจริต

ทิสนา แจมมณี (2550 : 10) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ คือการทำให้สำเร็จ (Accomplishment)

หรือประสิทธิภาพทางการกระทำในทักษะ ที่กำหนดให้หรือด้านความรู้ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การเข้าถึงความรู้ (Knowledge Attained) การพัฒนาทักษะในการเรียน อาจพิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนดให้ คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้หรือทั้งสองอย่าง

ยวดี จารุพรพันธ์ (2551 : 49) สรุปความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คือ ความสามารถในการตอบสนองต่อกิจกรรมการเรียนการสอนที่แสดงออกมาในลักษณะของ ทักษะ ความรู้ ความจำ เจตคติ และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของผู้เรียนอันเป็นผลสืบเนื่อง มาจากการได้รับประสบการณ์การเรียนการสอน

ก๊าด (Good. 1973 : 6) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง การเข้าถึงความรู้สึกรหรือพัฒนาทักษะทางการเรียน ซึ่งโดยปกติพิจารณาจากคะแนนสอบ การฝึกอบรมหรือคะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้ หรือทั้งสองอย่าง

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หรือพฤติกรรมของผู้เรียนที่แสดงออกถึงความสามารถหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งวัดได้จากการทดสอบ การสังเกต การตรวจการบ้าน เป็นต้น

ประเภทของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ประเภทของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การจำแนกประเภทผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น มีผู้กล่าวไว้ ดังนี้

ภายิต สุโพธิ์ (2547 : 21 - 22) ได้จำแนกพฤติกรรมการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. ความรู้ความจำ หมายถึง ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่เคยเรียนรู้ไปแล้ว เกี่ยวกับข้อเท็จจริง ความคิดรวบยอด หลักการ กฎ และทฤษฎี
2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการจำแนกความรู้ เมื่อปรากฏอยู่ในรูปแบบใหม่และความสามารถในการแปลความรู้จากสัญลักษณ์หนึ่ง ไปยังอีกสัญลักษณ์หนึ่ง
3. ทักษะ เช่น ทักษะการอ่าน ทักษะการคิด ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์
4. การนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ และวิธีการต่าง ๆ ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ที่แตกต่างไปจากที่เคยเรียนรู้มาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ การนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถหรือความสำเร็จของบุคคลว่าได้เรียนรู้แล้วมากน้อยเพียงใด ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีผู้กล่าวไว้ดังนี้

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543 : 21) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการตรวจสอบพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านพุทธิพิสัย ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ และการประเมินค่า ซึ่งเป็นการวัดองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบความรู้ ความสามารถทางการปฏิบัติ โดยให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง ให้เห็นผลงานที่ปรากฏออกมา ทำการสังเกตและวัดได้ การวัดแบบนี้ต้องวัดโดยใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ
2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่าง ๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน มีวิธีการวัดได้ 2 ลักษณะคือ สอบปากเปล่าและการสอบแบบให้เขียนตอบ

จากแนวคิดดังกล่าว สรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการตรวจสอบความสามารถหรือพฤติกรรมของผู้เรียนและความก้าวหน้าในการเรียน โดยครูผู้สอนสามารถดำเนินการวัดได้ด้วยตนเองตามวัตถุประสงค์ของบทเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

นิภา เมธธาวิชัย (2548 : 25) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพต่าง ๆ ของนักเรียนที่เรียนรู้อยู่แล้ว

จันทร์ ดิยะวงศ์ (2549 : 135) ได้ให้ความหมายว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบที่ใช้สำหรับวัดพฤติกรรมทางสมองของนักเรียนว่ามีความรู้ความสามารถในเรื่องที่เรียนรู้อยู่แล้วหรือได้รับการฝึกฝนอบรมมาแล้ว มากน้อยเพียงใด

บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 56) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการ ซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและตามจุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอบนั้น โดยทั่วไปจะวัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่าง ๆ ที่เรียนในโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาต่าง ๆ

สรุปได้ว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นเครื่องมือที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นสำหรับวัดความรู้ ความสามารถของนักเรียนก่อนเรียน และหลังเรียน ที่ใช้ในการวัดทางด้านความรู้ ความสามารถ ทักษะต่าง ๆ ของนักเรียนที่ได้เรียนรู้ และการฝึกฝนมาแล้วว่านักเรียนมีความรอบรู้ มากน้อยเพียงใด และในการสร้างแบบทดสอบ มีขั้นตอนคล้ายกับ ระบบ PDCA ดังนี้ เริ่มจากการวางแผนการสร้าง การลงมือสร้าง การตรวจสอบ เพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้น ก่อนที่จะนำไปใช้จริง

จุดมุ่งหมายของการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบไปด้วย

1. เพื่อจัดตำแหน่งนักเรียน โดยการจัดนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามความสามารถ กล่าวคือ นักเรียนที่มีความสามารถใกล้เคียงกันไว้ด้วยกัน เพื่อประโยชน์ในการจัดการเรียน การสอนให้เหมาะสม และสอดคล้องกับนักเรียนแต่ละกลุ่มการทดสอบเพื่อจัดตำแหน่งนั้น นักเรียนต้องมีการทดสอบก่อนการเรียนการสอนในวิชานั้น ๆ ในทางการศึกษา

2. เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของนักเรียน โดยการประเมินทดสอบความก้าวหน้า ของนักเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนทราบศักยภาพของตนเองในขณะนั้น ใช้เป็นแนวทางให้นักเรียน พัฒนาพฤติกรรมต่าง ๆ ของตนเองทั้งทางด้านความรู้ความสามารถ ลักษณะนิสัย และทักษะต่าง ๆ ให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

3. เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน การปรับปรุงการเรียนการสอนควรทำอย่าง ต่อเนื่อง อาจใช้เมื่อสิ้นสุดการสอนในแต่ละหน่วยย่อย ซึ่งเมื่อพบนักเรียนคนใดไม่ผ่านเกณฑ์ ของแต่ละจุดประสงค์การเรียนรู้ ครูผู้สอนก็ควรจะได้ศึกษาว่านักเรียนมีข้อบกพร่อง หรือจุดอ่อน ในเรื่องใด จะได้ทำการแก้ไขข้อบกพร่องจากนั้นจึงประเมินผลอีกครั้งหนึ่ง

ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีหลายประเภท ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ ในการจำแนก โดยมีผู้จำแนกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

กาญจนา วัฒนา (2548 : 173-174) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนไว้ว่า เป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ ที่ผู้เรียน ได้เรียนรู้มาแล้ว ได้แก่ แบบทดสอบความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การประเมินค่า ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher Made Tests) หมายถึง แบบทดสอบ ที่ครูสร้างขึ้น โดยมุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน
2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผล สัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่ว ๆ ไป ซึ่งแบบทดสอบนี้ต้องผ่านการวิเคราะห์แล้วว่ามีคุณภาพดี และมีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ และมาตรฐานในวิธีการแปลความหมายคะแนน สมณี กัททิษณี (2549 : 218) ได้แบ่งประเภทแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนเป็น 6 ประเภท

1. ข้อสอบแบบความเรียงหรืออัตนัย (Subject or Essay) เป็นข้อสอบที่มีเฉพาะ คำถาม แล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามความรู้และข้อคิดเห็นของแต่ละคน
2. ข้อสอบแบบกาถูก-ผิด (True - False Test) เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือก แต่ละตัวเลือกดังกล่าวเป็นตัวเลือกคงที่ และมีความหมายตรงกันข้าม เช่น ถูก-ผิด

ใช่-ไม่ใช่ จริง-ไม่จริง เหมือนกัน-ต่างกัน เป็นต้น

3. ข้อสอบแบบเติมคำ (Completion) เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยค หรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์แล้วให้ผู้ตอบเติมคำหรือประโยค หรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้ เพื่อให้มีใจความสมบูรณ์และถูกต้อง

4. แบบทดสอบแบบตอบสั้น ๆ (Short Answer Test) ข้อสอบประเภทนี้คล้ายกับ ข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ เขียนเป็นประโยคคำถามที่สมบูรณ์ แล้วให้ผู้ตอบเขียนตอบ คำตอบที่ต้องการจะสั้นและกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบความเรียงหรืออัตนัย

5. ข้อสอบแบบจับคู่ (Matching) เป็นข้อสอบเลือกตอบชนิดหนึ่ง โดยมีคำหรือข้อความแยกออกจากกันเป็น 2 ชุด แล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่า แต่ละข้อความในชุดหนึ่ง (ตัวขึ้น) จะจับคู่คำหรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่ง (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างไรอย่างหนึ่ง ตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้

6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) ลักษณะทั่วไป คำถามแบบเลือกตอบ โดยทั่วไปจะประกอบด้วย 2 ส่วน คือ คำถาม (Stem) กับตัวเลือก (Choice) ในตอนเลือกนี้จะ ประกอบด้วยตัวเลือกที่ถูกและตัวเลือกที่เป็นตัวลวง ปกติจะมีคำถามที่กำหนดให้นักเรียนพิจารณา แล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดจากตัวลวงอื่น ๆ และคำตอบแบบเลือกตอบที่นิยมใช้ตัวเลือก ใกล้เคียงกัน คูณกัน จะเห็นว่าทุกตัวเลือกถูกหมดแต่ความคิดมีน้ำหนักถูกมากน้อยต่างกัน

บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 57) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบ ที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์สำหรับใช้ตัดสินว่า ผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดตรงตามจุดประสงค์เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

2. แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งสร้าง ตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร ความสามารถในการจำแนกผู้สอบตามความเก่งอ่อน ได้ดีเป็นหัวใจ สำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้ การรายงานผลการสอบอาศัยคะแนนมาตรฐาน ซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถให้ความหมายแสดงถึงสถานภาพความสามารถของบุคคลนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น ๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและตามจุดประสงค์ของวิชา หรือเนื้อหาที่สอบนั้น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีหลายประเภทขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการจำแนก

แนวความคิดและทฤษฎีที่เป็นแนวในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เขาวดี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี (2552 : 190 - 191) กล่าวถึง การสร้างแบบทดสอบตามลำดับขั้นของการเรียนรู้ ด้านพุทธิพิสัย ออกเป็น 6 ขั้น โดยอิงลำดับขั้นของพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยตามกรอบแนวคิดของบลูม (Bloom) และคณะ ดังนี้

1. ความรู้ (Knowledge) เป็นการวัดความสามารถของนักเรียนในการระลึกถึงเรื่องราว หรือสิ่งที่เคยเรียนมาแล้ว ซึ่งได้แก่

1.1 ความรู้เฉพาะเรื่อง

1.2 ความรู้เกี่ยวกับศัพท์เทคนิคหรือศัพท์เฉพาะ

1.3 ความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงเฉพาะ

1.4 ความรู้เกี่ยวกับแนวทางและวิธีการจัดการกับปัญหาเฉพาะ

1.5 ความรู้เกี่ยวกับแบบแผนนิยม

1.6 ความรู้เกี่ยวกับแนวโน้มและลำดับขั้นตอนตามเหตุและผล

1.7 ความรู้เกี่ยวกับการจำแนกและจัดประเภท

1.8 ความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์

1.9 ความรู้เกี่ยวกับวิธีการ

1.10 ความรู้เกี่ยวกับหลักการทั่วไปและความรู้ที่เป็นนามธรรมในสาขาวิชา

1.11 ความรู้เกี่ยวกับหลักการและข้อสรุปทั่วไป

1.12 ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีและโครงสร้าง

2. ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นการวัดความสามารถของนักเรียนในการนำเรื่องราวที่เคยเรียนมาแล้วมาใช้แก้ปัญหาค้าง ๆ ตามเงื่อนไขที่กำหนดขึ้น ระดับความเข้าใจแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

2.1 การแปลความ

2.2 การตีความ

2.3 การขยายความ

3. การนำไปใช้ (Application) มีลักษณะคล้ายกับการวัดในระดับความเข้าใจ

ตรงที่ต้องการให้นักเรียนนำเรื่องราวซึ่งเคยเรียนมาแล้วไปแก้ปัญหาใหม่ ๆ แต่การวัดในระดับการนำไปใช้นั้นมีจุดมุ่งหมายที่จะตรวจสอบว่า นักเรียนสามารถเลือกเอาความรู้ที่เหมาะสมที่สุดมาใช้แก้ปัญหาใหม่ ๆ ได้อย่างถูกต้องหรือไม่

4. การวิเคราะห์ (Analysis) เป็นการวัดความสามารถในการแยกสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อย ๆ ได้อย่างมีความหมาย และเห็นความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ เหล่านั้น ซึ่งได้แก่

4.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบ

4.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์

4.3 การวิเคราะห์หลักการ

5. การสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นการวัดความสามารถในการนำเอาความรู้ย่อย ๆ มาผสมผสานหรือจัดระเบียบใหม่ เพื่อให้เกิดเป็น โครงสร้างขึ้นใหม่ที่แปลกกว่าเดิม ชัดเจนกว่าเดิม และมีคุณภาพดี ซึ่งได้แก่

5.1 การสังเคราะห์ข้อความเพื่อสื่อความหมาย

5.2 การสังเคราะห์เพื่อการวางแผน โครงการ หรือแผนการดำเนินงานใด ๆ

5.3 การสังเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงนามธรรม

6. การประเมินผล (Evaluation) เป็นการวัดความสามารถในการตัดสินคุณค่าของแนวความคิด ผลผลิต และวิธีการได้ตรงตามจุดมุ่งหมายใดจุดมุ่งหมายหนึ่ง โดยเฉพาะเกณฑ์หรือมาตรฐานที่ใช้ในการตัดสิน ได้แก่

6.1 การตัดสินคุณค่าโดยใช้เกณฑ์ภายใน

6.2 การตัดสินคุณค่าโดยใช้เกณฑ์ภายนอก

บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 58 - 60) กล่าวถึง แนวความคิดและทฤษฎีที่เป็นแนวในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านพุทธิพิสัย ออกเป็น 6 ประเภท โดยนำแนวคิด การเขียนข้อสอบวัดตามการจัดประเภทจุดประสงค์ทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive) ของ บลูม (Bloom) และคณะ ดังนี้

1. ความรู้ เป็นความสามารถทางสมองในอันที่จะทรงไว้หรือรักษาไว้ ซึ่งเรื่องราวต่าง ๆ ที่บุคคลได้รับรู้เข้าใจในสมอง การวัดว่าบุคคลมีความสามารถในการจำเรื่องราวต่าง ๆ ได้มากน้อยเพียงใดนั้น วัดได้จากความสามารถในการระลึกออกของบุคคลนั้น พฤติกรรมนี้จำแนกได้เป็น

1.1 ความรู้ในเนื้อเรื่อง

1.2 ความรู้ในวิธีดำเนินการ

1.3 ความรู้รวบยอดในเนื้อเรื่อง

2. ความเข้าใจ เป็นความสามารถในการจับใจความของเรื่อง อันได้แก่ การแปลความ ตีความ และขยายความในเรื่องนั้น ผู้ที่มีความเข้าใจจะต้องรู้ความหมายและรายละเอียดย่อย ๆ ของเรื่องนั้น รู้ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ย่อย ๆ เหล่านั้น สามารถอธิบายสิ่งนั้นด้วยภาษาของตนเองได้ พฤติกรรมนี้จำแนกได้เป็น 3 ข้อย่อย คือ

2.1 การแปลความ เป็นความสามารถในการบอกความหมายตามนัยของเรื่องราวหรือปรากฏการณ์นั้น ๆ

2.2 การตีความ เป็นการถอดความหมายจากหลาย ๆ ความหมายตามนัยของเรื่องราวที่ปรากฏนั้นว่า จากการศึกษาหลาย ๆ ส่วนในเรื่องราวหรือปรากฏการณ์นั้น ๆ เป็นอย่างไรอย่างหนึ่ง แสดงว่าเรื่องราวหรือปรากฏการณ์นั้น ๆ เป็นอย่างไร

2.3 การขยายความ เป็นการคาดคะเนหรือพยากรณ์ไปสู่กาลข้างหน้า โดยอาศัยข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่

3. การนำไปใช้ เป็นความสามารถในการนำความรู้ ทฤษฎี หลักการ ข้อเท็จจริงไปแก้ปัญหาใหม่ที่เกิดขึ้น ความสามารถในการนำไปใช้เป็นการแก้ปัญหาซึ่งเป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้น สามารถนำสิ่งที่เคยประสบการณืไปแก้ปัญหานั้น ๆ ได้สำเร็จ

4. การวิเคราะห์ เป็นความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวใด ๆ ออกเป็นส่วนย่อย ๆ ว่าสิ่งเหล่านั้นประกอบกันอยู่เช่นไร แต่ละอันคืออะไร มีความเกี่ยวข้องกันอย่างไร อันใดสำคัญมากน้อย พฤติกรรมนี้จะจำแนกได้เป็น 3 ข้อย่อย คือ

4.1 การวิเคราะห์ความสำคัญ เป็นความสามารถในการหาส่วนประกอบที่สำคัญของเรื่องราวหรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ

4.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ เป็นความสามารถในการหาความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ

4.3 การวิเคราะห์หลักการ เป็นความสามารถในการหาหลักการของความสัมพันธ์ของส่วนสำคัญในเรื่องราวหรือปรากฏการณ์นั้น ๆ ว่าสัมพันธ์กันอยู่โดยอาศัยหลักการใด

5. การสังเคราะห์ เป็นความสามารถในการประกอบส่วนย่อย ๆ ให้เข้ากันได้ อย่างเป็นเรื่องราวโดยการจัดระบบ โครงสร้างเสียใหม่ให้มีความเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ ยิ่งกว่าเดิม พฤติกรรมนี้แยกได้เป็น 3 ข้อย่อย คือ

5.1 การสังเคราะห์ข้อความ เป็นความสามารถในการเรียบเรียงถ้อยคำ ให้ผูกพันกันเป็นเรื่องราวใดเรื่องราวหนึ่งได้อย่างเป็นเรื่องเป็นราว ซึ่งการผูกเรื่องราวนี้ต้องอาศัยข้อมูล

หลายอย่างมาสนับสนุน ทั้งยังอาจยกตัวอย่างประกอบ ใส่ความคิดเห็นส่วนตัว ฯลฯ เพื่อช่วยให้ข้อความที่เขียนกระชับ ได้ความหมายตามต้องการ

5.2 การสังเคราะห์แผนงาน เป็นความสามารถในการสร้างโครงการหรือแผนงานในด้านต่าง ๆ โดยนำข้อมูลเรื่องราว ฯลฯ ที่กำหนดให้ มาหาวิธีว่าจะทำอย่างไร จึงจะทำให้เรื่องที่ต้องอาศัยข้อมูลเหล่านี้สามารถดำเนินการไปสู่เป้าหมายได้สำเร็จ

5.3 การสังเคราะห์ความสัมพันธ์ เป็นความสามารถในการจัดระบบของข้อเท็จจริงหรือส่วนประกอบเสียใหม่ ให้สำเร็จเป็นขั้นเป็นอัน ให้ได้ประโยชน์หรือมีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าเดิม

6. การประเมินค่า เป็นความสามารถในการตัดสิน ดีราคา โดยอาศัยเกณฑ์ (Criteria) และมาตรฐาน (Standard) ที่วางไว้ พฤติกรรมด้านการประเมินค่าจำแนกได้เป็น 2 ข้อ คือ

6.1 ประเมินโดยอาศัยข้อเท็จจริงภายใน เป็นการวินิจฉัย ดีราคา ตามลักษณะข้อเท็จจริงที่เป็นเนื้อหาของสิ่งนั้น ๆ

6.2 ประเมินโดยอาศัยเกณฑ์ภายนอก เป็นการวินิจฉัย ดีราคา โดยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์ภายนอก

สรุปได้ว่า แนวความคิดและทฤษฎีที่เป็นแนวในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการวัดพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ซึ่งจำแนกพฤติกรรมออกเป็น 6 ระดับ คือ ความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทั้ง 6 ระดับ คือ ความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีนักการศึกษา กล่าวถึง การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้ สมนึก ภัททิยธนี (2549 : 218 - 220) ได้กล่าวถึง หลักการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบเลือกตอบ ดังนี้

1. เขียนตอนนำให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ แล้วใส่เครื่องหมายปรศน์ ไม่ควรสร้างตอนนำให้เป็นแบบอ่านต่อความ เพราะทำให้คำถามไม่กระชับ เกิดปัญหาสองแง่หรือข้อความไม่ต่อกัน หรือเกิดความสับสนในการคิดหาคำตอบ

2. เน้นเรื่องจะถามให้ชัดเจนและตรงจุดไม่คลุมเครือเพื่อผู้อ่านจะไม่เข้าใจไขว้เขว สามารถมุ่งความคิดในคำตอบไปถูกทิศทาง

3. ควรถามในเรื่องที่มีคุณค่าต่อการวัด หรือถามในสิ่งที่ตั้งถามมีประโยชน์คำถามแบบเลือกตอบสามารถถามพฤติกรรมในสมองได้หลาย ๆ ด้าน ไม่ใช่คำถามเฉพาะความจำหรือความจริงตามตำรา แต่ต้องถามให้คิดหรือนำความรู้ที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์ใหม่

4. หลีกเลี่ยงคำถามปฏิเสธ ถ้าจำเป็นต้องใช้ควรขีดเส้นใต้คำปฏิเสธแต่คำปฏิเสธซ้อนไม่ควรถามอย่างยิ่ง เพราะปกติผู้เรียนจะยุ่งยากต่อการแปลความหมายของคำถามและคำตอบที่ถามกลับหรือปฏิเสธซ้อนผิดมากกว่าถูก

5. อย่าใช้คำฟุ่มเฟือย ควรถามปัญหาโดยตรงสิ่งใดไม่เกี่ยวข้องหรือไม่ได้ใช้เป็นเงื่อนไขในการคิดก็ไม่ต้องนำมาเขียนในคำถาม จะช่วยให้คำถามรัดกุมชัดเจนขึ้น

6. เขียนตัวเลือกให้เป็นเอกพจน์ หมายถึง เขียนตัวเลือกทุกตัวให้เป็นลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือมีทิศทางแบบเดียวกัน หรือมีโครงสร้างสอดคล้องเป็นทำนองเดียวกัน

7. ควรเรียงลำดับตัวเลขในตัวเลือกต่าง ๆ ได้แก่ ตัวเลือกที่เป็นตัวเลขนิยมเรียงจากน้อยไปหามาก เพื่อช่วยให้ผู้ตอบพิจารณาคำตอบได้สะดวก ไม่หลง และป้องกันการเดา ตัวเลือกที่มีค่ามาก

8. ใช้ตัวเลือกปลายเปิดหรือปลายปิดให้เหมาะสม ตัวเลือกปลายเปิด ได้แก่ ตัวเลือกสุดท้ายใช้คำว่า ไม่มีคำตอบถูก ที่กล่าวมาผิดหมด ผิดหมดทุกข้อ หรือสรุปแน่นอนไม่ได้

9. ข้อเดียวต้องมีคำตอบเดียว แต่บางครั้งผู้ออกข้อสอบคาดไม่ถึงว่าจะมีปัญหาหรืออาจจะเกิดการแต่งตั้งตัวลวงไม่รัดกุม จึงมองเห็นตัวลวงเหล่านั้นได้อีกแง่หนึ่ง ทำให้เกิดปัญหาการมองเห็นตัวลวงสองแง่สองมุมได้

10. เขียนทั้งตัวถูกและตัวผิดให้ถูกหรือผิดตามหลักวิชาการ คือ จะกำหนดตัวถูกหรือตัวผิดเพราะสอดคล้องกับความเชื่อของสังคม หรือกับคำพังเพยทั่ว ๆ ไปไม่ได้ ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนการสอนมุ่งให้ผู้เรียนทราบความจริงตามหลักวิชาการเป็นสำคัญ จะนำความเชื่อโชคลาง หรือขนบธรรมเนียมประเพณีเฉพาะถิ่นมาอ้างไม่ได้

11. เขียนตัวเลือกให้อิสระจากกัน พยายามอย่าให้ตัวเลือกตัวใดตัวหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งหรือตัวประกอบของตัวเลือกอื่น ต้องให้แต่ละตัวอิสระจากกันอย่างแท้จริง

12. ควรมีตัวเลือก 4 - 5 ข้อสอบแบบเลือกตอบนี้ถ้าเขียนตัวเลือกเพียง 2 ตัวก็กลายเป็นข้อสอบแบบถูก-ผิด และเพื่อป้องกันไม่ให้เดาได้ง่าย ๆ จึงควรมีตัวเลือกมาก ๆ ตัวที่นิยมใช้หากเป็นข้อสอบระดับประถมศึกษาปีที่ 1-2 ควรใช้ 3 ตัวเลือก ระดับประถมศึกษาปีที่ 3 - 6 ควรใช้ 4 ตัวเลือก และตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป ควรใช้ 5 ตัวเลือก

13. อย่าแนะนำคำตอบ ซึ่งการแนะนำคำตอบมีหลายกรณี ดังนี้

13.1 คำถามข้อหลัง ๆ แนะนำคำตอบข้อแรก ๆ

13.2 ถามเรื่องที่คุณเรียนคล่องปากอยู่แล้ว โดยเฉพาะคำถามประเภทคำพังเพย สุภาษิต คติพจน์หรือคำเตือนใจ

13.3 ใช้ข้อความของคำตอบถูกซ้ำกับคำถามหรือเกี่ยวข้องกันอย่างเห็นได้ชัด เพราะนักเรียนที่ไม่มีความรู้อาจจะคาดเดาได้ถูก

13.4 ข้อความของตัวถูกบางส่วนเป็นส่วนหนึ่งของทุกตัวเลือก

13.5 เขียนตัวถูกหรือตัวลวงถูกหรือผิดเด่นชัดเกินไป

13.6 คำตอบไม่กระจาย

สรุปได้ว่า หลักในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบเลือกตอบครูผู้สร้างจำเป็นต้องยึดหลักทั้ง 13 ข้อ เพื่อให้ได้ข้อสอบแบบเลือกตอบที่มีคุณภาพและต้องคำนึงถึงลักษณะของข้อสอบที่ดีด้วย ได้แก่ ความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความเป็นปรนัย อำนาจจำแนก และความยากง่าย

ดัชนีประสิทธิผล

การประเมินพัฒนาการทางการเรียนของนักเรียนว่ามีความก้าวหน้ามากน้อยเพียงใด สามารถดูได้จากความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งเรียกว่า ดัชนีประสิทธิผล

ความหมายของดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.)

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของดัชนีประสิทธิผลไว้ ดังนี้

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2545 : 279) กล่าวว่า ดัชนีประสิทธิผล หมายถึงตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน โดยการเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน และคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน

พิสมัย ศรีอำไพ (2548 : 73) กล่าวว่า ดัชนีประสิทธิผล คือ การหาค่าดัชนีประสิทธิผลของสื่อหรือนวัตกรรมการเรียนรู้

กูคแมน เฟลทเชอร์ และชไนเดอร์ (Goodman, Fletcher & Schneider. 1980 : 30 - 34) ให้ความหมายของ ดัชนีประสิทธิผล ไว้ว่าหมายถึง ค่าสถิติที่บ่งชี้ถึงประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้อันก่อให้เกิดความก้าวหน้าของนักเรียน

สรุปได้ว่า ดัชนีประสิทธิผล เป็นค่าที่แสดงความก้าวหน้าทางการเรียนของผู้เรียนที่ได้จากการเรียน โดยการเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนสอบก่อนเรียนกับคะแนน

ที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนและคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน

การหาดัชนีประสิทธิผล

ดัชนีประสิทธิผลเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงพัฒนาการทางการเรียนของผู้เรียนหลังเรียนเปรียบเทียบกับก่อนเรียน โดยแสดงค่าเป็นร้อยละ ได้มีผู้เสนอวิธีการหาค่าดัชนีประสิทธิผลไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2545 : 83) กล่าวว่า การหาดัชนีประสิทธิผลของสื่อหรือนวัตกรรม การเรียนรู้ โดยการวิเคราะห์คะแนน ใช้สูตรดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน} - \text{ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน}}{\text{ร้อยละของคะแนนเต็มหลังเรียน} - \text{ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน}}$$

สำหรับเกณฑ์ที่ยอมรับได้ว่า สื่อหรือนวัตกรรมมีประสิทธิผล ช่วยให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ได้จริง คือมีค่าตั้งแต่ .05 ขึ้นไป

เพชิญ กิจระการ และสมนึก ภัททิณี (2545 : 30 - 36) ได้กล่าวไว้ ดังนี้

ดัชนีประสิทธิผล คือ ตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน โดยเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนและคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน เมื่อมีการประเมินสื่อการสอนที่ผลิตขึ้น จะดูประสิทธิผลทางการสอนและการวัดผลและประเมินผล สื่อการสอนนั้น ตามปกติการประเมินความแตกต่างของค่าคะแนนใน 2 ลักษณะ คือ ความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียนหรือเป็นการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม การหาดัชนีประสิทธิผล มีสูตร ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}$$

$$\text{หรือ E.I.} = \frac{P_2 - P_1}{\text{Total} - P_1}$$

เมื่อ P_1 แทน ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน

P_2 แทน ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน

Total แทน ผลคูณของจำนวนนักเรียนกับคะแนนเต็ม

ดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินผลสื่อ โดยเริ่มจากทดสอบก่อนเรียน ซึ่งเป็นตัววัดว่าผู้เรียนว่ามีพื้นฐานอยู่ในระดับใด รวมถึงการวัดทางด้าน ความเชื่อ เจตคติ และความตั้งใจของผู้เรียน คะแนนที่ได้จากการทดสอบมาแปลงให้เป็นร้อยละและหาคะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ จากนั้นนำนักเรียนเข้ารับการทดลอง เสร็จแล้วทำการทดสอบหลังเรียนแล้วนำคะแนนที่ได้มาหาดัชนีประสิทธิผล โดยหาผลต่างระหว่างผลรวมคะแนนทดสอบ หลังเรียนและผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียนแล้วหารด้วยค่าที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนสูงสุดที่ผู้เรียนสามารถทำได้และผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน โดยทำให้อยู่ในรูปร้อยละ

ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับ E.I.

E.I. เป็นเรื่องของอัตราส่วนของผลต่าง จะมีค่าสูงสุดเป็น 1.00 ส่วนต่ำสุดไม่สามารถกำหนดได้ เพราะมีค่าต่ำกว่า -1.00 ก็ได้และเป็นค่าลบแสดงว่าคะแนนผลสอบก่อนเรียนมากกว่าหลังเรียน ซึ่งมีความหมายว่าระบบการเรียนการสอนหรือสื่อไม่มีคุณภาพ

1. ถ้าผลสอบก่อนเรียนของผู้เรียนทุกคน ได้คะแนนรวมเท่าไรก็ได้ (ยกเว้นคะแนนเต็มทุกคน) แต่ผลสอบของนักเรียนทุกคนทำถูกหมดทุกข้อ (ได้คะแนนเต็มทุกคน) ค่า E.I. เป็น 1.00 สรุปได้ว่า ถ้าหลังเรียนนักเรียนได้คะแนนเต็มทุกคน ค่า E.I. จะเป็น 1.00 เสมอไม่ว่าผลการสอบก่อนเรียนจะเป็นเท่าไรก็ตาม (ยกเว้น ได้คะแนนเต็มทุกคน) หรือกล่าวได้ว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าในเรื่องที่เรียนคิดเป็นร้อยละ 1.00 หรือบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนที่ต้องการ
2. ถ้าผลการสอบก่อนเรียนมากกว่าหลังเรียน ค่า E.I. จะเป็นลบ ซึ่งต่ำกว่า -1.00 ก็ได้ ลักษณะเช่นนี้ถือได้ว่าระบบการเรียนการสอนหลังการใช้สื่อล้มเหลวและเหตุการณ์เช่นนี้ไม่น่าจะเกิดขึ้น เพราะค่า E.I. เป็นลบ แสดงว่าคะแนนหลังสอนต่ำกว่าหรือน้อยกว่าก่อนสอนและก่อนจะหาค่า E.I. ต้องหา E_1 / E_2 มาก่อน ค่า E_2 คือคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นค่าเดียวกับคะแนนหลังเรียนของการหาค่า E.I. ดังนั้น หากคะแนนหลังสอนต่ำกว่าก่อนสอน ค่า E_2 จะไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด แต่ถ้าปรับปรุงแผนหรือสื่อก่อน จนทำให้ค่า E_2 ถึงเกณฑ์ การหาค่า E.I. จะมีค่าสูง
3. การแปลความหมายของค่า E.I. ไม่น่าจะแปลความหมายเฉพาะค่าที่คำนวณได้ ผู้เรียนมีพัฒนาการขึ้นเท่าไรหรือคิดเป็นร้อยละเท่าไร แต่ควรจะดูข้อมูลเดิมประกอบด้วย ว่าหลังเรียน ผู้เรียนมีคะแนนเพิ่มขึ้นเท่าไร ในบางครั้งคะแนนหลังสอนเพิ่มขึ้นน้อย เป็นเพราะว่ากลุ่มนั้นมีความรู้เดิมในเรื่องนั้นมากอยู่แล้วค่า E.I. ในแต่ละกลุ่มไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ เพราะไม่ได้เริ่มจากรากฐานความรู้ที่เท่ากัน ควรอธิบายพัฒนาการเฉพาะกลุ่มเท่านั้น

การแปลงผลค่า E.I. มักใช้ข้อความไม่เหมาะสม ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของ E.I. ผิดจากความเป็นจริง เช่น E.I. มีค่าเท่ากับ 0.6240 ก็มักจะกล่าวว่า “ดัชนีประสิทธิผล” เท่ากับ 0.6240 ซึ่งแสดงว่า นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 62.40 ซึ่งในความเป็นจริงค่า E.I. เท่ากับ 0.6240 เพราะคิดเทียบจากค่า E.I. สูงสุด เป็น 1.00 ดังนั้นถ้าคิดเทียบเป็น ร้อยละ ก็คือ คิดเทียบจากค่าสูงสุด เป็น 1.00 E.I. จะมีค่า 62.40 จึงควรใช้ข้อความว่า “ดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.6240 ซึ่งแสดงว่า ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.6240 หรือคิดเป็นร้อยละ 62.40”

ถ้าค่าของ E_1 / E_2 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดและเมื่อหา E.I. ด้วย พบว่า มีพัฒนาการเพิ่มขึ้น ในระดับหนึ่งของผู้วิจัยพอใจ หากคำนวณค่าความคงทนด้วย โดยใช้สูตร t - test (แบบ Dependent Samples) ก็ไม่ได้แปลว่าจะมีนัยสำคัญ เพราะผู้วิจัยคาดหวังว่าหากสื่อหรือแผนการเรียนรู้อาจมีคุณภาพ ผลการเรียนหลังสอน เมื่อผ่านไประยะหนึ่ง เช่น เมื่อผ่านไป 2 สัปดาห์กับผลการเรียนหลังเรียนจบ จะต้องไม่แตกต่างกัน

ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ความหมายของความพึงพอใจ

ความหมายเกี่ยวกับความพึงพอใจในการเรียนรู้ มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

คาราณี โพธิ์ไทร (2552 : 40) ได้กล่าวถึง ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความคาดหวังของแต่ละบุคคล หากมีการตอบสนองต่อความคาดหวังด้วยดีก็จะมี ความพอใจเกิดขึ้น ในทางตรงกันข้ามหากการตอบสนองต่อความคาดหวังน้อยก็อาจผิดหวังหรือไม่พอใจ

วิไล พลอาสา (2552 : 47) ได้กล่าวถึง ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบหรือพอใจต่อการเรียนซึ่งเกิดจากการจัดกิจกรรม การเรียนรู้และการฝึกทักษะ

เบ็ญจวรรณ เสาวโค (2553 : 45) ได้กล่าวถึง ความหมายของความพึงพอใจ

ไว้ว่า ความพึงพอใจต่อการเรียน หมายถึง ความรู้สึกที่รับรู้ด้วยจิตใจ โดยอาศัยแรงจูงใจภายใน แสดงออกมาเป็นพฤติกรรมต่าง ๆ ต่อการเรียนการสอนของครูและแสดงให้บุคคลรอบข้างได้รับรู้ ในทางบวกหรือในทางที่ดีขึ้น โดยวัดได้จากแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนมีลักษณะ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยผู้วิจัยสร้างขึ้น

ราชบัณฑิตยสถาน (2556 : 588) ให้ความหมายความพึงพอใจไว้ว่า พอใจ หมายถึง

สมใจ ชอบใจ เหมาะ พึงใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ

มอร์ส (Morse. 1995 : 27) ได้ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถลดความเครียดของการทำงานให้ลดน้อยลง ถ้าเกิดความเครียดมากจะทำให้เกิดความไม่พอใจในการทำงาน และความเครียดนี้มีผลมาจากความต้องการของมนุษย์ เมื่อมนุษย์มีความต้องการมากจะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้องหาวิธีตอบสนองความเครียดก็จะลดน้อยลง หรือหมดไป ความพอใจก็จะมากขึ้น

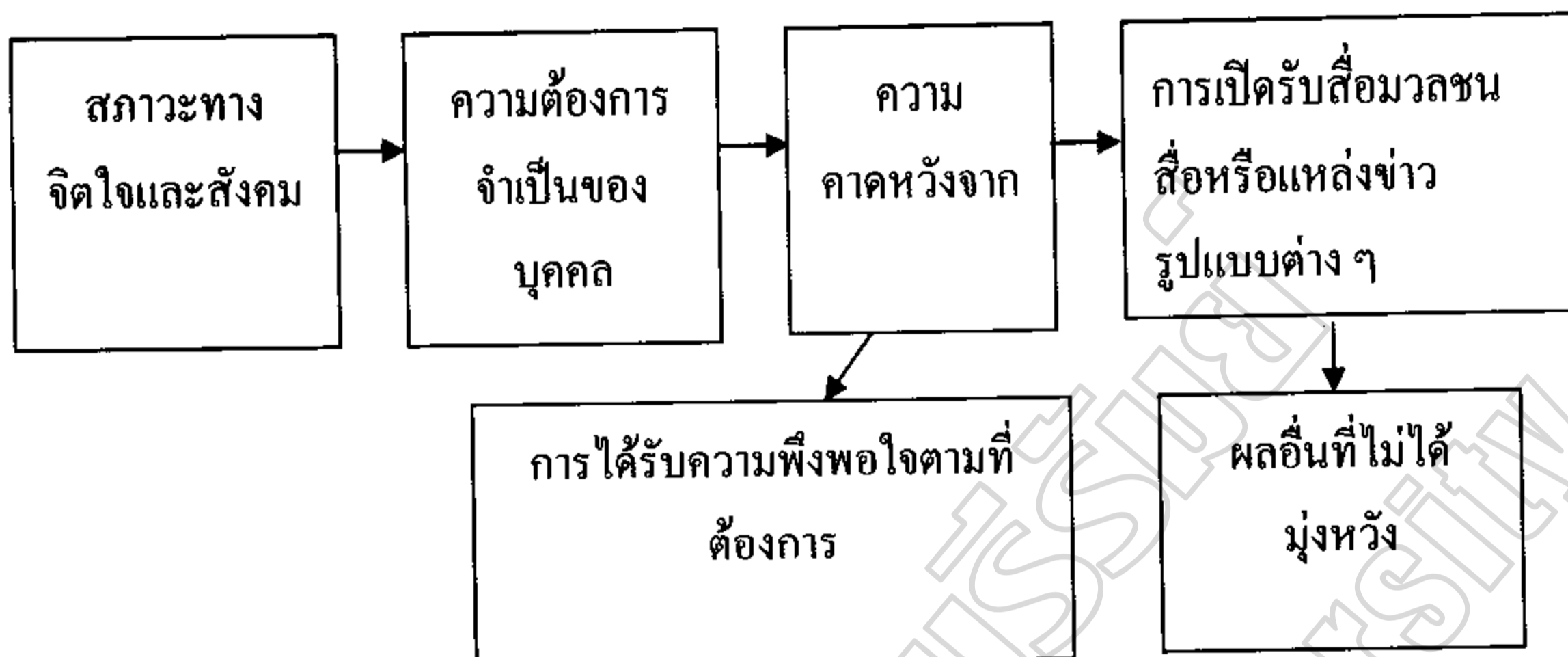
กู๊ด (Good. 1973 ; p. 320) ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพ คุณภาพ หรือระดับความพึงพอใจซึ่งเป็นผลมาจาก ความสนใจต่าง ๆ และทัศนคติที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้น

จากความหมายของความพึงพอใจในทัศนะของนักวิชาการต่าง ๆ ข้างต้น สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ เป็นทัศนคติที่เป็นนามธรรม เกี่ยวกับจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่สามารถมองเห็นรูปร่างได้ นอกจากนี้ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกด้านบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเกิดขึ้นจากความคาดหวัง หรือเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลได้ซึ่งความพึงพอใจที่เกิดขึ้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามค่านิยม และประสบการณ์ของตัวบุคคล

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ในการปฏิบัติงานใด ๆ ก็ตามการที่ผู้ปฏิบัติงานจะเกิดความพึงพอใจต่อการทำงานนั้น มากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจในการทำงานที่มีอยู่ การสร้างสิ่งจูงใจหรือแรงกระตุ้นให้เกิดกับผู้ปฏิบัติงานจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้งานนั้น ๆ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ได้มีนักการศึกษา สาขาต่าง ๆ ทำการศึกษาค้นคว้าและตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจในการทำงานไว้ ดังนี้

แคทซ์ (Katz. 1983 : 163) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจจากสื่อ เป็นทฤษฎีที่ให้ความสำคัญกับผู้บริโภค (Consumer) หรือผู้รับสาร (Receiver) โดยผู้รับสารจะอยู่ในฐานะเป็นผู้กระทำการเลือกใช้สื่อ (Active Selector of Media Communication) ซึ่งนับได้ว่า เป็นมุมมองที่แตกต่างไปจากทฤษฎีเดิม ที่ไม่ให้ความสำคัญกับผู้รับสาร เพราะแต่เดิมผู้รับสารถูกมองว่าเป็นผู้ถูกกระทำ ดังนั้นสมมุติฐานของทฤษฎีการใช้ประโยชน์ของความพึงพอใจในการสื่อสาร เพราะท่ามกลางความสัมพันธ์ ของตัวแปรทั้งสอง มีปัจจัยด้านการใช้สื่อของผู้รับสารเข้ามาเป็นตัวแปรแทรกซ้อนของกระบวนการสื่อสาร แคทซ์ได้ทำการศึกษา และอธิบายเรื่องการใช้ประโยชน์และการได้รับความพึงพอใจจากสื่อ ดังภาพประกอบ 2.1 ความพึงพอใจที่นำไปสู่การปฏิบัติงานที่มีคุณภาพ

ภาพประกอบ 2.1 ความพึงพอใจที่นำไปสู่การปฏิบัติงานที่มีคุณภาพ

ทั้งนี้ปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับผู้รับสารซึ่งเกณฑ์ให้ความสนใจ คือ

1. สภาพทางสังคมและลักษณะทางจิตวิทยาของผู้รับสาร (The Social and Psychological Origins)
2. ความต้องการ และความคาดหวังในการใช้สื่อของผู้รับสาร (Need and Expectation of the Mass Media)

ทั้งสองปัจจัยนำไปสู่พฤติกรรมกรรมการเปิดรับของผู้รับสารที่แตกต่างกัน อันเป็นผลมาจากความพึงพอใจที่แตกต่างกันและเนื่องจากทฤษฎีให้ความสนใจกับบทบาทของผู้รับสารว่าเป็นผู้เลือกใช้สื่อ ได้มีการศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้รับสาร (เช่น รายได้ การศึกษา) โดยทั้งสองปัจจัยนี้ได้รับการพิจารณาว่านำมาซึ่งเวลาว่างในการเปิดรับสื่อ ขณะเดียวกันสภาวะทางสังคมและจิตใจที่ต่างกัน ก่อให้มนุษย์มีความต้องการแตกต่างเป็นผลทำให้แต่ละคนคาดคะเนแนวสื่อประเภทเพื่อสนองตอบความพึงพอใจได้แตกต่างกันไปด้วย

ทิสนา แจมมณี (2556 : 69 - 70) กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจไว้ ดังนี้

1. ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchical Theory of Motivation) เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึง ความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติของมนุษย์อย่างเป็นลำดับขั้น กล่าวคือ มนุษย์เรามีความต้องการอยู่เสมอ เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองหรือมีความพึงพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว ความต้องการด้านอื่นก็จะเกิดขึ้นอีก ความต้องการของคนเราอาจจะซ้ำซ้อน ความต้องการหนึ่งยังไม่หมดอาจจะเกิดความต้องการหนึ่งเกิดขึ้นได้อีก หากความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอ ก็จะเกิดแรงจูงใจที่สำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมที่ต้องการให้สังคมยอมรับ และสามารถพัฒนาตนไปสู่ขั้นสูงขึ้น จึงได้นำแนวคิดทฤษฎี

นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

1.1 การเข้าใจถึงความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ สามารถให้เข้าใจพฤติกรรมของบุคคลได้ เนื่องจากพฤติกรรมเป็นการแสดงออกของความต้องการของบุคคล

1.2 การจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี จำเป็นต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐานที่เขาต้องการแสดงเสียก่อน

1.3 ในกระบวนการเรียนการสอน หากครูผู้สอนสามารถหาได้ว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความต้องการอยู่ในระดับขั้นใด ก็จะสามารถใช้ความต้องการพื้นฐานของผู้เรียนนั้นเป็นแรงจูงใจช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

1.4 การช่วยให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของตนอย่างเพียงพอ การให้อิสระภาพและเสรีภาพแก่ผู้เรียนในการเรียนรู้ การจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ในการรู้จักตนเองตามสภาพความเป็นจริง

2. ทฤษฎีเชื่อมโยงของธอร์นไคค์ (Thorndike's Connectionism Theory) เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึง การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ด้วยการที่มนุษย์หรือสัตว์ได้เลือกเอาปฏิกิริยาตอบสนองเชื่อมต่อ (Connect) เข้ากับสิ่งเร้าอย่างเหมาะสม หรือการเรียนรู้จะเกิดขึ้นด้วยการสร้างสิ่งเชื่อมโยง หรือพันธะ (Bond) ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองนั่นเอง กล่าวคือ เมื่อสถานการณ์หรือสิ่งที่เป็นปัญหาเกิดขึ้น ร่างกายจะเกิดความพยายามที่จะแก้ไขปัญหานั้น โดยแสดงพฤติกรรมตอบสนองออกมาหลาย ๆ รูปแบบ ซึ่งร่างกายจะเลือกพฤติกรรมตอบสนองที่พอใจที่สุดไปเชื่อมโยงสิ่งเร้าหรือปัญหานั้น ทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นมาว่า ถ้ามีสิ่งเร้าหรือปัญหาเช่นนี้อีกจะแสดงพฤติกรรมตอบสนองเช่นไร สิ่งสำคัญในการเรียนรู้ที่ธอร์นไคค์ได้ให้ความสำคัญอย่างมาก ได้แก่ การเสริมแรง คือความพึงพอใจที่ร่างกายได้รับเพราะจะทำให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองมีความแน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น ซึ่งกฎของนี้ธอร์นไคค์ สรุปได้ ดังนี้

2.1 กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีถ้าผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ

2.2 กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ด้วยความเข้าใจจะทำให้การเรียนรู้มั่นคงถาวร ถ้าไม่ได้กระทำซ้ำบ่อย ๆ การเรียนรู้จะไม่คงทนถาวร และในที่สุดอาจลืมได้

2.3 กฎแห่งการใช้ (Law of Effect) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ความมั่นคงของการเรียนจะเกิดขึ้น หากได้นำมาใช้บ่อย ๆ หากไม่ได้นำมาใช้อาจจะลืมได้

2.4 กฎแห่งความพอใจ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจ

ย่อมอยากจะเรียนต่อไป ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจจะไม่อยากเรียน ดังนั้น การได้รับผลที่พึงพอใจ จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียน

อรรถัย โรจน์สุกิจ (2556 : 67 - 68) กล่าวถึงความพึงพอใจในการปฏิบัติจะมีมากน้อย เพียงใดขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจทฤษฎีที่เกี่ยวกับการจูงใจได้แก่ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow) คือ

1. มนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอและไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อความต้องการใดได้รับการตอบสนองแล้วก็มีความต้องการอยากจะได้สิ่งอื่นต่อไปกระบวนการเช่นนี้ไม่มีที่สิ้นสุด
2. เมื่อมนุษย์มีความต้องการจำเป็นอยู่ในลำดับขั้นใด ก็จะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลที่มีผลต่อการตอบสนองในขั้นนั้น ๆ เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองพอแล้ว อิทธิพลนั้นจะหมดความหมาย
3. มนุษย์มีความจำเป็นขึ้นตามลำดับจากขั้นต่ำไปหาขั้นสูง (Hierarchy of Needs)

ดังนี้

ขั้นต่ำสุด ความต้องการพื้นฐานทางร่างกาย (The Physiological Needs) เป็นความต้องการด้านปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เช่น อาหาร น้ำ อากาศ

ขั้นที่สอง ความต้องการความปลอดภัย (The Safety Needs) เป็นความต้องการด้านความปลอดภัยไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ต่างก็ต้องการความรักความปลอดภัยด้วยกันทั้งสิ้น เช่น ความปลอดภัยในการทำงาน

ขั้นที่สาม ความต้องการความรัก (The Love Needs) บุคคลที่อยู่ในขั้นนี้ จะมีความรู้สึกพยายามให้ได้มาซึ่งความรัก อาจลืมแม้แต่ความหิวในขณะที่ตนต้องการความรัก สิ่งต่างคือเรื่องเพศเป็นความต้องการทางร่างกาย แต่พฤติกรรมทางเรื่องเพศเกิดขึ้น จากความต้องการความรักซึ่งรวมไปถึงการให้ความรักและการรับรัก

ขั้นที่สี่ ความต้องการได้รับการยกย่อง (The Esteem Needs) มนุษย์ปรารถนาจะมีสภาพที่มั่นคงเพื่อเกียรติยศและการยอมรับนับถือจากผู้อื่น ความต้องการได้รับการยกย่องรวมทั้งปรารถนาความสำเร็จที่จะดำรงชีวิตในโลกนี้ และปรารถนาชื่อเสียงหรือศักดิ์ศรี ที่คนอื่นยอมรับและการได้รับความสนใจจากผู้อื่น การที่ตนเองเป็นบุคคลสำคัญในสายตาผู้อื่น

ขั้นที่ห้า ความต้องการการกระทำในสิ่งต่าง ๆ ที่พึงพอใจเป็นพิเศษด้วยตนเอง (The Needs for Self Actualization) เป็นความต้องการขั้นสูงสุดที่จะทำในสิ่งที่อยากทำเป็นพิเศษ แสดงถึงความสามารถในการกระทำด้วยตนเองต่อเป้าหมายอันสูงส่งที่ตนกำหนดไว้

จากแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจจะเห็นได้ว่ามนุษย์สภาวะความต้องการทางด้านจิตใจ ด้านสังคม ความคาดหวัง ตั้งแต่ขั้นต่ำไปหาขั้นสูงสุด เช่น ความต้องการพื้นฐานทางร่างกาย ความปลอดภัย ต้องการความรัก ต้องการได้รับการยกย่อง และต้องการจะกระทำสิ่งใด ๆ ที่ตน พึงพอใจเป็นพิเศษ ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนทางภาษาจึงต้องจัดกิจกรรม เนื้อหา ให้สัมพันธ์ กับความสามารถของผู้เรียนแต่ละบุคคล ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจและส่งผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนในที่สุด

การวัดความพึงพอใจ

ความพึงพอใจในการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันในทางบวก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกิจกรรม ที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ความพึงพอใจเป็นผลที่เกิดจากทัศนคติหลายประการที่คนมีต่องานของตนเอง ต่อองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับงานต่อชีวิตของตนเอง ดังนั้นความพึงพอใจจึงต้องมี เครื่องมือวัดความพึงพอใจ มีผู้กล่าวถึงเครื่องมือวัดความพึงพอใจไว้แตกต่างกัน ดังนี้

ชวลิต ชูกำแหง (2551 : 112-114) ได้กล่าวถึงเครื่องมือวัดความพึงพอใจไว้ สรุปได้ดังนี้

1. การสังเกต (Observation) สังเกตการณ์พูด การกระทำ การเขียนที่มีต่อสิ่งใด
สิ่งหนึ่ง
2. การสัมภาษณ์ (Interview) ใช้วิธีการพูดคุยในประเด็นที่อยากรู้ อาจเป็นความรู้สึก
ทัศนคติ

3. การใช้แบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 3 รูปแบบ
คือ แบบของลิเคิร์ต (Likert) แบบเทอร์สโตน (Thurstone) และแบบออสกู๊ด (Osgood)

4. แบบวัดเชิงสถานการณ์ (Action Tendencies) มักสร้างเป็นสถานการณ์

สุพานี สฤกษ์วานิช (2551 : 82) ได้กล่าวถึงเครื่องมือวัดความพึงพอใจไว้ สรุปได้ดังนี้

1. ใช้แบบสอบถามนิยมใช้แบบที่กำหนดสเกลในการวัดที่ชัดเจนจะเป็น
แบบสอบถามที่ง่ายและสั้น

2. วิธีบรรยาย เป็นวิธีใช้บรรยายเหตุการณ์ที่สำคัญที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับงาน
ว่ามีอะไรบ้างที่พอใจและไม่พอใจ

3. การสัมภาษณ์ มี 3 แนวทาง คือ เตรียมคำถามไว้ล่วงหน้า ไม่ได้เตรียม
ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และการสัมภาษณ์แบบผสม มีทั้งที่เตรียมไว้และให้แสดงความคิดเห็น

4. การสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก

5. วิธีพิจารณาแนวโน้มของพฤติกรรม โดยใช้คำถามแบบอ้อม เพื่อให้เห็น

ความโน้มเอียงที่คนเราจะทำบางอย่างเกี่ยวกับงานออกมาให้ทราบ

จากการศึกษาเอกสารข้างต้นการวัดความพึงพอใจมีหลายวิธี จะใช้วิธีใดวัดขึ้นอยู่กับความสะดวก ความเหมาะสม ตลอดจนความมุ่งหมายของการวัด ซึ่งจะส่งผลให้การวัดมีประสิทธิภาพน่าเชื่อถือ สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การวัดความพึงพอใจต่อแผนการจัดการเรียนรู้ ทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอบชิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า ตามแบบของลิเคอร์ท (Liker Scale) โดยแบ่งระดับความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบชิปปาโมเดล ดังนี้

อัญชลี สอนชา (2548 : 136) ได้ศึกษาผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง ส่วนวน สุภาษิต คำพังเพย ชั้นประถม ศึกษา พบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา มีประสิทธิภาพเท่ากับ 93.24 / 84.74 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80 ที่ตั้งไว้ 2) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มีค่าเท่ากับ 0.7746 หมายความว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 77.46 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 แสดงว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ทิพอาภา ฉิมสุวรรณ (2552 : 113 - 114) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาไทยและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานกับการจัดการเรียนรู้โมเดลชิปปาผลการศึกษา พบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถม ศึกษาปีที่ 6 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ โครงงานกับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปาไม่แตกต่างกัน 2) นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความกระตือรือร้นและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนรู้เป็นอย่างดี ในการศึกษาค้นคว้าข้อมูลการทำงานร่วมกับเพื่อน การแสดง ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง การแสดงผลงานที่สร้างความภูมิใจให้กับนักเรียน บรรยากาศสนุกสนาน นักเรียนยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทั้งภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม โดยเฉพาะเมื่อมีการนำเสนอผลงานของแต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนกัน

ประทีนทิพย์ พรไชยยา (2552 : 129) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต (ภาษาพาที) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาพัฒนาแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา พบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา และแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.34 / 80.05 และ 82.37 / 79.08 ตามลำดับ 2) คำนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา มีค่าเท่ากับ 0.7076 และ 0.6905 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 70.76 และ 69.05 ตามลำดับ 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มที่เรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปากับกลุ่มที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนหลังเรียนไม่แตกต่างกัน

ชนิษฐา ธาณี (2553 : 126 - 127) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านกุดเป่ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 4 โดยใช้กิจกรรมการอ่านคิดวิเคราะห์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่า 1) การพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนในครั้งนี้ได้พัฒนารูปแบบในการจัดกิจกรรมการอ่านคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.52 / 89.49 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 ที่ตั้งไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ในการคิดวิเคราะห์ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก

มัลลิกา แก่งคำ (2553 : 82) ได้พัฒนาแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องคำราชาศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องคำราชาศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 93.65 / 92.85 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา เรื่องคำราชาศัพท์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องคำราชาศัพท์ มีการคิดวิเคราะห์ คิดเป็นร้อยละ 87.14

ชุลีพร พินิจพล (2554 : 123 - 124) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้

แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา
 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ มีประสิทธิภาพเท่ากับ $84.91 / 83.33$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์
 ที่ตั้งไว้ 2) คำนีประสิทธิผลของการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์
 มีค่าเท่ากับ 0.6014 แสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 60.14 3) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์
 ทางกรเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน
 เชิงวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 ที่ระดับ $.05$ 4) ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึก
 ทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ อยู่ในระดับมากที่สุด

อาภรณ์ บุญภูมิ (2554 : 2) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา
 ด้วยแบบฝึกทักษะชุดภาษานำรู้ เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ด้วยแบบฝึก
 ทักษะชุดภาษานำรู้ เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ $87.052 / 86.025$ สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ $80 / 80$
 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$
 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ด้วยแบบฝึกทักษะชุดภาษานำรู้
 เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
 ปีที่ 4 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

สุจิตรา เชนคำรงค์ (2556 : 107) ได้ทำวิจัยเรื่อง ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน
 คิววิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านคิววิเคราะห์
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ $87.19 / 85.81$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์
 ทางกรเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านคิววิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้
 ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูง
 กว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ 3) คำนีประสิทธิผลของการเรียนด้วยแบบฝึก
 ทักษะการอ่านคิววิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา
 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 0.7681 แสดงว่า นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น
 ร้อยละ 76.81 4) นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านคิววิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยภาพรวม มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

งานวิจัยต่างประเทศ

เบอร์เนตต์ (Burnett. 1992 : 1032 – A) ได้ศึกษาถึงการรับรู้ของอาจารย์ใหญ่และครู เกี่ยวกับแผนการสอนที่มีคุณภาพ เพื่อกำหนดว่าอาจารย์ใหญ่และครูใน โรงเรียนรัฐบาลที่เล็กใช้ ระเบียบว่าด้วยการวางแผนการสอนนี้แล้วได้ให้นิยามแผนการสอนที่มีคุณภาพอย่างไร วิธีการศึกษานำร่องครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน ได้ระบุลักษณะแผนการสอนที่มีคุณภาพ 16 ประการ อาจารย์ใหญ่จำนวน 90 คน และครู จำนวน 164 คน จากโรงเรียนที่เล็กใช้ระเบียบ ดังกล่าวทั้งสิ้น 97 คน (59 % ของจำนวนประชากร) ได้ตอบแบบสำรวจ ตัวแปรอิสระเน้นประเภท งานของผู้ตอบแบบสำรวจ ซึ่งมี 2 ระดับ (ครูและอาจารย์ใหญ่) และจำแนกออกเป็น 3 ประเภท (ขนาดโรงเรียน องค์การ โรงเรียนและที่ตั้งโรงเรียน) ผลการศึกษาพบว่า ในประเทศต่าง ๆ ทั้ง 3 ประเภทที่มีเหลืออยู่เพียง 3 ระดับ คือ ขนาดโรงเรียน ที่ตั้งโรงเรียน โรงเรียนนั้น มีความแตกต่างกันเล็กน้อยในคำตอบของอาจารย์ใหญ่กับครูในด้านประเภทของงาน ส่วนการจำแนกประเภทหรือด้านระดับของผู้ตอบนิยามของแผนการสอนที่มีคุณภาพนั้น ปรากฏว่า ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าด้านที่ตั้งโรงเรียน องค์การ โรงเรียน ขนาดโรงเรียน หรือด้านงานบุคคล ด้านอาจารย์ใหญ่หรือครู และปรากฏด้วยว่าอาจารย์ใหญ่และครูเหล่านี้ได้ให้นิยามแผนการสอน ที่มีคุณภาพ กับระดับที่อาจารย์ใหญ่และครูละเลาะกว่าค่านิยามเหล่านี้ควรจะไปใช้ประเมินคุณภาพ ของแผนการสอนได้ แผนการสอนที่มีคุณภาพควรจะเป็นแผนที่เน้นความแตกต่างให้สอดคล้องกับ ความต้องการของผู้เรียนที่เรียนเร็ว เรียนปานกลาง และเรียนช้าด้วย ซึ่งจะทำให้เกิดความน่าสนใจ ของนักเรียน และเป็นแผนการสอนที่มีการจัดเตรียมมาอย่างเป็นระบบซึ่งจะทำให้ นักเรียน เกิดการรับรู้ว่าครูเป็นผู้มีความสามารถในการสอน

อาห์เน็ด (Ahned. 2000 : 3032 - B) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาแบบแผนการสะกดคำ ตามหน่วยเสียงและตามอักษรวิธีในชั้นประถมศึกษาของสหรัฐอเมริกา โดยได้ออกแบบการทดสอบ การรู้จักสะกดคำเบื้องต้น นำไปทดลองกับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-5 จำนวน 390 คน แบบทดสอบนี้ประกอบด้วยคำที่ไม่มี ความหมายพยางค์เดียวและสองพยางค์ จำนวน 35 คำ และมุ่งเข้าไปที่แบบฝึกการสะกดคำ 3 แบบแผน คือ การถอดรหัสหน่วยเสียงอย่างเดียว ความรู้ เรื่องกฎทางอักษรวิธีอย่างเดียว การรวบรวมการถอดรหัสหน่วยเสียงกับความรู้เรื่องกฎทางอักษรวิธี เข้าอยู่ในคำเดียว ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีแนวโน้มทางการพัฒนาที่ชัดเจน ในแบบฝึก การสะกดคำทั้ง 3 แบบแผน การปฏิบัติการสะกดคำในกลุ่มตัวอย่างอิสระสองกลุ่ม

และผลการวิจัยมีแนวโน้มพฤติกรรมเหมือนกัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภายในแต่ละชั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในการปฏิบัติ ระหว่างแบบฝึกตามแบบแผนการสะกดคำอย่างเดียว กับแบบฝึกตามแบบแผนการสะกดคำแบบถอดรหัสหน่วยเสียงอย่างเดียวกับแบบฝึกตามแบบแผนการสะกดคำแบบถอดรหัส 36

เซน (Chen. 2005 : 875 - A) ได้วิจัยถึงผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ กับแรงจูงใจของนักเรียนชาวไต้หวันที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในการเรียนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการฟัง การอ่าน และการพูด โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน จากกลุ่มนักเรียนที่ได้เรียนภาษาอังกฤษเฉลี่ยแล้ว 6 ปี โดยคัดเลือกมาจากนักศึกษา ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีจีน ชัว แบ่งกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็น 2 ห้อง โดยให้มีทั้งผลการเรียนต่ำ ปานกลาง และสูง ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะได้รับการทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดแรงจูงใจและแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษที่วัดทักษะ การฟัง การอ่าน และการพูด กลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบไวยากรณ์และแปล กลุ่มทดลอง ได้รับการสอน โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียน กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการปกติมีส่วนน้อยที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนที่เหลือไม่มีแรงจูงใจในการเรียน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือให้ผล พอประมาณกับแรงจูงใจภายนอกคือ กฏระเบียบภายนอกลักษณะเฉพาะของตนและแรงจูงใจ ภายใน ได้แก่ ความรู้ ความเชี่ยวชาญ และการตอบสนองโดยเฉพาะ ซึ่งแม้ว่าการสอนโดยกลุ่ม ร่วมมือจะสร้างแรงจูงใจในการเรียน แต่ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับคะแนนการฟัง การอ่าน และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

อัลฮาร์บี (Alharbi. 2008 : unpagged) ได้ทำการสำรวจประสิทธิภาพของวิธีการเรียนรู้ แบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญ เจตคติของนักเรียน ที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแรงจูงใจของนักเรียนที่มีต่อการอ่าน ในโรงเรียนสตรี ของเทศบาลประเทศซาอุดีอาระเบีย การวิจัยครั้งนี้ทำการสำรวจผลกระทบของการใช้วิธีการเรียนรู้ แบบร่วมมือในผลการปฏิบัติงานด้านการอ่านจับใจความ สำหรับการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สองและเพื่อสำรวจว่าวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาที่สอง ของนักเรียนได้อย่างไร รวมทั้งเพื่อสำรวจทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแรงจูงใจของนักเรียนที่มีต่อการอ่าน กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้น

มัธยมศึกษา 60 คน จากโรงเรียนที่มีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศซาอุดีอาระเบีย ในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 (The Third Secondary School) ในเมืองแอร์ราส (Arrass City) กลุ่มตัวอย่างถูกแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งได้รับการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ตัวแปรร่วมแบบทางเดียว (ANOVA) เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า ในการประเมินระดับของนักเรียนที่มีต่อการอ่านนั้น ไม่พบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ในขณะที่พบว่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างทั้งสองกลุ่ม ในการประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการอ่านจับใจความ รวมถึงในการประเมินทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่าในส่วนท้าย

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเคลมีแนวโน้มนส่งเสริมการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารให้สูงขึ้น เพราะผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้เพื่อเป็นความรู้ใหม่และเป็นการเชื่อมโยงขยายความคิดด้วยตนเอง และผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก อำเภอละหานทราย จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ซึ่งกำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 9 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 420 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 ของโรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก อำเภอละหานทราย จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 32 ซึ่งกำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 40 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน รวม 12 ชั่วโมง

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปป์าโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ

3. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปป์าโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 12 ข้อ

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปป์าโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพตามขั้นตอน ต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6) เกี่ยวกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดช่วงชั้น สาระการเรียนรู้แกนกลาง การวัดผลประเมินผล กำหนดคำอธิบายรายวิชา จัดทำหน่วยการเรียนรู้

1.2 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารจากหนังสือสาระการเรียนรู้พื้นฐาน พัฒนาทักษะทางภาษา เล่ม 2 ช่วงชั้นที่ 4 ม. 5)

1.3 ศึกษารูปแบบการสอนชิปป์าโมเดล ของทิสนา แคมมณี (2556 : 95) และนำมาประยุกต์ใช้ ซึ่งมีลำดับขั้นตอนสำคัญ ๆ ดังนี้

1.3.1 ขั้นการทบทวนความรู้เดิม ขั้นนี้เป็นการดึงความรู้ของผู้เรียนในเรื่องที่เรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตนเอง

1.3.2 ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นนี้เป็นการแสวงหาข้อมูล ความรู้ใหม่ที่ผู้เรียนยังไม่มีจากแหล่งข้อมูลหรือแหล่งความรู้ต่าง ๆ ซึ่งครูอาจเตรียมมาให้ผู้เรียนหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนไปแสวงหาก็คได้

1.3.3 ขั้นการศึกษาและทำความเข้าใจข้อมูล / ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจกับข้อมูล / ความรู้ที่หามาได้ผู้เรียนต้องสร้างความหมายของข้อมูล/ประสบการณ์ใหม่ ๆ โดยใช้กระบวนการต่าง ๆ ด้วยตนเอง เช่น ใช้กระบวนการคิดและกระบวนการกลุ่มในการอภิปรายและสรุปความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลนั้นซึ่งอาจจำเป็นต้องอาศัยเชื่อมโยงกับความรู้เดิม

1.3.4 ขั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ผู้เรียนอาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตนเอง รวมทั้งเป็นการขยายความรู้

ความเข้าใจของตนเองให้กว้างขึ้น ซึ่งอาจจะช่วยให้ผู้เรียนได้แบ่งปันความรู้ความเข้าใจของตนแก่ผู้อื่น และได้รับประโยชน์จากความรู้ความเข้าใจของผู้อื่นไปพร้อม ๆ กัน

1.3.5 ขั้นการสรุปและการจัดระเบียบความรู้ เป็นการสรุปความรู้ที่ได้รับทั้งหมดจากการทำกิจกรรม ทั้งความรู้เดิม และความรู้ใหม่ ควรจัดสิ่งที่เรียนรู้ให้เป็นระบบระเบียบ เพื่อช่วยให้นักเรียนจดจำสิ่งที่เรียนได้ง่ายขึ้น

1.3.6 ขั้นการแสดงผลงาน ขั้นนี้เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงผลงาน แสดงความรู้ของตนเองให้กับผู้อื่นได้รับรู้ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนต่อย้ำหรือตรวจสอบความเข้าใจของตนและยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์

1.3.7 ขั้นการประยุกต์ใช้ความรู้ เป็นขั้นตอนการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการนำความรู้ความเข้าใจของตนไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อเพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจ ความสามารถในการแก้ปัญหา และความจำในเรื่องนั้น ๆ

1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน รวม 12 ชั่วโมง ในแต่ละแผนประกอบด้วย

1.4.1 มาตรฐาน

1.4.2 ตัวชี้วัด

1.4.3 จุดประสงค์

1.4.4 สาระสำคัญ

1.4.5 สาระ / ทักษะการเรียนรู้ (เนื้อหาสาระ)

1.4.6 กิจกรรมการเรียนรู้

1.4.7 สื่อการเรียนการสอน

1.4.8 การวัดและประเมินผล

1.4.9 บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและให้ข้อเสนอแนะ

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย สาระสำคัญ มาตรฐานการเรียนรู้

และตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ สื่อ และแหล่งการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์ประเมิน 5 ระดับ สำหรับแบบประเมินได้กำหนดคะแนนไว้ ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

คะแนน 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ประกอบด้วย

1.6.1 นางสาวบุญเรือง อัมพาพัฒน์นันท์ วุฒิกการศึกษา (ศษ.บ.) สาขา การสอนมัธยมศึกษา ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร

1.6.2 นางอรทัย โรจน์สุกิจ วุฒิกการศึกษา (ค.ม.) สาขาหลักสูตร และการสอน ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

1.6.3 นางสาวกฤษณา ไสยาศรี วุฒิกการศึกษา (ค.ม.) สาขาการศึกษา คณิตศาสตร์ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการ โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

นำคะแนนที่ได้จากการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน มาหาค่าเฉลี่ยแล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

โดยกำหนดเกณฑ์การผ่านจะต้องมีค่าเฉลี่ย 3.50 ขึ้นไป (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 121) ผลปรากฏว่าการหาค่าเฉลี่ยความถูกต้องสอดคล้องกับเนื้อหา และความเหมาะสม กับเวลาของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 แผน มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.67 (ภาคผนวก ก) เมื่อนำไป เปรียบเทียบกับเกณฑ์เพื่อแปลความหมาย ปรากฏว่า แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปาโมเดล สำหรับนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่ามีความถูกต้องและเหมาะสมในระดับมากที่สุดและสามารถนำไปใช้ได้ทั้ง 5 แผน แต่มีข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ ให้เพิ่มเติมกิจกรรมเพื่อให้เหมาะสมกับเวลา และผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล ที่แก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ นำไปดำเนินการหาคุณภาพ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.7.1 การหาคุณภาพเครื่องมือเป็นรายบุคคล (1 : 1) ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 3 คน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ เก่ง 1 คน ปานกลาง 1 คน อ่อน 1 คน เพื่อหาข้อบกพร่อง นำข้อบกพร่องที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไข พบว่ากิจกรรมที่ 2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 พิมพ์ผิด ตัวอย่างไม่ชัดเจน จึงได้ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง

1.7.2 การหาคุณภาพเครื่องมือกับกลุ่มเล็ก (1 : 10) ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 10 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มรายบุคคล (1 : 1) ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ เก่ง 3 คน ปานกลาง 4 คน อ่อน 3 คน พบข้อบกพร่องคือแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ใช้เวลาไม่เหมาะสมกิจกรรมใช้เวลาเกินที่กำหนด จึงนำข้อสังเกตที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไข นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการปฏิบัติกิจกรรมเป็นอย่างดี

1.7.3 การหาคุณภาพเครื่องมือภาคสนาม (1 : 100) ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 35 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มรายบุคคล (1 : 1) และกลุ่มเล็ก (1 : 10) ดำเนินการเหมือนการสอนในสถานการณ์จริง พบว่า นักเรียนมีความสนใจในกิจกรรมดีมาก ในการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ในครั้งนี้ ปรากฏว่าประสิทธิภาพโดยรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะการสื่อสาร โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 87.63 / 84.60 (ภาคผนวก ก) ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80 / 80

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการทดลองกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6) พุทธศักราช 2551

2.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตร
แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2.3 ศึกษาวิธีวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2.4 สร้างและกำหนดลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
แบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 100 ข้อ ต้องการใช้จริง 50 ข้อ

2.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่สร้างเสร็จแล้วเสนอ
ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง และให้ข้อเสนอแนะ

2.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ
ชุดเดิม ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและโครงสร้าง โดยใช้สูตร IOC (Index of Item
Objective Congruence) ซึ่งให้คะแนนในการประเมิน ดังนี้ (สมนึก กัททิษณี. 2551 : 221)

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์
การเรียนรู้

ให้คะแนน 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงกับจุดประสงค์
การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ไม่ตรงกับจุดประสงค์
การเรียนรู้

2.7 หลังจากผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสม และความสอดคล้อง
แล้วนำแบบทดสอบมาคำนวณหาค่า IOC ถ้ามีค่าตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 ซึ่งแสดงว่าแบบทดสอบ
ที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และเชิงโครงสร้าง ผลการพิจารณาเลือกข้อสอบพบว่า
มีความเที่ยงตรงทั้งหมด 87 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 จึงนำมาจัดพิมพ์
เป็นแบบทดสอบเพื่อนำไปทดลองใช้ ซึ่งความสอดคล้องที่ผู้เชี่ยวชาญประเมิน เท่ากับ 0.92
(ภาคผนวก ข)

2.8 คัดเลือกข้อสอบ 50 ข้อ นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ (Try Out)
กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก ตำบลละหานทราย
อำเภอละหานทราย จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32
ซึ่งเป็นนักเรียนซึ่งเคยเรียนทักษะการสื่อสารมาแล้ว

2.9 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์แบบทดสอบเพื่อหาค่าความยากง่าย (P)
และค่าอำนาจจำแนก (B) เป็นรายข้อ โดยเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.80
และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ถึง 1.00 (ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์. 2555 : 239) หลังจากนั้น

นำมาคำนวณหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้วิธีการของโลเวท (Lovett) ซึ่งปรากฏว่าได้ข้อสอบที่เข้าเกณฑ์ 72 ข้อ ผู้วิจัยเลือกข้อสอบที่เข้าเกณฑ์ไว้จำนวน 50 ข้อ ซึ่งมีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.36 ถึง 0.74 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.32 ถึง 0.60 ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.98 เพื่อนำไปใช้เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ภาคผนวก ข)

2.10 นำแบบทดสอบไปจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการทดลองต่อไป

3. การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

3.1 ศึกษาทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และวิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจแล้วกำหนดกรอบเนื้อหา แนวคิดและขอบข่ายโครงสร้างของคำถามในด้านเนื้อหาและรูปแบบ เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่ครอบคลุมทุกด้าน

3.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษา มาสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 12 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ โดยกำหนดคะแนนการประเมิน ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

คะแนน 3 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

3.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษา

วิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องและให้ข้อเสนอแนะ โดยมีข้อเสนอแนะคือ ข้อความที่ใช้ถามนักเรียนยาวเกินไป อ่านเข้าใจยากและจำนวนข้อคำถามมากเกินไป นำแบบสอบถามความพึงพอใจมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่แก้ไขปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมตรวจสอบด้านเนื้อหา ความถูกต้อง และความเหมาะสม โดยใช้แบบประเมินชนิดมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert) 5 ระดับ ซึ่งได้กำหนดคะแนนไว้ ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

คะแนน 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

นำคะแนนจากการประเมินแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เชี่ยวชาญ
จำนวน 3 คน มาหาค่าเฉลี่ยแล้วนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

โดยกำหนดเกณฑ์การผ่านจะต้องมีค่าเฉลี่ย 3.50 ขึ้นไป (บุญชม ศรีสะอาด.
2554 : 121) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านให้คะแนนความเหมาะสมสอดคล้องเฉลี่ยเท่ากับ 0.92
(ภาคผนวก ข)

3.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปโปโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 ไปจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้กลุ่ม
ทดลอง 1 กลุ่ม (One - Group Pre - test Post - test Design) ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง
โดยมีรูปแบบการทดลอง ดังตาราง 3.1 (วาโร เฟิงส์วาศี. 2551 : 133)

ตาราง 3.1 แบบแผนการทดลองแบบ One -Group Pre - test Post - test Design

กลุ่ม	Pre – test	Treatment	Post - test
กลุ่มทดลอง	T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

เมื่อ	T_1	แทน	การทดสอบก่อนเรียน (Pre - test)
	X	แทน	การจัดกระทำ (Treatment)
	T_2	แทน	การทดสอบหลังเรียน (Post - test)

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ประชุมนิเทศก่อนดำเนินการทดลอง เพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
2. ทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อวัดความรู้พื้นฐาน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 50 ข้อ และเก็บรวบรวมคะแนนเพื่อคิดคำนวณค่าทางสถิติโดยใช้เวลานอกการทดลอง
3. ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยตนเอง ตามแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ตั้งแต่วันที่ 17 เดือนมิถุนายน 2558 – 15 กรกฎาคม 2558 ใช้เวลา 12 ชั่วโมง ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน
4. เมื่อจัดการเรียนรู้ครบทุกแผนแล้วให้นักเรียนทดสอบหลังเรียน (Post - test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน เพื่อวัดความก้าวหน้าของการเรียน และเก็บรวบรวมคะแนนเพื่อคิดคำนวณค่าทางสถิติ
5. แจกแบบสอบถามความพึงพอใจให้นักเรียนคนละ 1 ฉบับ เพื่อให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นต่อการเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แล้วเก็บรวบรวมคะแนนเพื่อคิดคำนวณหาค่าทางสถิติ

ในการดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้กำหนดวัน เวลา ในการทดลองดังตาราง 3.2

ตาราง 3.2 กำหนดการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้

วัน เดือน ปี	เวลา	รายการดำเนินการทดลอง	เวลา / ชั่วโมง
		ทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 50 ข้อ	1
17 มิถุนายน 2558	13.00 - 15.00	เรื่องที่ 1 ความคิดกับภาษา	2
24 มิถุนายน 2558	13.00 - 16.00	เรื่องที่ 2 การอ่านและฟังให้เกิดวิจารณ์	3
3 กรกฎาคม 2558	13.00 - 16.00	เรื่องที่ 3 การพูดต่อประมุขชน	3
8 กรกฎาคม 2558	13.00 - 15.00	เรื่องที่ 4 การเขียนเชิงกิจธุระ	2
15 กรกฎาคม 2558	13.00 - 15.00	เรื่องที่ 5 การเขียนเรียงความเกี่ยวกับ โลกสาธารณะ	2
		ทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดิม จำนวน 50 ข้อ และตอบแบบสอบถามความพึงพอใจ	1

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติจากระบบคอมพิวเตอร์ โดยดำเนินการ ดังนี้

- หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 80/80 โดยการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_1 / E_2)
- เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้สถิติ Dependent Sample t - test กำหนดค่าสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .01
- หาดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

4. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำค่าเฉลี่ยมาแปลความหมายโดยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 121)

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ร้อยละ (Percentage) ใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 122)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย \bar{X} คำนวณจากสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 124)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.) ใช้สูตร ดังนี้
(สมนึก ภัททิยชนี. 2549 : 109)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N - 1}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	X	แทน	ค่าของข้อมูล
	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของข้อมูล
	\sum	แทน	ผลรวม
	N	แทน	จำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ ได้แก่

2.1 การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยวิเคราะห์ประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 80/80 ใช้สูตร E_1/E_2 ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2556 : 10)

2.1.1 การคำนวณหาประสิทธิภาพของกระบวนการ

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมจากการทำกิจกรรมระหว่างการเรียน
 ของนักเรียน
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด
 A แทน คะแนนเต็มของกิจกรรม

2.1.2 การคำนวณหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$$E_2 = \frac{\sum F}{N} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum F$ แทน คะแนนรวมจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนรู้หลังเรียน
 B แทน คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียน
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2.2 การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สถิติ ดังนี้

2.2.1 การหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนระหว่างข้อสอบรายข้อกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ใช้สูตร IOC (Index of Item
Objective Congruence) ใช้สูตรดังนี้ (สมนึก กัททิษณี. 2551 : 221)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหา
หรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
ทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2.2.2 ความยากง่าย (Difficulty) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
โดยใช้สูตร (สมนึก กัททิษณี. 2551 : 212)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ค่าความยากของข้อสอบ

R แทน จำนวนคนตอบถูก

N แทน จำนวนคนทั้งหมด

2.2.3 อำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้วิธีของเบรนนาน (Brennan) มีสูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 106)

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ
	U	แทน	จำนวนผู้สอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	n_1	แทน	จำนวนผู้สอบผ่านเกณฑ์
	n_2	แทน	จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์

2.3 ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบอิงเกณฑ์ โดยใช้วิธีของโลเวท (Lovett) มีสูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 112)

$$r_{cc} = 1 - \frac{k \sum X_i - \sum X_i^2}{(k-1) \sum (X_i - C)^2}$$

เมื่อ	r_{cc}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อสอบ
	X_i	แทน	คะแนนของแต่ละคน
	C	แทน	คะแนนเกณฑ์หรือคะแนนจุดตัด

2.4 คำนวณประสิทธิภาพ ใช้สูตรดังนี้ (กรมวิชาการ. 2545 : 83)

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน} - \text{ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน}}{\text{ร้อยละของคะแนนเต็มหลังเรียน} - \text{ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน}}$$

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของคะแนนก่อนเรียน (Pre-test) และคะแนนหลังเรียน (Post - test) โดยใช้สูตร Dependent Samples t - test ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 133)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ	t แทน	ค่าสถิติที่เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
	D แทน	ค่าผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน
	n แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

รายงานการพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซีปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ครั้งนี้ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมายตรงกัน การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์และความหมายในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของสื่อ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
E.I.	แทน	ดัชนีประสิทธิผล
$\sum x$	แทน	คะแนนรวมของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน
$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน
t	แทน	ค่าสถิติที่เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
A	แทน	คะแนนเต็มของกิจกรรมระหว่างเรียน
B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้น ดังนี้
 ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 80 / 80

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยแผนการจัด
 การเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอน
 ซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตอนที่ 3 วิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระ
 การเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระ
 การเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบ
 การสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปรากฏผล ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน ตามเกณฑ์ 80 / 80

จากการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน ตามเกณฑ์ 80 / 80 ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 4.1 – 4.3

ตาราง 4.1 ค่าประสิทธิภาพกระบวนการของคะแนนกิจกรรมระหว่างเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ค่าเฉลี่ยร้อยละ
1	40	90	78.63	5.32	87.36
2	40	120	104.93	7.58	87.44
3	40	120	105.48	8.60	87.90
4	40	120	104.45	7.07	87.04
5	40	90	79.03	5.01	87.81
รวม	40	540			87.50

จากตาราง 4.1 พบว่า ค่าเฉลี่ยระหว่างเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน คิดเป็นร้อยละ 87.50 แสดงว่ามีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 87.50

ตาราง 4.2 ค่าประสิทธิภาพผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

คะแนนผลลัพธ์	คะแนนเต็ม	จำนวนนักเรียน	คะแนนรวม
คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียน	50	40	1,741
		ค่าเฉลี่ยร้อยละ	87.05

จากตาราง 4.2 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ค่าเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนชิปโปโมเดล กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 87.05 แสดงว่า มีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 87.05

ตาราง 4.3 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปโปโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน ตามเกณฑ์ 80 / 80

แผนการจัด การเรียนรู้	$\sum x$	$\sum F$	E_1	E_2	E_1 / E_2
แผนที่ 1 - 5	18,900	1,741	87.50	87.05	87.50 / 87.05

จากตาราง 4.3 พบว่า ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของ แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปโปโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน ที่จัดทำขึ้นโดยวิธีการหาค่า E_1 / E_2 ตามเกณฑ์ 80/80 ปรากฏผลจากการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว มีประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) เท่ากับ 87.50 / 87.05

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปโปโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปโปโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปรากฏผลดังแสดงใน ตาราง 4.4

ตาราง 4.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

นักเรียน คนที่	คะแนนก่อนเรียน (50 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (50 คะแนน)	ผลต่างของคู่ คะแนน (D)	กำลังสองผลต่างของ คู่คะแนน (D^2)
1	25	41	16	256
2	31	42	11	121
3	26	43	17	289
4	27	44	17	289
5	30	43	13	169
6	29	43	14	196
7	29	46	17	289
8	31	45	14	196
9	27	46	19	361
10	32	47	15	225
11	33	43	10	100
12	29	44	15	225
13	29	46	17	289
14	27	45	18	324
15	28	46	18	324
16	26	47	21	441
17	25	42	17	289
18	27	41	14	196
19	28	44	16	256
20	29	45	16	256

ตาราง 4.4 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	คะแนนก่อนเรียน (50 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (50 คะแนน)	ผลต่างของคู่ คะแนน (D)	กำลังสองผลต่างของ คู่คะแนน (D ²)
21	31	45	14	196
22	30	44	14	196
23	29	42	13	169
24	28	46	18	324
25	30	39	9	81
26	31	44	13	169
27	31	43	12	144
28	33	44	11	121
29	35	40	5	25
30	36	41	5	25
31	35	45	10	100
32	33	43	10	100
33	29	42	13	169
34	34	43	9	81
35	29	44	15	225
36	29	40	11	121
37	30	41	11	121
38	32	43	11	121
39	36	44	8	64
40	35	45	10	100

ตาราง 4.4 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนเรียน (50 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (50 คะแนน)	ผลต่างของ คู่คะแนน (D)	กำลังสอง ผลต่างของ คู่คะแนน (D ²)			
รวม	1,204	1,741	537	7,743			
ค่าเฉลี่ย	30.10	43.53	537	7,743			
ค่า S.D.	2.96	1.97	3.70	96.83			
การทดสอบ	N	\bar{X}	S.D.	$\sum D$	$(\sum D)^2$	$\sum D^2$	
ก่อนเรียน	40	30.10	2.96	537	288,369	7,743	22.95**
หลังเรียน	40	43.53	1.97				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.4 จะเห็นได้ว่า จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง ผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลการทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 30.10 และหลังเรียนเท่ากับ 43.53 ผลการทดสอบด้วยสถิติทดสอบที ค่าที่คำนวณได้สูงกว่าค่าที่วิกฤตในตารางแจกแจงที จึงสรุปว่า ผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

ตอนที่ 3 วิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากการวิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน ปรากฏผลดังแสดงใน ตาราง 4.5

ตาราง 4.5 ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ผลรวมคะแนน		ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)
		ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบหลังเรียน	
40	50	1,179	1,741	0.6746

จากตาราง 4.5 พบว่า ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน มีค่าเท่ากับ 0.6746 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 67.46

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

จากการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน ปรากฏผลดังแสดงใน ตาราง 4.6

ตาราง 4.6 ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

รายการ	ระดับความคิดเห็น		แปล ความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
1. นักเรียนสนุกสนานกับการเรียน	3.74	0.72	มาก
2. กิจกรรมการเรียนรู้น่าสนใจอ่านเข้าใจได้ง่าย	4.18	0.39	มาก

ตาราง 4.6 (ต่อ)

รายการ	ระดับความคิดเห็น		แปล ความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
3. นักเรียนชอบภาพประกอบในกิจกรรม	3.58	0.50	มาก
4. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้และวิธีเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น	4.42	0.50	มาก
5. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแบบซิปปาโมเดลทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น	4.80	0.45	มากที่สุด
6. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลช่วยกระตุ้นและส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียน	4.02	0.59	มาก
7. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดลมีขั้นตอนที่ชัดเจนเข้าใจง่าย	4.00	0.73	มาก
8. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนมากขึ้น	3.66	0.75	มาก
9. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองได้	3.98	0.71	มาก
10. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนาทักษะการเขียนและทักษะการคิด	4.00	0.81	มาก
11. การใช้กระบวนการเรียนด้วยรูปแบบแบบซิปปาโมเดลสามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ได้	4.06	0.77	มาก
12. นักเรียนชอบการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปาโมเดล	4.74	0.44	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.10	0.26	มาก

จากตาราง 4.6 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก $\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.26) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุดจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ข้อ 5 และข้อ 12 ส่วนข้ออื่น

อยู่ในระดับมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือข้อที่ 5 การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบชิปป่า
โมเดลทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.45)
ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดได้แก่ ข้อ 3 นักเรียนชอบภาพประกอบในกิจกรรม ($\bar{X} = 3.58$,
S.D. = 0.50)

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอน
ซิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สมมติฐานของการวิจัย
3. การสรุปผลการวิจัย
4. การอภิปรายผล
5. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 / 80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องทักษะ
การสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
3. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สมมติฐานการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้
รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าก่อนเรียน

3. ดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทำให้นักเรียน มีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่า 0.50 หรือไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50

4. ความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับมาก

สรุปผลการวิจัย

การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 87.50 / 87.05

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนค่าเฉลี่ย เท่ากับ 45.53 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.97 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียน ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 30.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.96 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 0.6746 คิดเป็นร้อยละ 67.46 หมายความว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้น 0.6746 คิดเป็นร้อยละ 67.46

4. ความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.26 อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 87.50 / 87.05 หมายความว่านักเรียนทั้งหมดได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำกิจกรรมระหว่างการเรียนทั้ง 5 แผนการจัดการเรียนรู้ คิดเป็นร้อยละ 87.50 และคะแนนเฉลี่ย จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 87.05 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพที่สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80 / 80 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1 การที่ผลออกมาเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังนี้

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ได้ผ่านกระบวนการขั้นตอนอย่างมีระบบและวิธีการที่เหมาะสม โดยศึกษาหลักสูตรคู่มือครู เนื้อหาเทคนิควิธีการสร้างจากเอกสารตำราที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างและได้ผ่านการแก้ไขข้อบกพร่อง รวมทั้งผ่านการตรวจสอบและประเมินความถูกต้องจากผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ ผ่านการทดลองเพื่อปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ โดยทุกครั้งมีการนำผลจากการทดลองไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองสอนจริง สอดคล้องกับที่ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 7) ให้ความหมายของประสิทธิภาพ (Efficiency) ว่าหมายถึง สภาวะหรือคุณภาพของสมรรถนะในการดำเนินงาน เพื่อให้งานหรือความสำเร็จ โดยใช้เวลาหรือความพยายาม และค่าใช้จ่ายค้ำค่าที่สุดตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ และแผนการจัดการเรียนรู้นี้ได้ดำเนินการสอดคล้องกับที่ทิสนา เขมมณี (2556 : 85 - 86) ได้พัฒนารูปแบบการสอนชิปปาโมเดล พบว่าแนวคิดจำนวนหนึ่งสามารถใช้ได้ผลดีตลอดมา แนวคิดเหล่านั้นเมื่อนำมาประสานกัน ทำให้เกิดเป็นแบบแผนขึ้น แนวคิดดังกล่าว ได้แก่ (1) แนวคิดการสร้างความรู้ (2) แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่มและการเรียนรู้แบบร่วมมือ (3) แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ (4) แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้กระบวนการ และ (5) แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนการเรียนรู้ แนวคิดทั้ง 5 เป็นที่มาของแนวคิด “CIPPA” ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สูงสุด โดยการให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง (C = Construction of Knowledge) และมีการปฏิสัมพันธ์ (I = Interaction) กับเพื่อนบุคคลอื่น ๆ และสิ่งแวดล้อมรอบตัวหลายด้าน โดยใช้ทักษะกระบวนการ (P = process skills) ต่าง ๆ จำนวนมากเป็นเครื่องมือในการสร้างความรู้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะกระบวนการ

และเรียนรู้ในแง่มุมที่กว้างขึ้น ซึ่งจะเกิดขึ้นได้หากผู้เรียนอยู่ในสภาพความพร้อมในการรับรู้ และการเรียนรู้ มีประสาทการรับรู้ที่ตื่นตัว ไม่เฉื่อยชา และสิ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนอยู่ในสภาพ ดังกล่าวได้ก็คือการให้ผู้เรียนมีการเคลื่อนไหวทางกาย (P = physical participation) อย่างเหมาะสม กิจกรรมที่หลากหลาย ทำให้ผู้เรียนตื่นตัวอยู่เสมอ จึงสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี แต่เรียนรู้นั้นจะมีความหมายต่อตนเองและความรู้ความเข้าใจ จะมีความลึกซึ้งและอยู่คงทนมาก เพียงใดนั้นต้องอาศัยการถ่ายโอนการเรียนรู้ หากผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้ที่ไปประยุกต์ใช้ (A = Application) ในสถานการณ์ที่หลากหลายความรู้นั้นก็จะเป็นประโยชน์และมีความหมาย มากขึ้น ด้วยแนวคิดดังกล่าว จึงเกิดแบบแผน “CIPPA” ขึ้น ซึ่งผู้สอนสามารถนำแนวคิดทั้ง 5 ดังกล่าว ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้มีคุณภาพได้ การจัดการเรียนรู้โดยแผนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดลในครั้งนี้สอดคล้องกับที่ รัชการดา เหลาแก้ว (2550 : 16) ได้กล่าวว่าแผนการจัดการเรียนรู้เป็นเสมือนแผนที่ของนักเดินทาง โดยมีหลักสูตรเป็นเข็มทิศ นักเดินทางที่ดีต้องใช้แผนที่และเข็มทิศนำทางเพื่อเดินไปสู่เป้าหมาย โดยไม่หลงทาง แผนการจัดการเรียนรู้จะช่วยให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และสอดคล้องกับที่คณะเทคโนโลยีการเกษตร (2552 : 6) ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นการเตรียมการหรือมีการวางแผน ไว้ล่วงหน้า สนับสนุนให้ผู้สอนได้จัดการค้นคว้า และนำเทคนิคหรือวิธีการใหม่ ๆ มาใช้ ประกอบการเรียนการสอนในบทเรียนนั้น ๆ ช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจและภูมิใจในผลงานของตน ส่งเสริมให้ผู้สอนนำแผนการจัดการเรียนรู้มาใช้ได้เต็มตามศักยภาพ ช่วยให้ผู้สอนมีคู่มือที่ทำ โดยตนเองไว้ล่วงหน้าเพื่อสะดวกต่อการเรียนการสอน และเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเชี่ยวชาญ ของผู้สอน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่

1.2 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น แต่ละแผนจะประกอบด้วยสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ แบบทดสอบก่อนเรียน ใบความรู้ กิจกรรม แบบทดสอบหลังเรียน โดยจัดเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ง่ายแก่การเข้าใจ และเร้าความสนใจของนักเรียน นอกจากนั้นการปฏิบัติกิจกรรมยังมีลำดับขั้นตอน ทำให้นักเรียน ไม่เกิดความสับสนข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับที่สมนึก ภัทธยชนิ (2549 : 5) กล่าวถึงลักษณะ ของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี จะต้องทำตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ เนื้อหาต้องเป็นรายคาบ หรือรายชั่วโมง โดยเขียนให้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง และเขียนเฉพาะเนื้อหาที่สำคัญพอสังเขป ความคิดรวบยอด (Concept) หรือหลักการสำคัญต้องเขียนให้ตรงเนื้อหาที่จะสอนส่วนนี้ ถือว่าเป็นหัวใจของเรื่อง ครูต้องทำความเข้าใจกับเนื้อหาที่จะสอนอย่างถ่องแท้ จึงจะเขียนความคิด

รวบยอดได้อย่างมีคุณภาพ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ต้องเขียนให้สอดคล้องกลมกลืนกับความคิดรวบยอด มิใช่เขียนตามอำเภอใจ หรือเขียนสอดคล้องเฉพาะเนื้อหาที่จะสอนเท่านั้น เพราะจะได้จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่เป็นเพียงพื้นฐาน หรือพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความรู้ความจำเป็นเท่านั้น กิจกรรมการเรียนรู้ ขั้นนี้ควรลำดับขั้นตอนที่คาดว่าจะสอนจริง ๆ โดยยึดเทคนิควิธีการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สื่อที่ใช้ควรเลือกใช้หรือจัดทำให้สอดคล้องกับเนื้อหา โดยยึดหลักที่ว่าสื่อดังกล่าวต้องช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ ในเนื้อหาได้ง่าย และการวัดผลต้องคำนึงถึงเนื้อหา ความคิดรวบยอด จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และช่วงที่จะทำการวัดผล เพื่อตรวจสอบว่ากิจกรรมการเรียนรู้ บรรลุตามจุดมุ่งหมายหรือไม่

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของอัญชลี สอนชา (2548 : 136) ที่ศึกษาผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง ลำนวน สุภาษิต คำพังเพย ชั้นประถมศึกษา พบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปามีประสิทธิภาพเท่ากับ 93.24 / 84.74 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80 ที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับมัลลิกา แก้วคำ (2553 : 82) ที่ได้พัฒนาแผนการจัดการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องคำราชาศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องคำราชาศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 93.65 / 92.85 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของประทีนทิพย์ พรไชยา (2552 : 129) ที่ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต (ภาษาพาที) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาพัฒนาแผนการจัดการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา และแผนการจัดการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.34 / 80.05 และ 82.37 / 79.08 ตามลำดับ เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนค่าเฉลี่ย เท่ากับ 45.53 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.97 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียน ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 30.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.96 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและนักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมีการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจน กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ชัดเจน กำหนดสื่ออุปกรณ์ และวิธีการวัดประเมินผล แยกแยะเนื้อหาและความรู้ออกเป็นขั้นย่อย ๆ ง่ายแก่การเข้าใจ สอดคล้องกับที่สุวิทย์ มูลคำ (2549 : 59) ได้กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีไว้ว่า กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจน (ในการสอนเรื่องนั้น ๆ ต้องการให้ผู้เรียนเกิดคุณสมบัติอะไร หรือด้านใด) กำหนดกิจกรรมการสอนไว้ชัดเจนและนำไปสู่การเรียนรู้ตามจุดประสงค์ได้จริง (ระบอบบทบาทของครูผู้สอน และผู้เรียนไว้อย่างชัดเจนว่าจะต้องทำอะไรจึงจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุผล) กำหนดสื่ออุปกรณ์หรือแหล่งเรียนรู้ไว้ชัดเจน (จะใช้สื่ออุปกรณ์ หรือแหล่งเรียนรู้อะไรช่วยบ้าง และจะใช้อย่างไร) กำหนดวิธีวัดและประเมินผลไว้อย่างชัดเจน (จะใช้วิธีการและเครื่องมือในการวัดและประเมินผลใด เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้) ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ (ในกรณีเมื่อมีปัญหาในการนำไปใช้ หรือไม่สามารถกำหนดการจัดการเรียนรู้ตามแผนนั้นได้ก็สามารถปรับเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้ โดยไม่กระทบต่อการเรียนการสอนหรือผลการเรียนรู้) มีความทันสมัยทันต่อเหตุการณ์ ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ และสอดคล้องกับสภาพจริงที่ผู้เรียนดำเนินชีวิตอยู่ แปลความได้ตรงกัน แผนการจัดการเรียนรู้ที่เขียนขึ้นจะต้องสื่อความหมายได้ตรงกัน เขียนให้อ่านเข้าใจง่าย กรณีมีการสอนแทน หรือเผยแพร่ผู้นำไปใช้สามารถเข้าใจและนำไปใช้ได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ มีการบูรณาการ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะสะท้อนให้เห็นการบูรณาการแบบองค์รวมของเนื้อหาสาระการเรียนรู้และวิธีการจัดการเรียนรู้เข้าด้วยกัน และมีการเชื่อมโยงความรู้ไปได้อย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้หรือประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้หรือประสบการณ์ใหม่ และนำไปใช้ในชีวิตจริงหรือกับการเรียนในเรื่องต่อไป

นอกจากนี้ยังสอดคล้องผลการวิจัยของมัลลิกา แก้วคำ (2553 : 82) ได้พัฒนาแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องคำราชาศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา เรื่องคำราชาศัพท์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับที่ชุลีพร พินิจพล (2554 : 123 - 124) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่าการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 การจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนได้ทบทวนความรู้เดิม แสวงหาความรู้ใหม่ ศึกษาทำความเข้าใจและเชื่อมโยงความรู้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ความเข้าใจภายในกลุ่ม สรุปและจัดระเบียบความรู้ ปฏิบัติหรือแสดงผลงานและประยุกต์ใช้ความรู้ ทำให้นักเรียนได้รับการพัฒนา มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น สามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับที่ทิสนา แคมมณี (2556 : 85 - 86) ได้พัฒนารูปแบบนี้ขึ้นจากประสบการณ์ที่ได้ใช้แนวทางการศึกษาต่าง ๆ ในการสอนมาเป็นเวลาประมาณ 30 ปี และพบว่าแนวคิดจำนวนหนึ่งสามารถใช้ได้ผลดีตลอดมา แนวคิดเหล่านั้นเมื่อนำมาประสานกัน ทำให้เกิดเป็นแบบแผนขึ้น แนวคิดดังกล่าว ได้แก่ (1) แนวคิดการสร้างความรู้ (2) แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่มและการเรียนรู้แบบร่วมมือ (3) แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ (4) แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้กระบวนการ และ (5) แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนการเรียนรู้ แนวคิดทั้ง 5 เป็นที่มาของแนวคิด “CIPPA” ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สูงสุด โดยการให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง (C = Construction of Knowledge) และมีการปฏิสัมพันธ์ (I = Interaction) กับเพื่อนบุคคลอื่น ๆ และสิ่งแวดล้อมรอบตัวหลายด้าน โดยใช้ทักษะกระบวนการ (P = process skills) ต่าง ๆ จำนวนมากเป็นเครื่องมือในการสร้างความรู้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะกระบวนการและเรียนรู้ในแงุ่มที่กว้างขึ้น ซึ่งจะเกิดขึ้นได้หากผู้เรียนอยู่ในสภาพความพร้อมในการรับรู้ และการเรียนรู้ มีประสาทการรับรู้ที่ตื่นตัว ไม่เฉื่อยชา และสิ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนอยู่ในสภาพดังกล่าวได้ก็คือการให้ผู้เรียนมีการเคลื่อนไหวทางกาย (P = physical participation) อย่างเหมาะสม กิจกรรมที่หลากหลาย ทำให้ผู้เรียนตื่นตัวอยู่เสมอ จึงสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี แต่เรียนรู้้นั้นจะมีความหมายต่อตนเองและความรู้ความเข้าใจ จะมีความลึกซึ้งและอยู่คงทนมากเพียงใดนั้นต้องอาศัยการถ่ายโอนการเรียนรู้ หากผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้นั้นไปประยุกต์ใช้ (A = Application) ในสถานการณ์ที่หลากหลายความรู้นั้นก็จะเป็นประโยชน์ และมีความหมายมากขึ้น ด้วยแนวคิดดังกล่าว จึงเกิดแบบแผน “CIPPA” ขึ้น ซึ่งผู้สอนสามารถนำแนวคิดทั้ง 5 ดังกล่าว ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้มีคุณภาพได้ และสอดคล้องกับพรพิษฐ์ คนคิด (2554 : 32 - 34) ได้กล่าวถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนที่เรียนรู้โดยรูปแบบซิปปาโมเดลไว้ว่า ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เรียน สามารถอธิบายชี้แจง ตอบคำถามได้ดี นอกจากนั้นยังได้พัฒนาทักษะในการคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การทำงานเป็นกลุ่ม การสื่อสาร รวมทั้งเกิดความใฝ่รู้ด้วยจะเห็นได้ว่าการเรียนการสอน

โดยใช้ชิปปาโมเดลนั้นนอกจากจะเป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้นักเรียนพัฒนาได้อย่างเต็มตามศักยภาพแล้ว ยังสามารถนำไปใช้เป็นตัวชี้วัด หรือเป็นเครื่องตรวจสอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ว่ากิจกรรมนั้นเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางหรือไม่ โดยนำเอากิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้มาตรวจสอบตามหลักการของ CIPPA ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชูลีพร พินิจพล (2554 : 123 - 124) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 การเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนได้ร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมที่ครอบคลุมหมาย ได้ฝึกคิด ได้ลงมือปฏิบัติร่วมกัน ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในบรรยากาศที่เป็นอิสระเป็นกันเอง เป็นการสื่อความหมายของเด็กวัยเดียวกัน นักเรียนที่อ่อนขาดความเชื่อมั่นในตนเองไม่กล้าถามครูผู้สอนก็จะถามเพื่อนในกลุ่ม บรรยากาศแบบนี้ ส่งผลให้นักเรียนที่อ่อนสามารถเรียนได้ดีขึ้น และนักเรียนที่เรียนเก่งได้อธิบายหรือถ่ายทอดความรู้ ของตนเองแก่เพื่อนบ่อย ๆ ก็จะเป็นการทบทวนความรู้ของเขาไปในตัว นอกจากนี้ยังได้พัฒนาความสามารถทางการเรียนของตนเองให้สูงขึ้นอีกระดับหนึ่งด้วย ซึ่งสอดคล้องกับที่ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2558 : 128) ได้สรุปหลักการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล จากแนวคิดสำหรับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนี้ C มาจากคำว่า Construct ซึ่งหมายถึง การสร้างความรู้ตามแนวคิดของ Constructivism กล่าวคือ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสสร้างความรู้ด้วยตนเองซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง การที่ผู้เรียนมีโอกาสได้สร้างความรู้ด้วยตนเองนี้เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสติปัญญา I มาจากคำว่า Interaction ซึ่งหมายถึง การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคล และแหล่งความรู้ที่หลากหลาย ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสังคม P มาจากคำว่า Physical Participation ซึ่งหมายถึง ให้ผู้เรียนมีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกาย โดยทำกิจกรรมในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางกาย P มาจากคำว่า Process Learning หมายถึง การเรียนรู้กระบวนการต่าง ๆ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น กระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการกลุ่ม กระบวนการพัฒนาตนเอง เป็นต้น การเรียนรู้กระบวนการเป็นสิ่งที่สำคัญ

เช่นเดียวกับการเรียนรู้ เนื้อหาสาระต่าง ๆ การเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางด้านสติปัญญาอีกทางหนึ่ง A มาจากคำว่า Application หมายถึง การนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเรียน และช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มเติมขึ้นเรื่อย ๆ และสอดคล้องกับพรพินธุ์ คนคิด (2554 : 32 - 34) ที่กล่าวถึงบทบาทของผู้เรียนในการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปาโมเดล ว่าผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสวงหาข้อมูลข้อเท็จจริง ความคิดเห็นหรือประสบการณ์ต่าง ๆ จากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย เพื่อนำมาใช้ในการเรียนรู้ การศึกษาหรือลงมือกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจ ใช้ความคิดในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ความรู้สึกหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ที่หามาได้และสร้างความหมายด้วยตนเอง การจัดระบบระเบียบความรู้ที่ได้สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อช่วยให้การเรียนรู้เกิดความคงทน และสามารถนำความรู้นั้นไปใช้ได้สะดวกขึ้น การนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ เพื่อช่วยให้การเรียนรู้นั้นเกิดประโยชน์ต่อชีวิต ในการดำเนินการดังกล่าว ผู้เรียนจำเป็นต้องแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่จำเป็นในการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ดังนี้ เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ อย่างกระตือรือร้น ให้ความร่วมมือและรับผิดชอบ ในการดำเนินงาน การทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับกลุ่ม เช่น การแสวงหาข้อมูล การศึกษาข้อมูล และการสรุป รับฟังพิจารณาและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ใช้ความคิดอย่างเต็มที่ มีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบ กัดค้าน สนับสนุน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความรู้สึกของตนกับผู้อื่น แสดงความสามารถของตน และยอมรับความสามารถของผู้อื่น ตัดสินและแก้ปัญหาต่าง ๆ เรียนรู้จากกลุ่ม และช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้

นอกจากนี้ข้อค้นพบนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของอัลฮาร์บี (Alharbi, 2008 : unpagged) ได้ทำการสำรวจประสิทธิภาพของวิธีการเรียนรู้ แบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญ เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแรงจูงใจของนักเรียนที่มีต่อการอ่าน ในโรงเรียนสตรีของเทศบาลประเทศซาอุดีอาระเบีย การวิจัยครั้งนี้ทำการสำรวจผลกระทบของการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือในผลการปฏิบัติงานด้านการอ่านจับใจความ สำหรับการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและเพื่อสำรวจว่าวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาที่สองของนักเรียนได้อย่างไร รวมทั้งเพื่อสำรวจทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแรงจูงใจของนักเรียนที่มีต่อการอ่าน ผลการวิจัยพบว่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างทั้งสองกลุ่มในการประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการอ่านจับใจความ รวมถึงในการประเมินทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่าในส่วนท้าย และสอดคล้องกับงานวิจัยของอาภรณ์ บุญภูมิ (2554 : 2) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา

ด้วยแบบฝึกทักษะชุดภาษานำรู้ เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ดัชนีประสิทธิผลของการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 0.6746 คิดเป็นร้อยละ 67.46 หมายความว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้น 0.6746 คิดเป็น ร้อยละ 67.46 เป็นไปตามสมมติฐาน ที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ การสอนซิปปาโมเดล นักเรียนได้เรียน โดยสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทำให้เกิดการพัฒนาทักษะการสื่อสาร นอกจากนี้ยังใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งคนเก่งได้ช่วยเหลือ คนอ่อนได้ ทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่ประทินทิพย์ พรไชยยา (2552 : 129) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการคิดวิเคราะห์และเจตคติ ต่อการเรียนภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต (ภาษาพาที) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่าง การจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาพัฒนาแผนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา ผลการศึกษาพบว่า ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา มีค่าเท่ากับ 0.7076 และ 0.6905 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 70.76 และ 69.05 ตามลำดับ และสอดคล้องกับงานวิจัยของชุลีพร พินิจพล (2554 : 123 - 124) ได้ทำวิจัย เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ดัชนีประสิทธิผล ของการเรียนรู้แบบซิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ มีค่าเท่ากับ 0.6014 แสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 60.14

4. ความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.26 อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องสมมติฐาน ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะ การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล ได้นำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู มาใช้ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ร่วมกัน มีกิจกรรมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ มีการนำเสนอ ที่เป็นรูปธรรมมาใช้ที่เหมาะสมและหลากหลาย การจัดการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีระบบขั้นตอน

ที่ชัดเจน นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ กล้าแสดงความคิดเห็น มีเวลาทบทวนและทำแบบฝึกทักษะอย่างพอเพียง ทำให้นักเรียนสนุกสนาน มีความสุขในการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของมาสโลว์ (2556 : 69 - 70) กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchical Theory of Motivation) เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึง ความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติของมนุษย์อย่างเป็นลำดับขั้น กล่าวคือ มนุษย์เรามีความต้องการอยู่เสมอ เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนอง หรือมีความพึงพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว ความต้องการด้านอื่นก็จะเกิดขึ้นอีก ความต้องการของคนเราอาจจะซ้ำซ้อน ความต้องการหนึ่งยังไม่หมดอาจจะเกิดความต้องการหนึ่งเกิดขึ้นได้อีก หากความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอ ก็จะเกิดแรงจูงใจที่สำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมที่ต้องการให้สังคมยอมรับ และสามารถพัฒนาตนไปสู่ขั้นสูงขึ้น จึงได้นำแนวคิดทฤษฎีนี้มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ดังนี้ การเข้าใจถึงความต้องการพื้นฐานของมนุษย์สามารถให้เข้าใจพฤติกรรมของบุคคลได้ เนื่องจากพฤติกรรมเป็นการแสดงออกของความต้องการของบุคคล การจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี จำเป็นต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐานที่เขาต้องการแสดงเสียก่อน ในกระบวนการเรียนการสอน หากครูผู้สอนสามารถหาได้ว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความต้องการอยู่ในระดับขั้นใด ก็จะสามารถใช้ความต้องการพื้นฐานของผู้เรียนนั้นเป็นแรงจูงใจช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี และช่วยให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของตนอย่างเพียงพอ การให้อิสระภาพและเสรีภาพแก่ผู้เรียนในการเรียนรู้ การจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อ การเรียนรู้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ในการรู้จักตนเองตามสภาพความเป็นจริงและสอดคล้องกับทฤษฎีเชื่อมโยงของธอร์น ไคค์ (Thorndike's Connectionism Theory) เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ด้วยการที่มนุษย์หรือสัตว์ได้เลือกเอาปฏิกิริยาตอบสนองเชื่อมต่อ (Connect) เข้ากับสิ่งเร้าอย่างเหมาะสม หรือการเรียนรู้จะเกิดขึ้นด้วยการสร้างสิ่งเชื่อมโยง หรือพันธะ (Bond) ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองนั่นเอง กล่าวคือ เมื่อสถานการณ์หรือสิ่งที่เป็นปัญหาเกิดขึ้น ร่างกายจะเกิดความพยายามที่จะแก้ไขปัญหานั้น โดยแสดงพฤติกรรมตอบสนองออกมาหลาย ๆ รูปแบบ ซึ่งร่างกายจะเลือกพฤติกรรมตอบสนองที่พอใจที่สุดไปเชื่อมโยงสิ่งเร้าหรือปัญหานั้น ทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นมาว่า ถ้ามีสิ่งเร้าหรือปัญหาเช่นนี้ อีกจะแสดงพฤติกรรมตอบสนองเช่นไร สิ่งสำคัญในการเรียนรู้ที่ธอร์น ไคค์ได้ให้ความสำคัญอย่างมาก ได้แก่ การเสริมแรง คือความพึงพอใจที่ร่างกายได้รับเพราะจะทำให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองมีความแน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น ซึ่งกฎของนี้ธอร์น ไคค์ กฎแห่งความพอใจ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจ ย่อมอยากจะทำต่อไป ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจจะไม่อยากเรียน ดังนั้น การได้รับผลที่พึงพอใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียน

และสอดคล้องกับแนวคิดของมอร์ส (Morse. 1995 : 27) ได้ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถลดความเครียดของการทำงานให้ลดน้อยลง ถ้าเกิดความเครียดมากจะทำให้เกิดความไม่พอใจในการทำงาน และความเครียดนี้มีผลมาจากความต้องการของมนุษย์ เมื่อมนุษย์มีความต้องการมากจะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้องหาวิธีตอบสนองความเครียดก็จะลดน้อยลง หรือหมดไปความพอใจก็จะมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของเฉิน (Chen. 2005 : 875 - A) ได้วิจัยถึงผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือกับแรงจูงใจของนักเรียนชาวไต้หวันที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในการเรียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการฟัง การอ่าน และการพูด ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการปกติมีส่วนน้อยที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนที่เหลือไม่มีแรงจูงใจในการเรียน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือให้ผลพอประมาณกับแรงจูงใจภายนอกคือ กฎระเบียบภายนอก ลักษณะเฉพาะของตนและแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ความรู้ ความเชี่ยวชาญ และการตอบสนอง โดยเฉพาะ และจากงานวิจัยของขนิษฐา ธาณี (2553 : 126 - 127) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านกุดเป่ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 4 โดยใช้กิจกรรมการอ่านคิดวิเคราะห์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของอัญชติ สอนชา (2548 : 136) ได้ศึกษาผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง สำนวน สุภาษิต คำพังเพย ชั้นประถมศึกษา พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 แสดงว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก จากการศึกษาวิจัยแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ส่งผลให้นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนและมีความพึงพอใจในการเรียนรู้ จึงเหมาะสมที่จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้กับนักเรียนต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยการพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล นั้น ครูผู้สอนควรให้คำแนะนำและชี้แจงแนวปฏิบัติแก่นักเรียนให้ปฏิบัติตามขั้นตอนอย่างเคร่งครัด โดยครูควรเน้นย้ำเรื่อง ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความอดทน และความมีระเบียบวินัย

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล ครูผู้สอนควรอธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงจุดมุ่งหมาย และวิธีการขั้นตอนให้นักเรียนเข้าใจก่อนการสอนเนื้อหา เพื่อให้ครูผู้สอนได้นำเทคนิคนี้ไปใช้จัดการเรียนรู้ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

1.3 ในระหว่างปฏิบัติกิจกรรมครูผู้สอนควรให้คำปรึกษา แนะนำช่วยเหลือนักเรียนที่พบปัญหาในระหว่างปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้เต็มศักยภาพ ควรเสริมแรงด้วยการยกย่องชมเชยให้กำลังใจและให้ความสนใจกับนักเรียนทุกคน

1.4 จากการดำเนินการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนซิปปาโมเดล ได้ฝึกทักษะการสื่อสาร ทักษะกระบวนการกลุ่ม และทักษะการคิดวิเคราะห์และการคิดสร้างสรรค์ ซึ่งครูผู้สอนอาจใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดลเพื่อใช้ในการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการคิดสร้างสรรค์ได้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล ในเนื้อหาวิชาอื่น ๆ และระดับชั้นอื่น

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล กับวิธีการสอนอื่น ๆ

2.3 การเรียนโดยใช้รูปแบบซิปปาโมเดลส่งเสริมการสร้างความรู้ด้วยตนเอง อันจะเกิดผลดีต่อความคงทนในการเรียนรู้ ซึ่งควรใช้เป็นตัวแปรที่น่าสนใจในการทำวิจัยครั้งต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.

_____. (๒๕๕๕). **หลักภาษาและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร**. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ :

คุรุสภาลาดพร้าว.

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551). **ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

กัสมัสท์ อาแคว. (2548). **การสร้างชุดการเรียนรู้การสอนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนแบบชิปปา**

โมเดล เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างรูปเรขาคณิตสองมิติและสามมิติ สำหรับนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ว.ท.ม. (ภาควิชาคณิตศาสตร์) สงขลา : บัณฑิต

วิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

กาญจนา วัฒายุ. (2548). **การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา**. กรุงเทพฯ : ธนพรการพิมพ์.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2546). **ลายแทงนักคิด**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ชัคเชสมิเดีย.

เกรียงไกร ยิ่งสง่า. (2543). **ผลการใช้สตอรี่ไลน์ และการประเมินโดยใช้แฟ้มผลงานที่มีต่อ**

ผลสัมฤทธิ์ เจตคติ และทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในวิชา

ส 053 วิชาการกับสิ่งแวดล้อม. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนสังคมศึกษา).

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชนิษฐา ธานี (2553). **การพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**

โรงเรียนบ้านกุดเป่ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 4 โดยใช้กิจกรรม

การอ่านคิดวิเคราะห์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม.

(สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา) อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

เขียน วันทนียตระกูล. (2551). **หลักการ และวิธีการสอน**. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยมหามกุฏ

ราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา.

คณะเทคโนโลยีการเกษตร. (2552). **เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการเพิ่มศักยภาพครู**

ในด้านการเขียนแผนการเรียนรู้ และการวิจัยในชั้นเรียน. บุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏ

บุรีรัมย์

- จรินทร์ ขันติพิพัฒน์. (2548). การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้การแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ตามแนวโมเดลชิปปา (CIPPA Model) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาหลักสูตรและการสอน) ภูเก็ต : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.
- จันทร์ ดิยะวงศ์. (2549). รูปแบบการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นหลักเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านเนื้อหา และกระบวนการทางคณิตศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน) ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ฉันทนกร รักแดง. (2546). การศึกษาผลของการสอนซ่อมเสริมกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกดและความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model). ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ชวลิต ชูกำแหง. (2551). การพัฒนาหลักสูตร. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556, มกราคม-มิถุนายน). “การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน,” ศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย. 5(1) : 7-8
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2558). 80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. พิมพ์ครั้งที่ 6. นนทบุรี : พีบาลานซ์ดีไซน์แอนด์พรินติ้ง.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2545). เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 503801 คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา และการฝึกอบรม หน่วยที่ 2-8. มหาสารคาม : ภาควิชาเทคโนโลยีและการสื่อสาร การศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์. (2546). ความคิดสร้างสรรค์ Creative Thinking. กรุงเทพฯ : ด้านสุขภาพพิมพ์.
- ชาริณี ตรีวิทย์. (2545). ผลของการจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์โดยใช้โมเดลชิปปา ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชวลีพร พิณีพล (2554). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน) มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2552) การสอนภาษาไทยขั้นพื้นฐานระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
เกรทเอ็ดดูเคชั่น (ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ)

จิตติกร ทองสุข (2541). การพัฒนาชุดการสอน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน)
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ทิพอาภา ฉิมสุวรรณ (2552). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและความสามารถ
ในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัด
การเรียนรู้แบบโครงงานกับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลซิปปา. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(สาขาการจัดการเรียนรู้) พระนครศรีอยุธยา : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

ทิสนา เขมมณี. (2556ก). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 17. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2556ข). รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย. พิมพ์ครั้งที่ 8.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2557). 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ : บริษัทเท็กซ์
แอนด์เจอร์นัล พับลิชชิงจำกัด.

ธัญญา คนอยู่. (2546). การสร้างชุดกิจกรรมคณิตศาสตร์ที่ใช้การจัดการเรียนการสอน
แบบ CIPPA Model เรื่อง เส้นขนานและความคล้าย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน
มัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขา
หลักสูตรและการสอน) ชนบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏชนบุรี.

ธนิตย์ สุวรรณเจริญ. (2553). แผนการสอนที่ดีกับสื่อฯ. (ออนไลน์). แหล่งที่มา :
<http://gotoknow.org/blog/tnitsu/162255>.

นงนาฏ ตันติเสวี. (2545). แนวทางการตรวจสอบ และประเมินคุณภาพแผนการสอน/
แผนการจัดการเรียนรู้ศูนย์นิเทศอาชีวศึกษาภาคใต้กรมอาชีวศึกษา. ม.ป.ท. : ม.ป.พ.
อัครา.

นิภา เมธธาวิชัย. (2548). การสร้างเครื่องมือวัดผลประเมินผล. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

บุญชม ศรีสะอาด. (2549). สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

_____. (2556). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

- เบ็ญจวรรณ เสาวโค. (2553). การพัฒนาแบบฝึกภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำตามมาตรา
ตัวสะกดโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาหลักสูตรและการสอน). นุรีรัมย์ :
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ประทีนทิพย์ พรไชยยา (2552). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดวิเคราะห์และ
เจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต (ภาษาพาที) ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา กับ
การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน)
มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์. (2555). ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.
พิมพ์ครั้งที่ 10. นุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ปราณี กองจินดา. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ และทักษะการคิด
เลขในใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบซิปปาโดยใช้แบบฝึกหัดที่เน้นทักษะ
การคิดเลขในใจกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้คู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขา
หลักสูตรและการสอน) พระนครศรีอยุธยา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ
พระนครศรีอยุธยา.
- ปัญญา ทองนิล. (2547). หลักการสอน. เพชรบุรี : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- เพ็ญ กิจระการ และสมนึก ภัททิยชนี. (2545). “ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.)”
วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 8 (2) : 31 – 35; กรกฎาคม.
- พรพิณัฐ คนคิด. (2554). การวิจัยพัฒนากระบวนการเรียนการสอนโดยใช้ซิปปาโมเดล เรื่อง พื้นที่
ผิวและปริมาตร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาหลักสูตรและการสอน).
นุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2545). การวัดผลการศึกษา. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิสมัย ศรีอำไพ .(2548). การวิจัยหลักสูตรและการสอน. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ภัทริยา อินทร์สุวรรณ. (2547). สภาพและความต้องการการจัดกิจกรรมนันทนาการ
ของบุคลากรในสถาบันราชภัฏจันทรเกษม. วิทยานิพนธ์ : วศ.ม. (สาขาวิทยาการจัดการ
นันทนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2557). โครงการอบรมเรื่อง “กลยุทธ์การสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแบบเข้มเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ ครั้งที่ 2”.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ภามิต สุโพธิ์. (2547). การใช้แหล่งเรียนรู้ธรรมชาติในบริเวณโรงเรียนในการพัฒนาการเรียนรู้อยู่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.

(วิทยาศาสตร์). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. (2558). คู่มือการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. สืบค้นเมื่อ 13 มิถุนายน 2558, จาก

<http://regis.rmutp.ac.th/wp-content/uploads/2014/06/1.1>

มัลลิกา แก้วคำ (2553). ผลการจัดการเรียนรู้ เรื่อง คำราชาศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบชีปป่า. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน) มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

รัชการดา เหลาแก้ว. (2550). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม.

(สาขาหลักสูตรและการสอน). นุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคล

เฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554. กรุงเทพฯ : ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.

โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก. (2558). รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประจำปีการศึกษา 2557. นุรีรัมย์ : โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2543). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

วัลลภา วิทยารักษ์. (2554). หลักภาษาและการใช้ภาษาไทย ม. 4-5-6. กรุงเทพฯ : ไฮเอ็ดพับลิชชิง.

วาโร เฟื่องสวัสดิ์. (2551). วิธีวิทยาการวิจัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

- วิไลวรรณ ธานี. (2550). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน) อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- วิเศษ ชาญประโคน. (2551). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ทริปเพ็ด กรุ๊ป.
- ศิริพร ทูเครือ. (2544). ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้แผนผังโน้ตทัศน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. (2551). การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. สืบค้นเมื่อ 23 ธันวาคม 2553, จาก <http://ced.kmutnb.ac.th/jsr/uploads/File/200221/W6.pdf>.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2549ก). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กทม. : ประสานการพิมพ์.
- _____. (2549ข). พื้นฐานการวิจัยการศึกษา. มหาสารคาม : ภาควิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุคนธ์ วานิช. (2553). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยการเล่านิทาน โดยใช้โมเดลซิปปา (CIPPA Model) เพื่อส่งเสริมการอ่าน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลวัดเวฬุวัน จังหวัดร้อยเอ็ด. สืบค้นเมื่อ 19 ธันวาคม 2557, จาก <http://file.siam2web.com/actarttroiet1/article.doc>
- สุพานี สฤณภูวานิช. (2551). องค์การสมัยใหม่ : แนวคิดทฤษฎี. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุริรัมย์ เขต 1. (2553 ก). การอบรมเชิงปฏิบัติการการจัดทำหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์. (เอกสารอบรม). มุริรัมย์ : กลุ่มงานนิเทศติดตามผลและประเมินผล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุริรัมย์ เขต 1.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

- สุจิตรา เศษคำรงค์. (2556). ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2549). การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการคิด. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ภาพพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2550). กลยุทธ์การสอนคิดวิเคราะห์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ และคณะ. (2545). การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการคิด. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- อนงค์ รุ่งแจ้ง. (2557) ผลการสัมมนา เรื่อง “ปัญหาการเรียนการสอน และการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน”. สืบค้นเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2557, จาก www.huso.kku.ac.th/.../Mon40916fgzk3Er.อนงค์.pdf
- อรทัย โรจน์สุกิจ. (2556). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้เทคนิคซินเนคติกส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). บุรีรัมย์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- อัญชลี สอนชา. (2548). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง ส่วนวน สุภาษิต คำพังเพย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน) มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2546). หลักการสอน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อาภรณ์ บุญภูมิ. (2554). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ด้วยแบบฝึกทักษะชุดภาษานำรู้ เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. สืบค้นเมื่อ 19 ธันวาคม 2557, จาก http://www.kroobannok.com/news_file/p85547571131.pdf
- โอบเอื้อ ต่อสกุล. (2554). หลักและทฤษฎีการสื่อสาร. สืบค้นเมื่อ 13 มิถุนายน 2558, จาก <http://principlesandtheoriesofcommunication.wikispaces.com>.

- Alharbi, L. (2008, March). "The Effectiveness of Using Cooperative Learning Method on ESL Reading Comprehension Performance, Student Attitudes Toward CL, and Student' Motivation Toward Reading of Secondary Stage in Saudi Arbai Public Girls' Shool." **Dissertation Abstracts International**. 69(09) : unpagued.
- Ahned, S.T. (2000, December). "The Development of Phonetic and Orthographic Spelling Patterns : A Medthod for Assessing Spelling Knowledge in Children in Grade Two through Five." **Dissertation Abstracts International**. 61(6) : 3032 - B.
- Burnett. C.L. (1992, October). Principals and Teachers Perception of a Quality Lesson Plan in Deregulated Public School in South Carolina. **Dissertation Abstracts International** 53 (4) : 1032 – A.
- Chen, M.L. (2005, September). "The Effects of the Cooperative Learning Approach on Taiwanese ESL Student's Motivation, English Listening, Reading and Speaking Competencies. **Dissertation Abstracts International**. 66(03) : 875 - A.
- Good, C. V. (Ed.). (1973). **Dictionary of Education** (3rd ed.). New York: McGraw-Hill.
- Goodman, R. I., Fletcher, K. A., and Schneider, E. W. (1980). "The Effectiveness Index as Comparative Measure in Media Product Evaluation." **Educational Technology**. 20(09) : 30 - 34.
- Gwyn, P.C. (2003, May). "Construction of Competency with Cooperative Learning by Preservice Teacher as Observed in Supervisory Conversations." **Dissertation Abstracts International**. 63(11) : 3912 -A.
- Hornby, A. F. (2000). **Advance Learner's Dictionary** (6th ed.). London, England: Oxford University.
- Morse, N. C. (1995). **Satisfaction in the White Collar Job**. Michigan : University of Michigan Press.
- Quirk, R. (1987). **Longman Dictionary of Contemporary English** (2nd ed.). London, England: Richard Clay Ltd.

Vroom, V. H. (1990). **Manage People not Personnel : Motivation and Performance**

Appraisal. Boston: Harvard Business School Press.

Wolman, B. B. (1973). **Dictionary of Behavioral Science** (1st ed.). New York: Van Norstrand.

มหาวิทยาลัยสุโขทัย
Buriram Rajabhat University

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล (CIPPA Model)
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑

หน่วยที่ ๒ ทักษะการสื่อสาร

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕

เวลา ๑๒ ชั่วโมง

เรื่องความคิดกับภาษา

เวลา ๒ ชั่วโมง

สอนวันที่ ๑๗ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘

ครูผู้สอน นางรัชนีทร์ แพร่งสุวรรณ

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐานที่ ๑.๑ ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ
แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

ตัวชี้วัดที่ ๓ วิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่อ่านในทุก ๆ ด้านอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัดที่ ๕ มีมารยาทในการอ่าน

มาตรฐานที่ ๓.๑ สามารถเลือกฟังและเลือกดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้
ความคิดและความรู้สึกใน โอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

ตัวชี้วัดที่ ๑ สรุปแนวคิดและแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่ฟังและดู

สาระสำคัญ

การคิดเป็นทักษะอย่างหนึ่งซึ่งอาจพัฒนาได้คล่องแคล่วชำนาญและมีคุณภาพสูงขึ้น
ผู้มีทักษะการคิดสูง ย่อมมีความคิดที่มีคุณภาพสูง ความคิดที่มีคุณภาพสูงจะช่วยแก้ปัญหานานัปการ
ให้แก่มนุษย์และจะช่วยสร้างสรรค์สิ่งอันเป็นประโยชน์ให้แก่มนุษย์นานัปการเช่นกัน ซึ่งการคิด
มีทิศทางเป็นไปได้ทั้งทางวิฆณะและหายนะ แต่ควรให้เป็นไปในทางวิฆณะ โดยอาศัยข้อเท็จจริง
ที่ถูกต้องสนับสนุนอย่างเพียงพอ การคิดเช่นนี้มีโอกาสผิดพลาดน้อย ทำให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง
ส่วนรวม และประเทศชาติต่อไป

จุดประสงค์การเรียนรู้

- บอกความหมายของการคิดและความคิดได้
- วิเคราะห์ภาษาที่ใช้แสดงเหตุผลได้
- สามารถบอกทิศทางและประเภทของการคิดได้
- ใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีเหตุผลและเห็นคุณค่า
- เป็นผู้มีความตั้งใจและมีวินัยในการทำงาน
- สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้มีความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

สาระการเรียนรู้

ความคิดกับภาษา

๑. ความหมายของการคิดและความคิด
๒. ภาษากับการแสดงความคิด
๓. ทิศทางในการคิด
๔. ประเภทของการคิด
๕. ภาษาที่ใช้แสดงเหตุผล
๖. อุปสรรคของการคิด

กิจกรรมการเรียนรู้ (การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบชิปป่าโมเดล)

ชั่วโมงที่ ๑

ครูแนะนำการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปป่าโมเดล โดยบอกวิธีเรียนตามขั้นตอน การศึกษาใบความรู้ การทำกิจกรรม และการเข้ากลุ่มทำงาน

ขั้นที่ ๑ การทบทวนความรู้เดิม

๑. ครูสนทนาทบทวนความรู้เกี่ยวกับการคิด โดยให้นักเรียนดูภาพโปสเตอร์ แล้วแต่ละคนคิดคำที่เกี่ยวข้องกับภาพ คนละ ๑ คำ สุ่มตัวแทนนักเรียน จำนวน ๑๐ คน ออกมาเขียนคำที่คิดไว้บนกระดานดำ

๒. กำหนดให้ฝ่ายชายและฝ่ายหญิง ส่งตัวแทน ฝ่ายละ ๕ คน ส่งตัวแทนออกมาแต่งประโยคโดยใช้คำที่กำหนดให้ทั้ง ๑๐ คำ ฝ่ายใดเขียนเสร็จก่อนและถูกต้องเป็นฝ่ายชนะ

๓. นักเรียนช่วยกันอภิปรายเกี่ยวกับการแต่งประโยคว่าถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือไม่ แสดงความคิดเห็นว่าคำที่กำหนดสามารถแต่งประโยคอื่น ๆ ได้อีกหรือไม่ ครูให้

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

๔. แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการสื่อสาร เรื่องความคิดกับภาษา ให้นักเรียนทราบ

๕. นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร เรื่องที่ ๑ ความคิดกับภาษา

จำนวน ๑๐ ข้อ

ขั้นที่ ๒ การแสวงหาความรู้ใหม่

๖. นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ ๕ คน โดยละความสามารถประกอบด้วยเก่ง ๑ คน ปานกลาง ๓ คน อ่อน ๑ คน แต่ละกลุ่มเลือกประธาน และเลขานุการกลุ่ม แต่ละกลุ่ม ศึกษาเนื้อหาจากใบความรู้ที่ ๑ ความคิดกับภาษา หน้า ๑-๒ จากนั้นทำกิจกรรมที่ ๑ แล้วสุ่มถามนักเรียน

ประมาณ ๔-๕ คน ให้นักเรียนพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพ (นักเรียนสังเกตการพูดถ่ายทอดความคิดของเพื่อนแต่ละคน)

๗. นักเรียนศึกษานิทานเรื่องบุตรสาวชาวประมง หน้า ๑๔-๑๖ ช่วยกันระดมความคิด วิเคราะห์ อภิปราย แสดงความคิดเห็น เพื่อหาข้อสรุปร่วมกันในประเด็นที่กำหนดให้ในกิจกรรมที่ ๒

๘. แต่ละกลุ่มนำเสนอผลการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับนิทานเรื่องบุตรสาวชาวประมง ให้เพื่อน ๆ ฟัง ครุณาข้อคิดเห็นของนักเรียนแต่ละกลุ่มมาสนทนาเพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่เรื่องความคิดกับภาษา นักเรียนช่วยกันให้ความหมายของคำว่า “การคิด” และ “ความคิด” และบอกประโยชน์ของการคิดที่นักเรียนประสบในชีวิตประจำวัน

ขั้นที่ ๓ การศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

๙. นักเรียนกลุ่มเดิมศึกษาใบความรู้ที่ ๑ เรื่องความคิดกับภาษา หัวข้อต่อไปนี้

- ๙.๑ ทิศทางในการคิด
- ๙.๒ ประเภทของการคิด
- ๙.๓ ภาษาที่ใช้แสดงเหตุผล
- ๙.๔ อุปสรรคของการคิด

๑๐. แต่ละกลุ่มสรุปเป็นผลงานของกลุ่ม บันทึกลงในสมุด

ชั่วโมงที่ ๒

ขั้นที่ ๔ การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

๑๑. นักเรียนแต่ละกลุ่มรับกิจกรรมที่ ๓ อ่านคำชี้แจงให้เข้าใจแล้วพิจารณาวางแผน ปฏิบัติตามข้อคำถามแต่ละข้อ ดังนี้

๑๑.๑ เมื่อนักเรียนอ่านบทกวีนิพนธ์เรื่องลับแล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง พร้อมให้เหตุผลประกอบ

๑๑.๒ ให้นักเรียนคิดบทบาทใหม่นอกจากความรู้สึกในข้อ ๑๑.๑ แล้วให้นักเรียนคิดถึงเรื่องใดอีก

๑๑.๓ ให้นักเรียนนำความรู้สึกและความคิดจากข้อ ๑๑.๑ และ ข้อ ๑๑.๒ ไปรวมกับเพื่อนในกลุ่ม แล้วแลกเปลี่ยนความรู้สึก และความคิดของแต่ละคนแล้วหลวมรวมเป็นความรู้สึก และความคิดของกลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มตั้งชื่อกลุ่มของตนเองด้วย

ขั้นที่ ๕ การสรุปและจัดระเบียบความรู้

๑๒. ให้แต่ละกลุ่มนำความรู้สึกและความคิดจากข้อ ๑๑.๓ มาวางโครงเรื่องให้เชื่อมโยง สัมพันธ์กันอย่างเหมาะสม แล้วช่วยกันเรียบเรียงให้เป็นเรื่องราวและตั้งชื่อเรื่องที่น่าสนใจ

๑๓. ตัวแทนแต่ละกลุ่มอ่านบทกวีนิพนธ์ “หลับ” ให้สมาชิกในกลุ่มฟัง หลังจากนั้นทุกคนในกลุ่มเขียนความรู้สึก ความคิดของตนเอง ตามข้อคำถามข้อ ๑๑.๑ และข้อ ๑๑.๒

ขั้นที่ ๖ การปฏิบัติและ /หรือการแสดงผลงาน

๑๔. เลขานุการกลุ่มรวบรวมผลงานของสมาชิกในกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนและหลอมความคิดเข้าด้วยกัน แล้วช่วยกันเรียบเรียงเป็นเรื่องราว ๑ เรื่อง

๑๕. แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนนำเสนอผลงาน ข้อ ๑๑.๔ ของกลุ่มหน้าชั้นเรียน กลุ่มอื่นฟัง และพิจารณาการใช้ภาษาในการถ่ายทอดความคิดของแต่ละกลุ่ม

ขั้นที่ ๗ การประยุกต์ใช้ความรู้

๑๖. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปกวีนิพนธ์ “หลับ” และ อภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาในการถ่ายทอดความคิดของแต่ละกลุ่ม นักเรียนบันทึกความรู้ที่ได้ลงสมุดของตนเอง

๑๗. นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร เรื่องที่ ๑ ความคิดกับภาษา จำนวน ๑๐ ข้อ

สื่อการเรียนรู้ / แหล่งเรียนรู้

๑. ภาพโปสเตอร์ ๑ ภาพ

๒. ใบความรู้ที่ ๑ ความคิดกับภาษา

๓. กิจกรรมที่ ๑ กิจกรรมที่ ๒ กิจกรรมที่ ๓ “หลับ”

๔. แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร เรื่องที่ ๑ ความคิดกับภาษา

จำนวน ๑๐ ข้อ

การวัดและประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัด/วิธีวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การวัด
ด้านความรู้ (K) ๑. ตรวจสอบผลงาน ๒. ตรวจสอบแบบทดสอบ ก่อนเรียน-หลังเรียน	๑. กิจกรรมที่ ๑, ๒, ๓ ๒. แบบทดสอบก่อนเรียน- หลังเรียน	๑. ผ่านเกณฑ์ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป ๒. ผ่านเกณฑ์ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป
ด้านทักษะกระบวนการ (P) ๑. สังเกตพฤติกรรม การปฏิบัติงานและผลงาน	๑. แบบประเมินกระบวนการ ทำงานกลุ่ม	๑. ผ่านเกณฑ์ระดับคุณภาพดี
ด้านจิตพิสัย (A) ๑. สังเกตพฤติกรรม การเข้าร่วมกิจกรรม	๑. แบบสังเกตพฤติกรรม การเข้าร่วมกิจกรรม	๑. ผ่านเกณฑ์ระดับคุณภาพดี

กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

ความเห็นของผู้บังคับบัญชา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

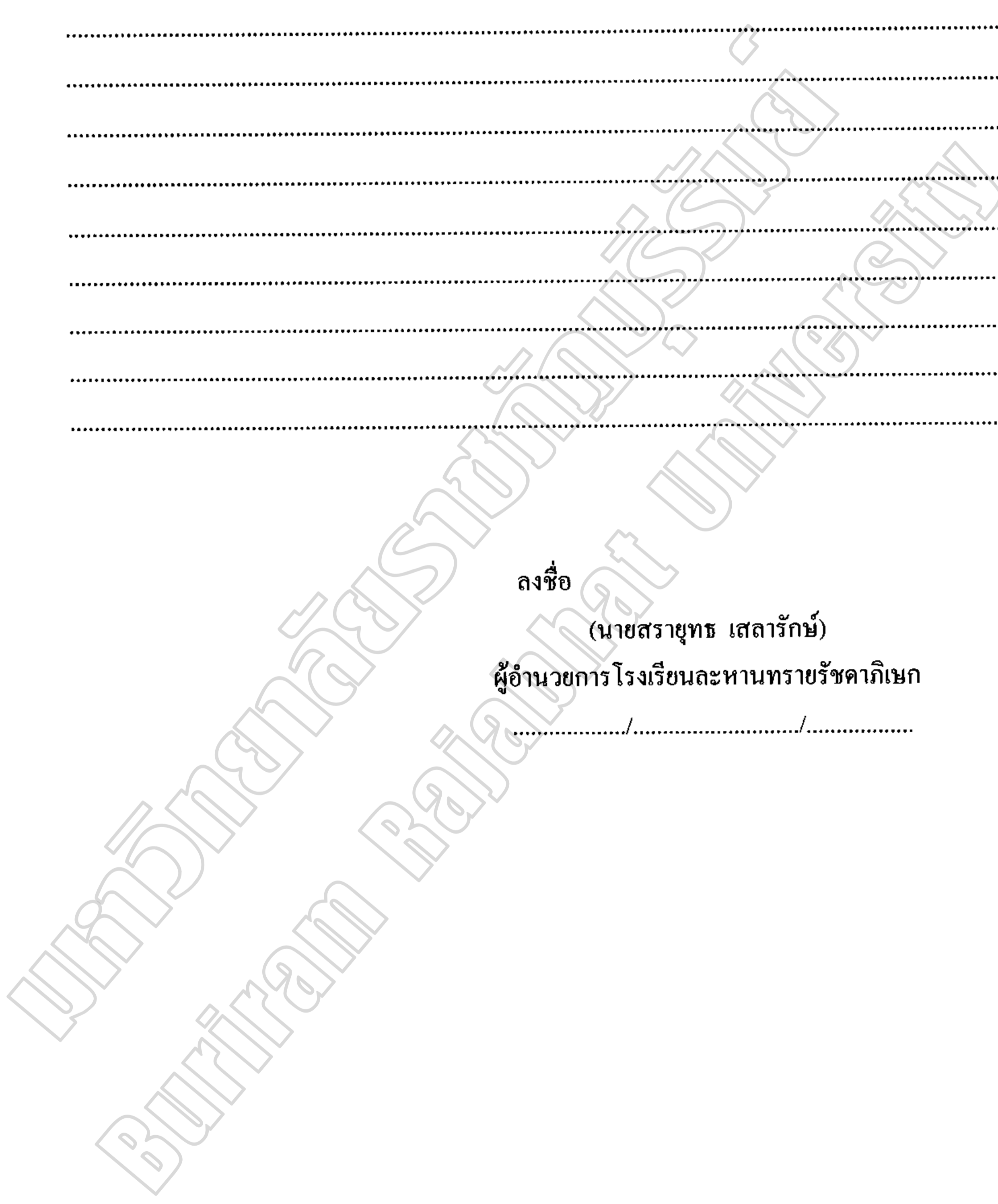
.....

ลงชื่อ

(นายสราวุธ เสตารักษ์)

ผู้อำนวยการโรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก

...../...../.....

บันทึกหลังสอน

๑. ผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

๒. ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

๓. ข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นางรัสรินทร์ แพร่งสุวรรณ)

...../...../.....

เลขที่	กิจกรรมที่ ๑ (๒๐ คะแนน)	ระดับ คุณภาพ	ผล การประเมิน		กิจกรรมที่ ๒ (๒๐ คะแนน)	ระดับ คุณภาพ	ผล การประเมิน	
			ผ่าน	ไม่ผ่าน			ผ่าน	ไม่ผ่าน

ระดับคุณภาพที่ใช้ในการประเมิน

ระดับ ๔ หมายถึง ดีเยี่ยม

ระดับ ๓ หมายถึง ดี

ระดับ ๒ หมายถึง พอใช้

ระดับ ๑ หมายถึง ต้องปรับปรุง

การแปลผลคะแนน

๑๘-๒๐ คะแนน ระดับ ๔

๑๖-๑๗ คะแนน ระดับ ๓

๑๒-๑๕ คะแนน ระดับ ๒

๑-๑๑ คะแนน ระดับ ๑

*เกณฑ์การประเมิน ผ่านการประเมินร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน
ต้องได้ ๑๖ คะแนนขึ้นไป

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางรศรินทร์ แพรงสุวรรณ)

แบบประเมินประจำแผนการเรียนรู้ที่ ๑
กิจกรรมที่ ๑ ความสามารถในการเขียนบรรยายภาพตามความคิด

รายการประเมิน	คำอธิบายระดับคุณภาพ			
	๔ (ดีเยี่ยม)	๓ (ดี)	๒ (พอใช้)	๑ (ต้องปรับปรุง)
การเริ่มเรื่อง	มีคำเริ่มเรื่องในการเขียนบรรยาย เลือกใช้คำได้ถูกต้อง น่าสนใจ	มีคำเริ่มเรื่องในการเขียนบรรยาย เลือกใช้คำได้ถูกต้อง	มีคำเริ่มเรื่องในการเขียนบรรยาย ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง	ไม่มีคำเริ่มเรื่องในการเขียนบรรยาย
การลำดับความ	ลำดับความ ใช้ภาษาได้ ถูกต้องชัดเจนตามกลวิธีที่เลือกใช้	ลำดับความ ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามกลวิธีที่เลือกใช้	ลำดับความ ใช้ภาษาได้ถูกต้อง	ลำดับความ ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง
เนื้อหา	เนื้อหาที่เขียนถูกต้อง มีความสัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน ภาษาสละสลวย มีความน่าสนใจ	เนื้อหาที่เขียนถูกต้องมีความสัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน ภาษาสละสลวย	เนื้อหา มีความสัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน ภาษาไม่สละสลวย	เนื้อหา ไม่สัมพันธ์เรื่องที่เขียน
กลวิธี	เลือกใช้กลวิธีได้ถูกต้อง เขียนลำดับขั้นตอนได้ตามกลวิธีการเขียนที่เลือกชัดเจน มีความน่าสนใจ	เลือกใช้กลวิธีได้ถูกต้อง เขียนลำดับขั้นตอนได้ตามกลวิธีการเขียนที่เลือก	เลือกใช้กลวิธีที่เขียนได้ ลำดับขั้นตอนการเขียนไม่ถูกต้อง	เลือกใช้กลวิธีไม่เหมาะสมกับเรื่องที่เขียน
การสรุป	สรุปความคิดเห็นได้ ชัดเจน แจ่มแจ้งตรงประเด็นกับเรื่องที่เขียน	สรุปความคิดเห็นได้ ตรงประเด็นกับเรื่องที่เขียน	สรุปความคิดเห็น ไม่ชัดเจน ไม่ตรงประเด็นกับเรื่องที่เขียน	ไม่สรุปความคิดเห็นของตนเอง

ระดับคุณภาพที่ใช้ในการประเมิน

ระดับ ๔ หมายถึง ดีเยี่ยม

ระดับ ๓ หมายถึง ดี

ระดับ ๒ หมายถึง พอใช้

ระดับ ๑ หมายถึง ต้องปรับปรุง

การแปลผลคะแนน

๑๘-๒๐ คะแนน ระดับ ๔

๑๖-๑๗ คะแนน ระดับ ๓

๑๒-๑๕ คะแนน ระดับ ๒

๑-๑๑ คะแนน ระดับ ๑

* เกณฑ์การประเมิน ผ่านการประเมินร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน
 ต้องได้ ๑๖ คะแนนขึ้นไป

เลขที่	การเริ่มเรื่อง (๔ คะแนน)	การลำดับความ (๔ คะแนน)	เนื้อหา (๔ คะแนน)	กลวิธี (๔ คะแนน)	การสรุป (๔ คะแนน)	รวม (๒๐ คะแนน)

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางรัสรินทร์ แพร่งสุวรรณ)

เลขที่	ข้อ/คะแนน															รวม (๒๐ คะแนน)
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	
	(๑)	(๑)	(๑)	(๑)	(๑)	(๑)	(๑)	(๑)	(๑)	(๑)	(๒)	(๒)	(๒)	(๒)	(๒)	

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางรัชนีทร์ แพร่งสุวรรณ)

เลขที่	กิจกรรมที่ ๓ (๒๐ คะแนน)	ระดับคุณภาพ	ผลการประเมิน	
			ผ่าน	ไม่ผ่าน

ระดับคุณภาพที่ใช้ในการประเมิน

ระดับ ๔ หมายถึง ดีเยี่ยม

ระดับ ๓ หมายถึง ดี

ระดับ ๒ หมายถึง พอใช้

ระดับ ๑ หมายถึง ต้องปรับปรุง

การแปลผลคะแนน

๑๘-๒๐ คะแนน ระดับ ๔

๑๖-๑๗ คะแนน ระดับ ๓

๑๒-๑๕ คะแนน ระดับ ๒

๑-๑๑ คะแนน ระดับ ๑

* เกณฑ์การประเมิน ผ่านการประเมินร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน
 ต้องได้ ๑๖ คะแนนขึ้นไป

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางรศรินทร์ แพร่งสุวรรณ)

เกณฑ์การประเมินประจำแผนการเรียนรู้ที่ ๑ กิจกรรมที่ ๓

รายการประเมิน	คำอธิบายระดับคุณภาพ			
	๔ (ดีเยี่ยม)	๓ (ดี)	๒ (พอใช้)	๑ (ต้องปรับปรุง)
หัวข้อเรื่อง	ตั้งชื่อหัวข้อเรื่องมีความสัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ มีความน่าสนใจ	ตั้งชื่อหัวข้อเรื่อง มีความสัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ได้	ตั้งชื่อหัวข้อเรื่องในการเขียนตามประเภทได้ ไม่สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้	ไม่ตั้งชื่อเรื่อง
เนื้อหา	ลำดับขั้นตอนตามวิธีเขียนตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ ได้ถูกต้อง ถูกต้องสมบูรณ์	ลำดับขั้นตอนตามวิธีเขียนตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ ได้	เขียนตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ ได้	เขียนตามหัวข้อที่กำหนดให้ได้ เนื้อหาไม่สมบูรณ์ ไม่ต่อเนื่อง
การลำดับความ	ลำดับความ ใช้ภาษาได้ ถูกต้องชัดเจนตามกลวิธีที่เลือกใช้ มีความน่าสนใจ	ลำดับความ ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามกลวิธีที่เลือกใช้	ลำดับความ ใช้ภาษาได้ถูกต้อง	ลำดับความได้ ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง
ผลงาน	ผลงานมีความประณีต เป็นระเบียบ	ผลงานเป็นระเบียบ	ผลงานมีรอยลบ แก้ไข บ้าง	ผลงานมีรอยลบ แก้ไขมาก ไม่เป็นระเบียบ
การนำเสนอ	ความพร้อมของสมาชิกในกลุ่ม กลวิธีนำเสนอ ผลงานน่าสนใจ เนื้อหาครบถ้วน พุคชัดเจน ตอบข้อซักถามได้ถูกต้อง เข้าใจวิธีการต่าง ๆ	สมาชิกในกลุ่มมีความพร้อม กลวิธีนำเสนอ ผลงานน่าสนใจ เนื้อหาครบ พุคนำเสนอได้ดี ตอบข้อซักถามได้ เข้าใจวิธีการต่าง ๆ	สมาชิกมีความพร้อมน้อย เนื้อหาไม่สมบูรณ์ การนำเสนอ พอใช้ ตอบข้อซักถามได้บ้าง เข้าใจขั้นตอนวิธีการต่าง ๆ พอสมควร	สมาชิกในกลุ่มมีความพร้อมน้อย การพูดติดขัด ตอบข้อซักถามไม่ได้เท่าที่ควร เนื้อหาไม่ครบสมบูรณ์ ไม่เข้าใจขั้นตอนวิธีการต่าง ๆ

เลขที่	ข้อ ๑ (๓ คะแนน)	ข้อ ๒ (๓ คะแนน)	ข้อ ๓ (๑๐ คะแนน)	ข้อ ๔ (๔ คะแนน)	รวม (๒๐ คะแนน)

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
(นางรัชนีพร แพร่งสุวรรณ)

ที่	ความตั้งใจ	ความร่วมมือในการทำงาน	ความมีวินัยในการทำงาน	การนำเสนอ	คุณภาพของงาน	คะแนนรวม(๒๐)	ระดับคุณภาพ	ผลการประเมิน
	๔	๔	๔	๔	๔			

ระดับคุณภาพที่ใช้ในการประเมิน

ระดับ ๔ หมายถึง ดีเยี่ยม

ระดับ ๓ หมายถึง ดี

ระดับ ๒ หมายถึง พอใช้

ระดับ ๑ หมายถึง ต้องปรับปรุง

การแปลผลคะแนน

๑๘-๒๐ คะแนน ระดับ ๔

๑๖-๑๗ คะแนน ระดับ ๓

๑๒-๑๕ คะแนน ระดับ ๒

๑-๑๑ คะแนน ระดับ ๑

*เกณฑ์การประเมิน ผ่านการประเมินร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน ต้องได้ ๑๖ คะแนนขึ้นไป

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางรัสรินทร์ แพร่งสุวรรณ)

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	๔	๓	๒	๑
ความตั้งใจ	ทำงานอย่างเต็มความสามารถกระตือรือร้น ผลงานประณีตเรียบร้อย มีคุณภาพดีเยี่ยม	ทำงานด้วยความตั้งใจ มีความกระตือรือร้น ผลงานมีคุณภาพในเกณฑ์ดี	ทำงานด้วยความตั้งใจผลงานพอใช้ คุณภาพอยู่ในระดับพอใช้	มีความกระตือรือร้นในการทำงานน้อย ผลงานไม่ค่อยมีคุณภาพ
ความร่วมมือในการทำงาน	สมาชิกในกลุ่มมีความร่วมมือกันดีมาก ปรึกษาหารือกันตลอดเวลา รู้จักแบ่งงานกันทำงานสำเร็จ	สมาชิกในกลุ่มให้ความร่วมมือ มีการปรึกษาหารือกันเป็นระยะ	สมาชิกในกลุ่มให้ความร่วมมือกัน มีการปรึกษาหารือกันเป็นบางครั้ง	สมาชิกในกลุ่มไม่ค่อยปรึกษาหารือกัน
ความมีวินัยในการทำงาน	มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ทำงานเป็นระเบียบ สะอาด ส่งงานตรงต่อเวลา	มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ ส่งงานตรงต่อเวลา	มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ ส่งงานช้า	มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่น้อย ทำงานช้า ส่งงานไม่ตรงเวลา
การนำเสนอผลงาน	ความพร้อมของสมาชิกในกลุ่ม กลวิธีนำเสนอผลงาน น่าสนใจ เนื้อหาครบถ้วน พุจฉาจน ตอบข้อซักถาม ได้ถูกต้อง เข้าใจวิธีการต่าง ๆ	สมาชิกในกลุ่มมีความพร้อม กลวิธีนำเสนอที่น่าสนใจ เนื้อหาครบ พุจฉาจนนำเสนอได้ดี ตอบข้อซักถามได้ เข้าใจวิธีการต่าง ๆ	สมาชิกมีความพร้อมน้อย เนื้อหาไม่สมบูรณ์ การนำเสนอพอใช้ ตอบข้อซักถามได้บ้าง เข้าใจขั้นตอนวิธีการต่าง ๆ พอสมควร	สมาชิกในกลุ่มมีความพร้อมน้อย การพูดติดขัด ตอบข้อซักถามไม่ได้ ทำที่ควร เนื้อหาไม่ครบสมบูรณ์ไม่เข้าใจขั้นตอนวิธีการต่าง ๆ
คุณภาพของงาน	มีความชัดเจนถูกต้องด้านเนื้อหา การใช้ภาษา การเลือกใช้คำอธิบายชัดเจน ถูกต้องตามหลักการเขียน ผลงานมีความประณีต มีคุณภาพ ให้ความรู้และประโยชน์ สะอาดสวยงาม	เนื้อหาชัดเจนถูกต้อง การใช้ภาษาดี ผลงานสะอาดสวยงาม ถูกต้องตามขั้นตอน ให้ความรู้และประโยชน์	เนื้อหาถูกต้อง ลำดับภาษาการใช้ภาษายังไม่ชัดเจน ให้ความรู้และประโยชน์มีบ้างแต่ยังไม่สมบูรณ์ ขาดความความประณีต	เนื้อหาไม่สมบูรณ์ การเลือกใช้ภาษายังไม่ดีเท่าที่ควร ผลงานไม่น่าสนใจ ความรู้และประโยชน์ที่ได้รับมีน้อย

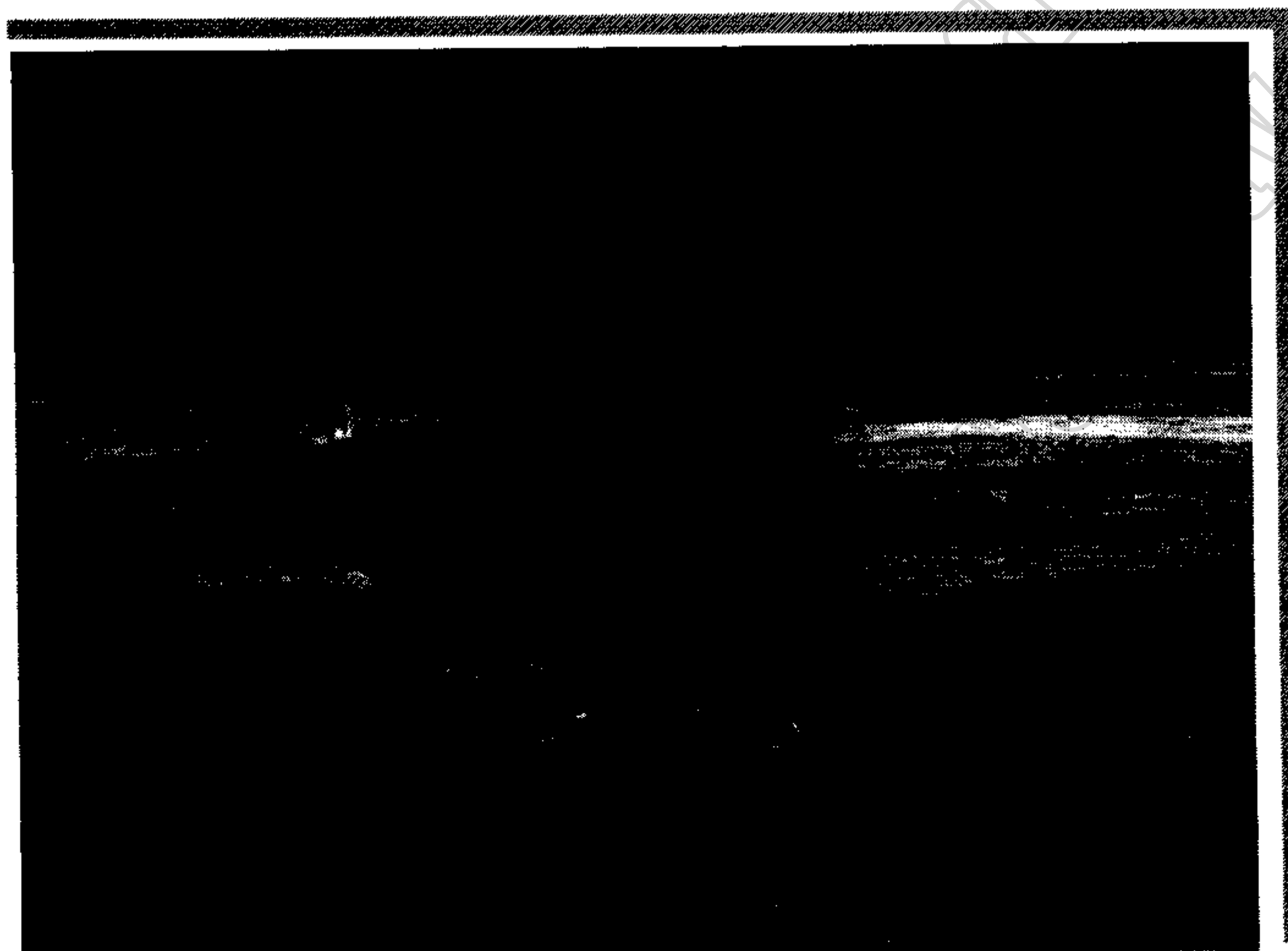
เลขที่	คะแนน (๑๐)			ผลการประเมิน	
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ความก้าวหน้า ทางการเรียน	ผ่าน	ไม่ผ่าน

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(นางรัชนีกร แพ่งสุวรรณ)

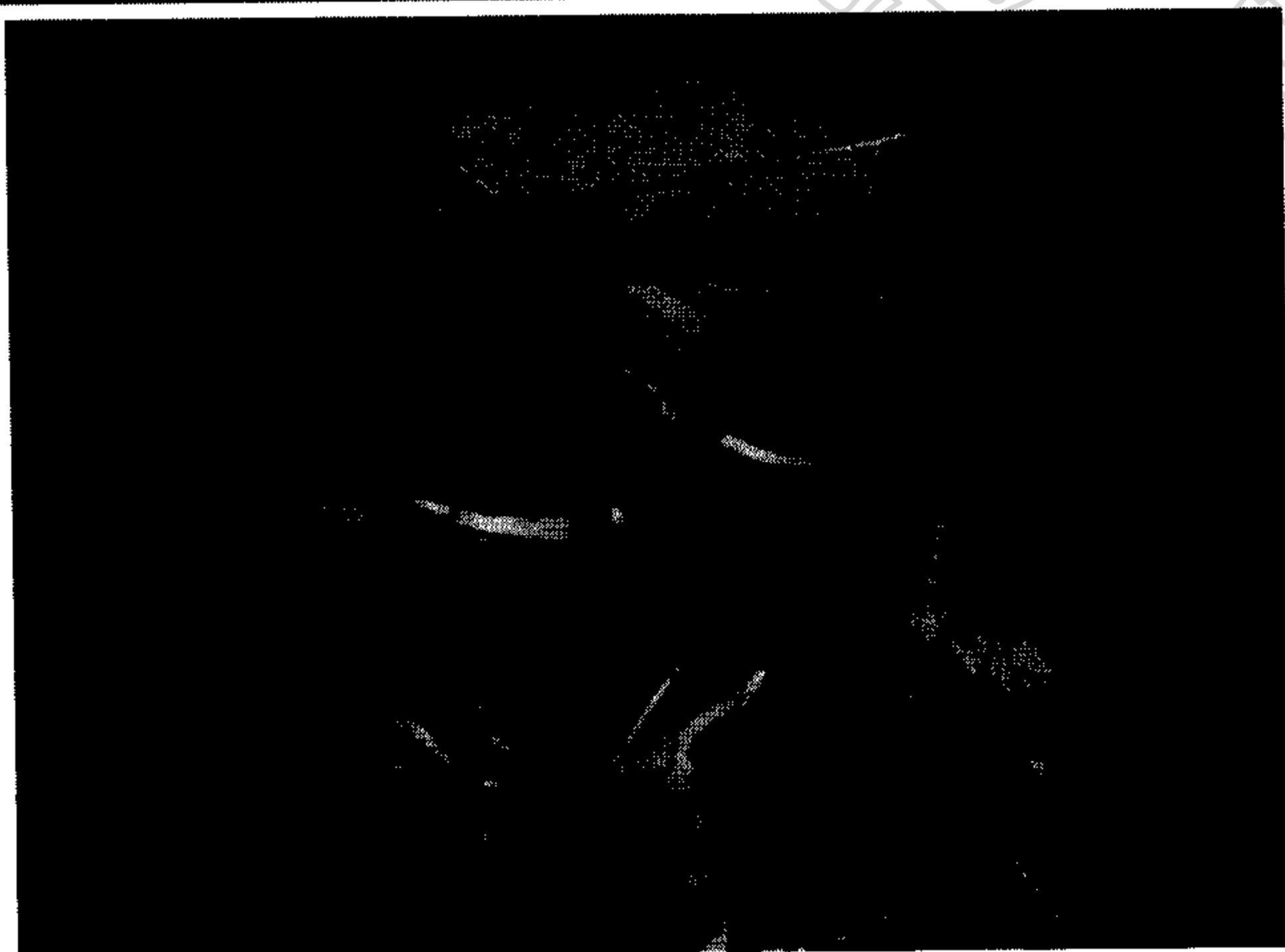
ภาพ

มหาวิทยาลัย
Buriram Rajabhat

กิจกรรมที่ ๑ เขียนบรรยายภาพ

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพต่อไปนี้แล้วเขียนบรรยายภาพตามความคิดของนักเรียน (๒๐ คะแนน)

(ที่มา : ภาพประกอบจากปกหนังสือภาษาไทย : วรรณสารภาษา. ชเนศ เวศร์ภาคา และคณะ.
๒๕๔๘)

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....

กิจกรรมที่ ๒ บุตรสาวชาวประมง

คำชี้แจง ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ ๕ คน อ่านนิทานเรื่อง “บุตรสาวชาวประมง” แล้วช่วยกันหาเหตุผล และสรุปเพื่อตอบคำถาม (๒๐ คะแนน)

บุตรสาวชาวประมง

ซิงกาสน เป็นชื่ออำเภออยู่ในประเทศฟิลิปปินส์ ในอำรมีวังน้ำวนซึ่งจะดูสว่างของผู้ที่ว่ายน้ำ ให้อบถกันทะเลทันที ทุกปีจะต้องมีคนตายหนึ่งคน ซึ่งมักจะเป็นหญิงสาววัยรุ่น ประชาชนในแถบนั้นต่างเชื่อว่าป็นความต้องการของเทวดาประจำอำเภอ ซึ่งมีเรื่องเล่าดังนี้

ชายหาปลาคนหนึ่งอาศัยอยู่กับภรรยาและบุตรสาวคนเดียวของเขา ซึ่งมีชื่อว่า มาลีเกิดเธอเป็นเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ แต่ดวงไวและแข็งแรงถึงวัตรประจำวันของเธอคือ ช่วยเหลือบิดามารดาทำงานบ้าน ได้แก่ หุงหาอาหาร และทำความสะอาดบ้าน โดยไม่ต้องมีผู้ใดเตือนเธอเลย ทำให้บิดามารดามีความสุข และคิดว่าถ้าไม่มีบุตรสาวคนนี้แล้วเขาจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร สิ่งที่เด็กหญิงชอบเป็นชีวิตจิตใจคือ การเล่นเรือใบ ออกทะเลเพื่อแสวงหาอ่าวเล็ก ๆ และสำรวจถ้ำปลิว ๆ

วันหนึ่ง มาลีเกิดกลับมาจาก การสำรวจอ่าวพร้อมด้วยสาหร่ายทะเลชนิดหนึ่ง ซึ่งบิดามารดาของเธอไม่เคยเห็นมาก่อน เธอกล่าวว่าพบสาหร่ายชนิดนี้ที่อ่าวลึกลับแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับภูเขาที่มองเห็นอยู่ข้างหน้า บิดามารดาใจพร้อมทั้งเตือนว่าเทวดาประจำอำเภอที่นั่นไม่ชอบให้ผู้ใดเข้าไปรบกวนเขา ห้ามมาลีเกิดไปตั้งในอีกเธอก็รับปาก

ในวันนั้นเทวดาประจำอำเภอได้เห็นมาลีเกิดเล่นน้ำในอ่าว พระองค์พึงจะสูญเสียใจองค์เดียวจึงอยากได้มาลีเกิดมาพบ จึงรับสั่งให้ปลาหมึกยักษ์ทำหน้าที่คอยดันเรือของมาลีเกิดให้เข้ามาในอ่าวเมื่อเธอออกทะเลครั้งต่อไป

เข้าวันหนึ่งเมื่อนาถิเก้คออกเรือ เธอรู้สึกว่เรือลอยตรงไปยังอ่าวลึกกลับแห่งนั้น แม้ว่าเธอจะพยายามเปลี่ยนเส้นทางแต่ก็ไม่สำเร็จ เมื่อเรือแล่นมาถึงอ่าว เธอก็ถูกจูดลงไปในน้ำซึ่งมีช่องลึกเป็นปล่องลงไปที่ด้านอุโมงค์ ตอนแรกเธอรู้สึกกลัว แต่ไม่ช้าความกลัวก็หายไป เพราะรอบ ๆ ตัวเธอมีไม้ดอกและ ไม้ผลเต็มไปหมด ปลาน้อยใหญ่ว่ายวนไปมาเพื่อแสดงการต้อนรับมาถิเก้ค น่าประหลาดใจที่เธอสามารถเข้าใจภาษาที่ปลาใช้สนทนาได้ตอบกัน ได้ ปลาเหล่านั้นก็ทักทายและต้อนรับเธอเป็นอย่างดี ยังมีทันที่เธอจะกล่าวอะไรออกไป ปลาทุกตัวก็หาบวบ ทันใดนั้นก็มีร่างสูงใหญ่ครึ่งคนครึ่งปลาปรากฏขึ้น หัวของเขาเป็นสีทองแดงสวมมงกุฎสวยงาม มือข้างหนึ่งถือคทาเงินมีรูปร่างเหมือนปลาไหล ชายร่างประหลาดกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า "ท่านเป็นทวดคประจ่าอ่าวคองกระจะเถียงฉันเป็นบุตรสาวของข้า จึงให้ปลาหมึกยักษ์พาขึ้นมา" เมื่อนาถิเก้คได้ฟังดังนั้นจึงอ่อนน้อมทวดคประจ่าอ่าวขอให้ส่งเธอกลับบ้าน แต่พระองค์ไม่สนใจ กลับให้บริวารพาเธอเข้าไปในวัง และหาเครื่องประดับตลอดจนสิ่งสวยงามตลอดจนกระทั่งมาถิเก้คติดคิดถึงบ้าน ทำให้อ่าวคประจ่าอ่าวคใจมาก แต่พระองค์เข้าใจผิดไป ไม่ช้ามาถิเก้คก็เริ่มคิดถึงบ้านอีกเธอ ได้พบพระภรรยาหนึ่ง เมื่อนำมาส่งดูก็เห็นมารดาของเธอกำลังป่วย และบิดากำลังค้นหาเธอด้วยความห่วงใย มาถิเก้คร้องไห้ด้วยความเสียใจ เธอคร่ำครวญกับที่เถียงอย่างน่าเวทนา ในที่สุดที่เถียงผู้มีใจเมตตาสงสารจึงบอกว่าจะช่วยแต่มาถิเก้คต้องให้พระภรรยาเป็นกบฏแทน ที่เถียงต้องการใช้พระภรรยาต้องอุบิชา บารคา และญาติพี่น้องของนางในเมืองมนุษย์ ทั้งนี้เพราะนางได้ถูกลักพาตัวมาตั้งแต่เด็ก นาง ไม่คิดที่จะกลับขึ้นไปอีก เพราะคิดว่าตนแก่เกินไป เลียนแล้ว จึงขอถิคอง ที่เถียงได้วางแผนด้วยการนำยานอนหลับแอบไปโรยในอาหารของปลาหมึกยักษ์

เมื่อปลาหมึกยักษ์กินอาหารเข้าไปก็เริ่มง่วงและนอนหลับ ที่เลี้ยงจึงพา มาตีเกิดหนีออกทางถ้ำซึ่งมีเรือของเด็กหญิงซ่อนอยู่ นางได้ให้มาตีเกิดลงเรือ และให้เพื่อนที่นางไว้ใจคนหนึ่งช่วยเด็กหญิงพายเรือลอดดู โมงคิใหญ่ผู้ท้องทะเล เมื่อถึงทะเลแล้วเขาก็ให้มาตีเกิดพายเรือกลับบ้านตามลำพัง เทวดาประจำอ่าวทราบว่ามีมาตีเกิดหนีไป จึงให้ปลาหมึกยักษ์ออกติดตาม แต่ปลาหมึกยักษ์จำเสียและว่ายน้ำไม่ถ่องแคล่วเพราะฤทธิ์ยานอนหลับ จึงทำให้การติดตามเป็นไปอย่างเชื่องช้า มาตีเกิดได้พายเรือมาพบเรือของบิดา และเพื่อนบ้านที่ออกติดตามเธอ คนเหล่านั้นจึงได้จับไล่ปลาหมึกยักษ์กลับไป เทวดาประจำอ่าวโกรธมากจึงลงโทษให้ปลาหมึกยักษ์หาคัดหญิงมาให้พระองค์ปีละหนึ่งคน มิฉะนั้นจะถูกฆ่าตาย ปลาหมึกยักษ์จึงใช้หนวดคอยกวานน้ำให้น้ำวนเพื่อล่อคนที่ว่ายน้ำเล่นจมลงสู่ก้นทะเล

(ที่มา : เพ็ญศรี จันทร์ดวง และคณะ. ๒๕๔๓ : ๕๘-๖๐)

๑. ในเรื่องนี้มีเหตุการณ์อะไรบ้างที่ในทางจิตวิทยา

๒. เหตุการณ์คอนโคที่แสดงว่าเป็นความกลัวเกินขอบเขต

๓. อะไรที่แสดงให้เห็นถึงความไม่ยุติธรรมของสังคมที่มีต่อ

๔. เหตุการณ์คอนโคที่แสดงให้เห็นคุณค่าของความรัก

๕. ในเรื่องบุตรสาวราวประมวใครเป็นผู้ถือเพื่อต่อต้านมนุษย์

๖. ในเรื่องบุตรสาวราวประมวใครเป็นแพะรับบาป

๗. ในเรื่องบุตรสาวราวประมวหนีไม่ทันจะมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น

๘. ในเรื่องบุตรสาวราวประมวให้สัมผัสกับความซื่อสัตย์และความจงรักภักดี

๙. ในเรื่องบุตรสาวราวประมวที่ไปไว้กับภิกษุเรื่องราวต่าง ๆ

๑๐. ในเรื่องบุตรสาวราวประมวที่รักเรื่องนี้

๑๑. ลักษณะใดเป็นการกระทำที่ไม่มีเหตุผล

๑๒. ถ้านักเรียนเป็นที่เลื่องในเรื่องนี้ นักเรียนจะกลับไปหาบิดา มารดา เพราะเหตุใด

๑๓. การที่พี่เลี้ยงไม่กลับไปหาบิดา มารดา นักเรียนคิดว่าเป็นการกระทำที่ถูกต้องหรือไม่ เพราะเหตุใด

๑๔. นักเรียนมีข้อสงสัยอะไร

๑๕. นักเรียนมีข้อสงสัยที่ได้อ่านเรื่องนี้ไปให้ประโยชน์

๑๖. นักเรียนมีข้อสงสัยอะไรบ้าง

ชื่อสมาชิก

๑.

๒.

๓.

๔.

๕.

เกณฑ์การให้คะแนน : คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน

ข้อ ๑ - ๑๐ ตอบถูกได้ข้อละ ๑ คะแนน

ตอบผิดได้ข้อละ ๐ คะแนน

ข้อ ๑๑ - ๑๕ มีแนวคิดที่ถูกมีเหตุผลได้ข้อละ ๒ คะแนน แนวคิดผิดได้ข้อละ ๐ คะแนน

* เกณฑ์การประเมิน ผ่านการประเมินร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน

ต้องได้ ๑๖ คะแนนขึ้นไป

กิจกรรมที่ ๓ ท้อป

คำชี้แจง ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๕ คน อ่านบทกวีนิพนธ์ที่กำหนด แล้วทำกิจกรรม
แต่ละหัวข้อตามที่กำหนด (๒๐ คะแนน)

ท้อป

จันทร์โดยดาว

ถ้ำรวมกริ่งแครง

พริ้งโกลคร่าเครือด

หลังท้อปที่เห็น

ท้องแก่เข้กริยบ

คนแก่ท้อปบอง

เสียงตะโกนเดินหน้า

คนหนุ่มอึ้งฟูบ

คนจะงมเข้หน้า

อ้ายจ้อคูกุย้อ

อ้ายจ้อคูกุย้อ

อ้ายจ้อคูกุย้อ

อ้ายจ้อคูกุย้อ

อ้ายจ้อคูกุย้อ

อ้ายจ้อคูกุย้อ

มันคานโกดงเคอง

กรวดูกรางควีนกรีน

โหยงเหยียดตีนเอ็น

หงกพื้นอ้อบรบ

ท้องบิยบนิ่งจอง

คนหนุ่มแก้งมบ

เสียงคำเตือนดัง

คนเอ็นโยนอ้าย

รดน้ำใบอ้อคนจ้อค

อ้ายจ้อคูกุย้อ

อ้ายจ้อคูกุย้อ

อ้ายจ้อคูกุย้อ

อ้ายจ้อคูกุย้อ

อ้ายจ้อคูกุย้อ

(ที่มา : สักลิตีร์ นิสวมลีป. ๒๕๓๕ : ๖๐-๖๑)

๑. เมื่อนักเรียนอ่านบทกวีนิพนธ์นี้แล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง พร้อมให้เหตุผลประกอบ

๑.๑ รู้สึก.....เพราะ.....

๑.๒ รู้สึก.....เพราะ.....

๑.๓ รู้สึก.....เพราะ.....

๒. ให้นักเรียนคิดบทบาทใหม่นอกจากความรู้สึกในข้อหนึ่งแล้วนักเรียนคิดถึง

เรื่องใดอีก

๒.๑ คิดถึงเรื่อง.....เพราะ.....

๒.๒ คิดถึงเรื่อง.....เพราะ.....

๒.๓ คิดถึงเรื่อง.....เพราะ.....

๓. ให้นักเรียนนำความรู้สึกและความคิดจากข้อ ๑ และ ๒ ไปรวมกับเพื่อนในกลุ่มแล้ว แลกเปลี่ยนความรู้สึก และความคิดเห็นของแต่ละคนแล้วหลวมรวมเป็นความรู้สึกและความคิด ของกลุ่ม

ความรู้สึกและความคิดของกลุ่ม (ชื่อกลุ่ม)

๓.๑ รู้สึก.....เพราะ.....

๓.๒ รู้สึก.....เพราะ.....

๓.๓ รู้สึก.....เพราะ.....

๓.๔ รู้สึก.....เพราะ.....

๓.๕ รู้สึก.....เพราะ.....

๔. ให้แต่ละกลุ่มนำความรู้สึกและความคิดจากข้อ ๓ มาวางโครงเรื่องให้เชื่อมโยง
ความสัมพันธ์กัน อย่างเหมาะสม แล้วช่วยกันเรียบเรียงให้เป็นเรื่องราว และตั้งชื่อที่น่าสนใจ

เรื่อง.....

ชื่อสมาชิก ๑..... ๒.....

๓..... ๔.....

๕.....

แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนทักษะการสื่อสาร

เรื่องที่ ๑ ความคิดกับภาษา

คำชี้แจง ๑. แบบทดสอบฉบับนี้ เป็นข้อสอบปรนัย มีจำนวน ๑๐ ข้อ คะแนน ๑๐ คะแนน

เวลา ๑๐ นาที

๒. ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ทั่ว ก ข ค หรือ ง ที่ถูกที่สุดเพียงคำตอบเดียว
ในกระดาษคำตอบ

๑. ข้อใดคือ ความหมายของการคิด
 - ก. คือ ผลของกระบวนการคิด
 - ข. คือ พื้นฐานของความคิดของคนเรา
 - ค. คือ กระบวนการทำงานของจิตใจหรือสมองของมนุษย์ในขณะที่หาคำตอบเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
 - ง. คือ การจำแนกแยกแยะความคิดที่กระจัดกระจายมาลำดับแยกหาประเด็นสำคัญมีการศึกษาอย่างดี
๒. การคิดที่ไม่มีเหตุผลมีลักษณะเป็นอย่างไร
 - ก. เป็นการคิดที่ตั้งตนเองเป็นใหญ่
 - ข. เป็นการคิดที่ตรงข้ามกับความเป็นจริง
 - ค. เป็นการคิดที่ไม่คำนึงถึงสภาพความเป็นจริง
 - ง. เป็นการคิดที่ขาดข้อสนับสนุนซึ่งมีน้ำหนักเพียงพอ
๓. ข้อใดเป็นการคิดให้วิวัฒนาการ
 - ก. จะไปดูหนังได้อย่างไร การบ้านยังไม่เสร็จเลย
 - ข. จะแต่งตัวเรียบร้อยไปทำไม ชื่อเสียงของโรงเรียนไม่ใช่ของเรา
 - ค. จะไปเลือกส.ส.ทำไม เลือกมาประเทศชาติก็ด้อยพัฒนาเหมือนเดิม
 - ง. เรื่องอะไรจะเอาขยะไปเท ครูจะสั่งก็สั่งไป ไม่ใช่เวรของเราสักหน่อย

๔. ข้อใดกล่าวโดยการแสดงเหตุผล

- ก. รถยนต์สี่แฉกคันนี้สวยจังเลย
- ข. อย่ากินเผ็ดจัดเดี๋ยวจะปวดท้อง
- ค. จะออกไปข้างนอกต้องปิดประตูบ้านด้วย
- ง. เป็นผู้หญิงจะไปไหนมาไหนคนเดียวมีแต่อันตราย

๕. ข้อใดเป็นการคิดอย่างมีเหตุผล

- ก. การเปิดน้ำจนล้นอ่างจะทำให้พื้นห้องน้ำเปียกและลื่น
- ข. การรับประทานอาหารจนเกินความต้องการจะทำให้อ้วนได้ง่าย
- ค. ถ้าดวงชะตาของเมืองไทยดีก็จะรอดพ้นจากภาวะเศรษฐกิจที่ต้องเผชิญอยู่
- ง. การพัฒนาบุคลากรในหน่วยงานเป็นความจำเป็นเพราะจะทำให้บุคลากรเหล่านั้นฉลาดขึ้น

๖. ข้อความต่อไปนี้อุปสรรคของการคิด เกิดจากอะไร

“ผมเมียข้างบ้านทะเลาะกันบ้านแทบแตกทุกวัน ฉันท่องหนังสือไม่ได้ อ่านหนังสือก็ไม่รู้เรื่อง”

- ก. อคติ
- ข. ความซ้ำซากจำเจ
- ค. ความบกพร่องทางสุขภาพจิต
- ง. สภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวย

๗. ข้อใดใช้ภาษาแสดงเหตุผลเหมาะสมที่สุด

- ก. เพราะน้ำท่วมหนักโรงเรียนจึงปิด
- ข. โดยเหตุที่น้ำท่วมหนักโรงเรียนจึงปิด
- ค. เหตุผลที่น้ำท่วมหนักดังนั้นโรงเรียนจึงปิด
- ง. เนื่องจากน้ำท่วมหนักดังนั้นโรงเรียนปิด

๘. อุปสรรคการคิดที่สำคัญที่สุดคือข้อใด

- ก. ความเร่งรัด
- ข. สุขภาพร่างกายบกพร่อง
- ค. ความเหนื่อยล้าและความซ้ำซากจำเจ
- ง. ความรู้และทักษะทางภาษาไม่เพียงพอ

๘. ข้อใดใช้ภาษาแสดงเหตุผลไม่เหมาะสม

- ก. เชื้อไวรัสในทางเดินอาหารระบาดในระยะนี้เพราะน้ำดื่มไม่สะอาด
- ข. เขาเป็นคนเก่ง ฉะนั้นงานใดที่คนอื่นว่ายากเขาจะทำได้ทั้งหมด
- ค. เจริงเขาพนมรุ้งมีตำนานเล่าขานมากมาย เหตุผลก็คือเชื่อกันว่าเป็นทางเข้าไปเฝ้าพระอิศวร
- ง. เนื่องด้วยวันนี้เป็นวันอนุรักษ์พลังงานธรรมชาติ ทางราชการจึงเชิญชวนให้ทุกบ้านดับไฟดวงที่ไม่จำเป็นเพื่อประหยัดพลังงาน

๑๐. “คุณพ่อไม่อนุญาตให้ฉันไปเที่ยวน้ำตก... ในระยะนี้น้ำป่าจะไหลเชี่ยวกรากจนน่ากลัวอันตราย” ข้อใดใช้ภาษาแสดงเหตุผลได้เหมาะสมที่สุด

- ก. เนื่องด้วย
- ข. เนื่องจาก
- ค. ด้วยเหตุที่
- ง. เพราะเหตุว่า

๑. เกิดน้ำวนที่เกาะลิงกาเยน ประเทศฟิลิปปินส์
๒. ความตายของหญิงสาววัยรุ่นเป็นความต้องการของเทวดาประจำอ่าว
๓. ความไม่ยุติธรรมที่ผู้แต่งมีต่อตัวละครคือ กำหนดให้เทวดาประจำอ่าวสูญเสียธิดา และเมื่อเห็นมาลีเกิดก็อยากได้มาแทนธิดาที่สูญเสียไป โดยที่ไม่คำนึงถึงความรู้สึกของพ่อแม่มาลีเกิดว่าจะต้องเสียใจหรือเป็นทุกข์มากน้อยเพียงใดที่ต้องสูญเสียลูกสาว
๔. มารดาของมาลีเกิดล้มป่วยเพราะลูกสาวหาย ไปส่วนบิดาก็พาเรือออกตามหาด้วยความหวังไข
๕. พี่เลี้ยง
๖. ปลาหมึกยักษ์
๗. ถูกปลาหมึกยักษ์จับไปให้เทวดาประจำอ่าว
๘. ปลาหมึกยักษ์
๙. พระธิดาของเทวดาประจำอ่าวสิ้นพระชนม์
๑๐. มาลีเกิด ถูกปลาหมึกยักษ์พาไปถวายเทวดาประจำอ่าว
๑๑. เทวดาประจำอ่าว สูญเสียธิดา และต้องการให้มาลีเกิดมาเป็นธิดาแทน
๑๒. นิจวรรณ วรรณภวสลับของนักเขียน
๑๓. นิจวรรณจากทศวรรษของนักเขียน
๑๔. นิจวรรณแห่งทศวรรษของนักเขียน
๑๕. นิจวรรณแห่งทศวรรษของนักเขียน

แนวคำตอบกิจกรรมที่ ๓

๑. เมื่อนักเรียนอ่านบทกวีนิพนธ์นี้แล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง พร้อมให้เหตุผลประกอบ
 - ๑.๑ รู้สึก กังวล เพราะ สภาพรถโดยสารที่เก่าไม่ทราบว่าจะขัดข้องเมื่อไร
 - ๑.๒ รู้สึก อึดอัด เพราะ คนบนรถโดยสารเบียดเสียดกัน
 - ๑.๓ รู้สึก รำคาญ เพราะ คนแน่น อากาศร้อน เสียงดังจากการคุยกัน
๒. ให้นักเรียนคิดบทบาทใหม่นอกจากความรู้สึกในข้อหนึ่งแล้วนักเรียนคิดถึงเรื่องใดอีก
 - ๒.๑ คิดถึงเรื่อง การเดินทางที่ยาวนาน เพราะ หลับแล้วหลับอีกก็ยังไม่ถึงจุดหมาย
ปลายทาง
 - ๒.๒ คิดถึงเรื่อง มารยาทบนรถโดยสาร เพราะ ผู้โดยสารคุยกันเสียงดัง
 - ๒.๓ คิดถึงเรื่อง ความไม่มีน้ำใจ เพราะ บนรถโดยสารไม่มีใครดูให้คนมีท้อง และ
พระสงฆ์ที่นั่ง
๓. ให้นักเรียนนำความรู้สึกและความคิดจากข้อ ๑ และ ๒ ไปรวมกับเพื่อนในกลุ่ม แล้ว
แลกเปลี่ยนความรู้สึก และความคิดเห็นของแต่ละคนแล้วหลวมรวมเป็นความรู้สึกและ
ความคิดของกลุ่ม
 ความรู้สึกและความคิดของกลุ่ม (ชื่อกลุ่ม)
- ๓.๑ รู้สึก ห่วงสารสรวนสะสวักในการเดินทาง เพราะ จะได้น้ำดื่มหรืออาหารในการเดินทาง
- ๓.๒ รู้สึกหงุดหงิดกับคนที่หัวของชนในอังกฤษ เพราะ แต่ละคนก็คิดถึงตนเอง ไม่แบ่งปันผู้อื่น
- ๓.๓ รู้สึกว่าพระสงฆ์กำลังมีสมาธิไปจากจังหวัด เพราะว่ามีแค่พระสงฆ์ซึ่งพระสงฆ์
สงฆ์เป็นพระสงฆ์เพียง
- ๓.๔ รู้สึกแปลกใจกับคนไทยที่มีน้ำใจให้กับ เพราะเป็นกลุ่มที่สงบมีสมาธิกับใน
พระสงฆ์เพียง
- ๓.๕ รู้สึกว่าพระสงฆ์ที่สงบ สงบ เป็นที่รักใคร่ของทุกคนที่มีน้ำใจให้กับ
พระสงฆ์เพียง

แนวคำตอบและเกณฑ์การให้คะแนนและระดับคุณภาพของกิจกรรมที่ ๓

ข้อ ๑ (๓ คะแนน) โดยพิจารณาจากการแสดงความรู้สึกและการให้เหตุผลประกอบครบ ๓ ข้อ

ข้อ ๒ (๓ คะแนน) โดยพิจารณาจากการตอบและให้เหตุผลประกอบครบ ๓ ข้อ

ข้อ ๓ (๑๐ คะแนน) โดยพิจารณาจากการแสดงความรู้สึกและให้เหตุผลประกอบครบ ๕ ข้อ

(หมายเหตุ : ข้อ ๑-๓ การแสดงความรู้สึกและให้เหตุผลต้องเป็นไปในทางบวกและสร้างสรรค์)

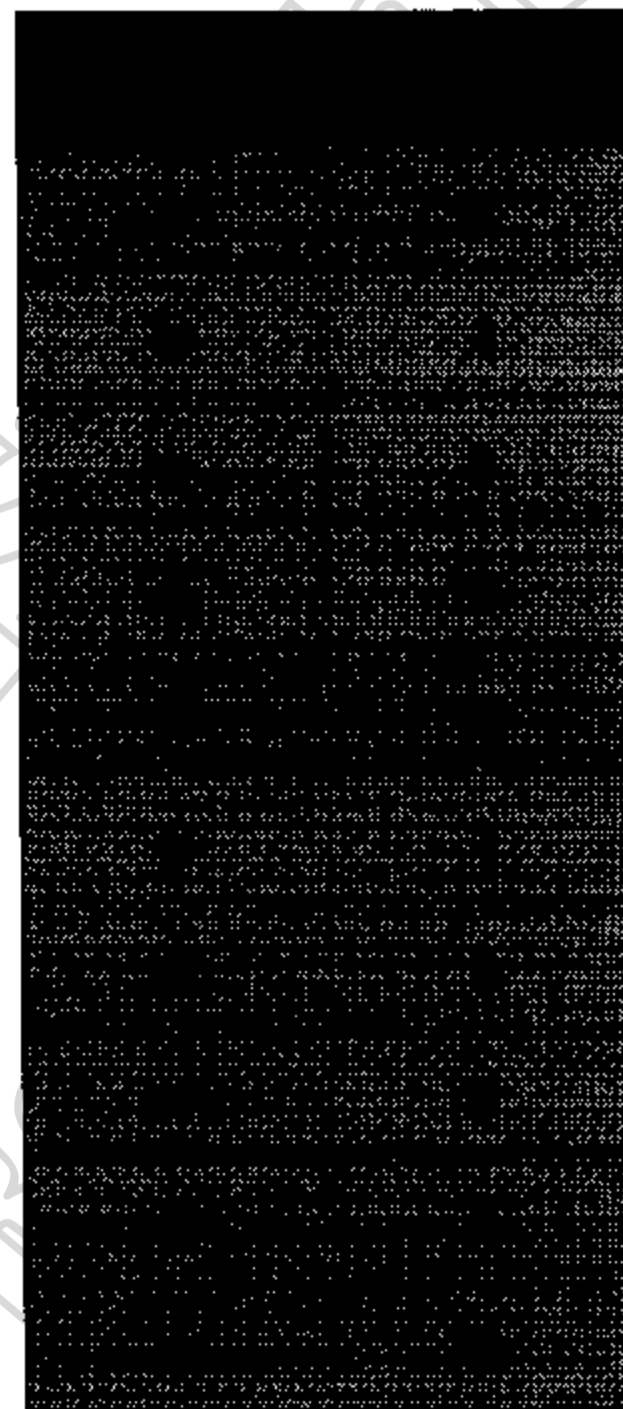
ข้อ ๔ (๔ คะแนน) มีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

รายการประเมิน	คำอธิบายระดับคุณภาพ			
	๔ (ดีเยี่ยม)	๓ (ดี)	๒ (พอใช้)	๑ (ต้องปรับปรุง)
หัวข้อเรื่อง	ตั้งชื่อหัวข้อเรื่องมีความสัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ มีความน่าสนใจ	ตั้งชื่อหัวข้อเรื่องมีความสัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ได้	ตั้งชื่อหัวข้อเรื่องในการเขียนตามประเภทได้ ไม่สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้	ไม่ตั้งชื่อเรื่อง
เนื้อหา	ลำดับขั้นตอนตามวิธีเขียนตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ ได้ ถูกต้อง ถูกต้อง สมบูรณ์	ลำดับขั้นตอนตามวิธีเขียนตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ ได้	เขียนตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ ได้	เขียนตามหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ไม่ได้ เนื้อหาไม่สมบูรณ์ ไม่ต่อเนื่อง
การลำดับความ	ลำดับความใช้ภาษาได้ถูกต้องชัดเจนตามกลวิธีที่เลือกใช้ มีความน่าสนใจ	ลำดับความใช้ภาษาได้ถูกต้องตามกลวิธีที่เลือกใช้	ลำดับความใช้ภาษาได้ถูกต้อง	ลำดับความได้ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง
ผลงาน	ผลงานมีความประณีตเป็นระเบียบ	ผลงานเป็นระเบียบ	ผลงานมีรอยลบแก้ไข บ้าง	ผลงานมีรอยลบแก้ไขมาก ไม่เป็นระเบียบ

เกณฑ์การประเมิน ผ่านการประเมินร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป คะแนนเต็ม ๒๐ คะแนน
 ต้องได้ ๑๖ คะแนนขึ้นไป

เฉลยแบบทดสอบหลังเรียน

มหาวิทยาลัย
Buriram P
University

ใบความรู้ที่ ๑ ทักษะการคิด

เรื่องความคิดกับภาษา

ความหมายของการคิดและความคิด

การคิด คือ กระบวนการทำงานของจิตใจหรือสมองของมนุษย์ในขณะที่หาคำตอบหรือทางออกเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

ความคิด คือ ผลของกระบวนการคิด

การคิดเป็นทักษะที่สามารถพัฒนาให้มีคุณภาพสูงขึ้น ช่วยแก้ปัญหาหรือสร้างสรรค์ประโยชน์นานัปการได้ ความคิดที่มีคุณภาพสูงถือได้ว่าเป็น “กำลังความคิด-กำลังสติปัญญา-พลังสมอง”

ความคิดของคนเราขึ้นอยู่กับระดับความรู้ความเข้าใจ และสติปัญญาโดยตรง ลำดับความคิดพัฒนาจากเบื้องต้นไปจนถึงความคิดรู้แจ้งที่สูงสุด คือ สามารถนำความรู้ที่ได้รับคิดจนรู้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น ซึ่งลำดับความคิด มีดังนี้

๑. **คาด** พื้นฐานความคิดของเรา คือ การคาดการณ์ เดา ทำนาย มีหลายเรื่องที่ทำให้ประหลาดใจ ตื่นตระหนก เพราะเป็นเรื่องที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน คนที่มีประสบการณ์มากมักจะสามารถคาดการณ์ได้ค่อนข้างถูกต้องกับความเป็นจริงที่ตามมาภายหลัง การพัฒนาความคิดทั้งปวงล้วนเริ่มมาจากการคาด การนึก ถ้าระดับการคาดคิดลึกซึ้งถึงขั้นคาดหวังหรือคาดฝันได้ ทำให้เกิดการคาดคิดซึ่งอาจจะจริงบ้าง ไม่จริงบ้าง แล้วแต่ความเชื่อของแต่ละคน

๒. **ตรึกตรอง** คือการนึกย้ำไปมา ทบทวนใคร่ครวญ การตรึกตรองนั้นนอกจากจะมีลักษณะครุ่นคิด ยังมีการสังเกตสงสัย ต้องการศึกษาหาความจริงเป็นขั้นต่อไป มีหลายเรื่องที่เราต้อง “ขอคิดดูก่อน” นึกแล้วนึกอีก ก่อนจะมีการตัดสินใจ การกระทำที่ประกอบขึ้นจึงมีความรอบคอบ ผ่านการพิจารณา ไม่หุนหันพลันแล่น

๓. **วิเคราะห์** คือ การแยกแยะความคิดที่กระจุกกระจายมาลำดับ แยกหาประเด็นสำคัญ มีการศึกษาค้นคว้าอย่างละเอียด การวิเคราะห์จำเป็นต้องใช้การอ่านมากฟังมากมาประกอบเป็นข้อมูล

๔. การแสดงความคิดเห็น การคาด ตริก วิเคราะห์ เป็นพื้นฐานความรู้ที่เป็น
ความเห็นชอบ สนับสนุนในสิ่งที่ถูกต้องดีงาม ได้แย้ง หรือปฏิเสธความชั่วร้ายต่าง ๆ เพื่อปรับปรุง
ให้ดีขึ้น โดยปราศจากความลำเอียง มีความคิดเห็นที่ไม่เข้าข้างตนหรือประ โยชน์คนเท่านั้น

๕. การรู้แจ้ง คือความคิดที่พัฒนาไปในรูปแบบของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์
รอดพ้นจากความมืดมนอันจนหนทาง เกิดปัญญาสว่างไสว

เราอาจพัฒนาความคิดให้คล่องแคล่วว่องไว ชำนิชำนาญ และมีคุณภาพยิ่งขึ้น ได้
ผู้มีทักษะในการคิดสูงย่อมมีความคิดที่มีคุณภาพสูง ความคิดที่มีคุณภาพสูงจะช่วยแก้ปัญหา
นานัปการให้แก่มนุษย์ได้ และจะช่วยสร้างสรรค์สิ่งอันเป็นประ โยชน์แก่สังคมนานัปการ
ภาษากับการแสดงความคิดและการใช้ความคิด

ภาษาถ้อยคำหรือวจนภาษา ได้แก่ คำพูด ตัวอักษร และภาษาที่ไม่ใช่ถ้อยคำหรือ
 วจนภาษา อันได้แก่ เสียงสัญญาณ อากัปกริยา ท่าทาง ภาพสัญลักษณ์ ฯลฯ ล้วนเป็นจุดกระทบ
 ทางตา หู ปาก ที่ทำให้เกิดการรับรู้ ความเข้าใจ มีความคิด ความรู้สึก

“ความคิด” เป็นนามธรรมไม่มีตัวตน มนุษย์จึงใช้ “ภาษา” เป็นเครื่องมือในการคิด
 ใช้ภาษาแสดงความคิด และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมด้วย กล่าวได้ว่า ภาษาอาจทำให้คนหัวเราะ
 ร้องไห้ ขาบซึ่ง เกลียด เจ็บปวด ชิงกว่าอุปกรณ์หรือศาสตราวุธใด ๆ

ภาษาอาจทำให้เรามีมิตรหรือมีศัตรู เพราะภาษาสะท้อนความคิดและส่งผลกระทบ
ไปได้หลายทาง

ประเภทของการคิด

การคิดแบ่งตามเหตุผลที่ใช้ในการคิดได้เป็น ๒ ประเภท คือ

๑. การคิดอย่างมีเหตุผล คือ การคิดอย่างมีหลักการ มีข้อเท็จจริง มีข้อสนับสนุน
ที่มีน้ำหนักเพียงพอจึงมีโอกาสผิดพลาดน้อย บุคคลที่คิดอย่างมีเหตุผลมักครีตรองให้ถ่องแท้ก่อน
จึงเชื่อ

๒. การคิดอย่างไม่มีเหตุผล คือ การคิดที่ขาดข้อสนับสนุนที่มีน้ำหนักเพียงพอ
ขาดหลักการ จึงมีโอกาสผิดพลาดไร้ประโยชน์ บุคคลที่คิดอย่างไม่มีเหตุผลมักสรุปง่าย ๆ หรือ
ปักใจเชื่ออย่างง่ายดาย ตัวอย่างของการคิดอย่างมีเหตุผลและไม่มีเหตุผลที่เห็นชัดก็คือนิทานเรื่อง
กระต่ายตื่นตูม ของพระประภาสวุฒิสาร (สุน บุษ โยประการ ; อ้างถึงใน กระทรวงศึกษาธิการ
(๒๕๕๔ : ๑๐๕) ดังนี้

กระต่าย ได้ยินเสียงและรู้สึกแรงกระเทือนจากการที่ลูกสาวคนโตกำลังวิ่งเล่น
โดยไม่ทันครีตรองหลักความจริงว่าฟ้าจะถล่ม ไม่ได้ เป็นการคิดอย่างมีเหตุผล
ของกระต่ายเช่นเดียวกับสัตว์ป่าอื่น ๆ ที่พลอยหลงเชื่อตามกระต่ายโดยสิ้นเชิง
แต่เมื่อพระยาราชนิพัทธ์ฟังเรื่องจากสัตว์ป่าต่าง ๆ แล้วใช้ปัญญาใคร่ครวญดูในเชิง
ฟ้าจะถล่มได้ จึงพาพวกสัตว์กลับ ไปดูสภาพการณ์ได้ค้นหากใหม่อาศัยข้อเท็จจริงที่ได้พบเห็น
ปรองดองกับความจริงอันถูกต้องก็สามารถวินิจฉัยได้ว่าไม่ใช่ฟ้าถล่ม เสียงที่ทำให้กระต่ายและ
สัตว์ป่าต่าง ๆ ตกใจที่จริงเป็นเสียงลูกสาวคนโต นิทานเรื่องนี้ตรงกับหลักในกาลามสูตรที่ว่า
“อย่าเชื่อโดยง่ายโดยความยินยอมโดยความคั่นว่าได้ยินอย่างนั้นอย่างนี้”

เปรียบเทียบการคิดอย่างมีเหตุผลและไม่มีเหตุผล

ตัวอย่างเปรียบเทียบการคิดอย่างมีเหตุผลและไม่มีเหตุผล

การคิดอย่างมีเหตุผล	การคิดอย่างไม่มีเหตุผล
<p>“วิมัยคือเป็นผู้ได้รับมรดกของบิดาแต่เพียงผู้เดียว เพราะพี่น้องสามคนของบิดาได้ระบุไว้ในมรดกให้คนอื่น ไม่มีทางได้แบ่งอย่างใดทั้งสิ้น แม้ตามความจริงแล้วบิดาของเขายังมีบุตรที่ถูกต้องตามกฎหมายอีกหลายคนก็ตาม”</p> <p>ผลสรุป</p> <p>วิมัยจึงได้รับมรดกอย่างเต็มที่โดยไม่ผิดเงื่อนไขที่บิดาของบิดาที่ได้ระบุไว้ทั้งหมด เป็นคนปฏิบัติตามกฎหมาย</p>	<p>“วิมัยคือเป็นผู้ได้รับมรดกของบิดาแต่เพียงผู้เดียว เพราะเขาเป็นบุตรชายคนโตของบิดา แม้ตามความจริงแล้วบิดาของเขายังมีบุตรที่ถูกต้องตามกฎหมายอีกหลายคนก็ตาม”</p> <p>ผลสรุป</p> <p>วิมัยเป็นบุตรชายคนโต จากบิดาที่ได้ทำพินัยกรรมระบุไว้ตามกฎหมาย บุตรทุกคนมีสิทธิในมรดกเท่าเทียมกัน</p>

ภาษาที่ใช้แสดงเหตุผล

ภาษาที่ใช้แสดงเหตุผลมักมีคำต้นฐานแสดงเหตุผลดังนี้

๑. เรียงเหตุผลไว้ก่อนข้อสรุป ใช้ต้นฐาน “เพราะว่า... เพราะฉะนั้น...”

“โดยที่... ฉะนั้น...” “...ทั้งนี้เพราะว่า...” เช่น

★ เพราะเธอเรียนวิชาคณิตศาสตร์ได้ดีกว่าวิชาอื่น

เพราะฉะนั้น เธอจึงเลือกเรียนบัญชีซึ่งเป็นวิชาเกี่ยวกับตัวเลขโดยตรง

๒. เรียงข้อสรุปไว้ก่อนเหตุผล ใช้ต้นฐาน “...เพราะ...” “...เพราะว่า...”

“...ทั้งนี้ก็เพราะ...” “...เหตุผลก็คือ...” เช่น

★ เธอได้รับเลือกเป็นหัวหน้าห้องเพราะเธอเป็นคนมีความรับผิดชอบ

ข้อสังเกต

เพราะว่า ใช้หน้าข้อความที่เป็นเหตุผล

เพราะฉะนั้น ใช้หน้าข้อความที่เป็นข้อสรุป

จึง ทำหน้าที่กำกับข้อความที่เป็นข้อสรุป

ทั้งนี้เพราะ จะ ไม่ใช้กับข้อความที่เริ่มต้นด้วยเหตุผล

มหาวิทยาลัยบูรพา
Buriram U.

อุปสรรคของการคิด

อุปสรรคการคิดที่สำคัญที่สุดคือ ขาดความรู้และทักษะภาษาไม่เพียงพอนอกจากนั้นก็คือ

๑. อคติ คือ ความลำเอียง ไม่ว่าจะเกิดจากความรัก ความโกรธ ความหลงหรือความกลัวเมื่อมาครอบงำจิตใจจะเป็นอุปสรรคขัดขวางไม่ให้เกิดไปในทางที่ถูกต้อง เป็นธรรมชาติเหตุผลที่เป็นจริง

๒. ความเร่งรัด เวลาที่จำกัดเกินไป ย่อมกลายเป็นอุปสรรคไม่ให้เราใช้ความคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ การคิดจึงต้องอาศัยเวลาในการใคร่ครวญพิจารณา เพื่อไม่ให้เกิดความบกพร่องผิดพลาดได้

๓. ความบกพร่องของสุขภาพทางกายและจิตใจ เมื่อร่างกายและจิตใจไม่อยู่ในสภาพปกติ เช่นกำลังเจ็บป่วย หรือกำลังวิตกกังวล สมรรถภาพการคิดย่อมบกพร่องไปด้วย หากสิ้นใช้ความคิดจะยิ่งกระทบกระเทือนต่อสุขภาพ

๔. ความเหนื่อยอ้าและความจำซากอ้าเจ หากเราต้องทำงานตรากตรำหรือใช้ความคิดเป็นเวลานาน โดยไม่ได้พักผ่อน ย่อมเกิดความเหนื่อยอ้า ไม่อาจใช้ความคิดได้ดีเท่าเวลาปกติ นอกจากนี้ความเบื่อหน่ายจากสิ่งจำซากเป็นเวลานาน ย่อมเป็นอุปสรรคต่อสมรรถภาพการใช้ความคิดได้

๕. สภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวย เช่น สถานที่อึดทึบ อากาศร้อนอบอ้าวเป็นอุปสรรคต่อการคิด

๖. การขาดความรู้ การคิดทุกเรื่อง ต้องอาศัยความรู้เป็นพื้นฐานทั้งสิ้น ยิ่งมีความรู้มาก ความคิดยิ่งมีคุณภาพสูง หากมีความรู้น้อย หรือรู้อย่างผิด ๆ ความคิดก็จะไม่เป็นประโยชน์ บางทีอาจเป็นโทษก็ได้

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๕๕). **หลักภาษาและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร**. พิมพ์ครั้งที่ ๓

กรุงเทพฯ : อรุณลาดพร้าว.

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และคณะ. (๒๕๔๘). **ภาษาไทย ม.๕ เล่ม ๑**. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพฯ :

อักษรเจริญทัศน์.

ดวงพร หลิมรัตน์. (๒๕๔๘). **ภาษาไทยก้าวไกล ภาษาเพื่อการสื่อสาร ม. ๕**. กรุงเทพฯ : แม็ค.

ธเนศ เวศร์ภาคา และคณะ. (๒๕๔๘). **ภาษาไทย : วรรณสารภาษา**. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ :

เพ็ญศรี จันทร์ดวง และคณะ. (๒๕๔๓). **พัฒนาและเสริมทักษะการเรียนรู้ภาษาไทย วรรณสาร**

วิทย์ ๕๐๔. กรุงเทพฯ : แม็ค.

ภาสกร เกิดอ่อน. (๒๕๔๓). **คู่มือครูและแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ม.๕**. กรุงเทพฯ :

อักษรเจริญทัศน์.

วัลลภา วิทาร์กษ์. (ม.ป.ป.). **คู่มือเตรียมสอบภาษาไทย ม.๕**. กรุงเทพฯ : เทพพิทักษ์การพิมพ์.

ศักดิ์ศิริ มีสมสืบ. (๒๕๓๕). **มือนั้นสีขาว**. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : ชำมหนังสือ.

สุวิทย์ มูลคำ. (๒๕๔๗). **กลยุทธ์การสอนคิดอย่างมีวิจารณญาณ**. ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.

โสภา วิรัชศิริ และคณะ. (ม.ป.ป.). **ภาษาเพื่อพัฒนาการสื่อสารและวรรณคดีวิทย์ ม. ๕**.

กรุงเทพฯ : ภูมิบัณฑิต.

แบบประเมินและผลการประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้
เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอน
ชิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตาราง ภาคผนวก ก.1 แบบสรุปการประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะ
การสื่อสาร โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล (CIPPA Model)
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากผู้เชี่ยวชาญ

ที่	รายการประเมิน	คะแนน ความคิดเห็น ของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่			รวม	\bar{X}	S.D	ระดับ ความ เหมาะสม
		1	2	3				
1.	เนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้ไม่ยากเกินไป	4	4	5	13	4.33	0.58	มาก
2.	กิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้มีความหลากหลายน่าสนใจ	4	4	5	13	4.33	0.58	มาก
3.	เนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	15	5.00	0.00	มากที่สุด
4.	คำชี้แจงในแต่ละกิจกรรมชัดเจน เข้าใจง่าย	4	5	5	14	4.67	0.58	มากที่สุด
5.	กิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา	4	4	5	13	4.33	0.58	มากที่สุด
6.	กิจกรรมและสื่อที่ใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมเหมาะสม	4	5	5	14	4.67	0.58	มากที่สุด
7.	สื่อประกอบการเรียนมีรูปแบบสวยงามน่าสนใจ	5	5	5	15	5.00	0.00	มาก
8.	นักเรียนได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติจริง	5	4	5	14	4.67	0.58	มากที่สุด
9.	นักเรียนได้ภูมิใจในผลงานของตนเอง	5	5	5	15	5.00	0.00	มากที่สุด
10.	นักเรียนมีความรู้ในเรื่องทักษะการสื่อสารเพิ่มมากขึ้น	4	5	5	14	4.67	0.58	มากที่สุด
รวม					140	4.67	0.48	มากที่สุด

การหาประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซีป้าโมเดล (CIPPA Model)
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากการทดลองภาคสนาม

ตาราง ภาคผนวก ก.2 ค่าประสิทธิภาพกระบวนการของคะแนนกิจกรรมระหว่างเรียน
 ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้
 ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปป่าโมเดล สำหรับนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การทดลองภาคสนาม

แผนการจัด การเรียนรู้ที่	จำนวน นักเรียน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D	ค่าเฉลี่ยร้อยละ
1	40	90	78.55	4.23	87.28
2	40	120	102.68	6.15	85.56
3	40	120	99.65	12.20	83.04
4	40	120	101.45	6.31	84.54
5	40	90	77.40	3.64	86.00
รวม	40	540			87.63

จากตาราง ภาคผนวก ก.2 พบว่า ค่าเฉลี่ยระหว่างเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้
 เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปป่าโมเดล
 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 5 แผน คิดเป็นร้อยละ 87.63 แสดงว่ามีประสิทธิภาพ
 ของกระบวนการ (E,) การทดลองภาคสนาม เท่ากับ 87.63

ตาราง ภาคผนวก ก.3 ค่าประสิทธิภาพผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปป่าโมเดล
 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การทดลองภาคสนาม

คะแนนผลลัพธ์	คะแนนเต็ม	จำนวนนักเรียน	คะแนนรวม
คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียน	50	40	2,813
		ค่าเฉลี่ยร้อยละ	84.60

จากตาราง ภาคผนวก ก.3 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ค่าเฉลี่ยจาก
 การทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนชิปป่าโมเดล

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 84.60 แสดงว่า มีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂) การทดลองภาคสนาม เท่ากับ 84.60

ตาราง ภาคผนวก ก. 4 ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E₁) และ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂) ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากการทดลองภาคสนาม

ผลการเรียน	คะแนนเต็ม	ร้อยละของค่าเฉลี่ย
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E ₁)	540	87.63
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E ₂)	50	84.60

จากตาราง ภาคผนวก ก. 4 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E₁) เท่ากับ 85.05 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂) เท่ากับ 84.60 ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากการทดลองภาคสนาม จึงมีประสิทธิภาพ (E₁ / E₂) เท่ากับ 85.05 / 84.60 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 ดังนั้นจึงสามารถนำไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลในการวิจัย

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าความยากง่าย
ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้มีทั้งหมด 50 ข้อ คะแนนเต็ม 50 คะแนน
2. ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง
3. แบบทดสอบแต่ละข้อมี 4 ตัวเลือก
4. ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวโดยกากบาท (X) ในช่อง ก ข ค หรือ ง ในกระดาษคำตอบ
5. ห้ามทำเครื่องหมายใดลงในแบบทดสอบ

1. ข้อความต่อไปนี้เป็นความหมายของข้อใด

“กระบวนการทำงานของจิตใจมนุษย์ขณะที่กำลังพยายามหาคำตอบหรือทางออกเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง”

- ก. การคิด
- ข. ความคิด
- ค. สติปัญญา
- ง. การใช้จินตนาการ

2. การคิดเกี่ยวข้องกับภาษาอย่างไร

- ก. ภาษาเปล่งออกมาขณะคิด
- ข. การคิดเป็นผลโดยแสดงภาษา
- ค. ภาษาเป็นเครื่องมือของการคิด
- ง. การคิดเป็นเครื่องมือของภาษา

3. ข้อความต่อไปนี้เป็นความคิดของผู้ใด

“การคิดนั้นอาจคิดได้หลายอย่าง จะคิดให้วิวัฒนะ คือคิดแล้วทำให้เจริญงอกงามก็ได้ จะคิดให้หายนะ คือคิดแล้วทำให้พินาศนิพพานก็ได้”

- ก. อธิบศักรมวิชากร
- ข. เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี
- ค. ศาสตราจารย์ ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ
- ง. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

4. ข้อใดเป็นการคิดอย่างมีเหตุผล

- ก. การเปิดน้ำจนล้นอ่างจะทำให้พื้นห้องน้ำเปียกและลื่น
- ข. การรับประทานอาหารจนเกินความต้องการจะทำให้อ้วนได้ง่าย
- ค. ถ้าดวงชะตาของเมืองไทยดีก็จะรอดพ้นจากภาวะเศรษฐกิจที่ต้องเผชิญอยู่
- ง. การพัฒนาบุคลากรในหน่วยงานเป็นความจำเป็นเพราะจะทำให้บุคลากรเหล่านั้นฉลาดขึ้น

5. ข้อใดเป็นการคิดอย่างมีเหตุผลที่สุด

- ก. เธอแต่งตัวสวยเพื่อให้นักชม
- ข. ฉันเลือกเรียนพยาบาลเพราะคุณแม่ขอร้อง
- ค. พวกเราควรใช้จ่ายอย่างประหยัดเพื่อจะได้มีใช้ในอนาคต
- ง. ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีควรมาจากการเลือกตั้งเพื่อจะได้เหมือนประเทศอื่น

6. คำใดต่อไปนี้เป็นเมื่อเติมลงในช่องว่างของข้อความแล้วจะเป็นการแสดงเหตุผลอย่างถูกต้อง

“อย่าให้เขาทำงานชิ้นนี้...เขาไม่มีความรู้เพียงพอที่จะทำ...เรียนมาน้อย”

- ก. เพราะ, แต่
- ข. เนื่องจาก, และ
- ค. ด้วยเหตุว่า, และ
- ง. เพราะว่า, เนื่องจาก

7. ข้อความใดเป็นการแสดงเหตุผลที่ไม่เหมาะสมที่สุด

“ฉันชอบไปซื้อของที่ฮ่องกงปีละ 2 ครั้ง เพราะ.....”

- ก. อากาศเย็นสบายกว่ากรุงเทพฯ
- ข. การซื้อของต่างประเทศทำให้ฉันมีความสุข
- ค. ฉันต้องการหนีการจราจรที่แออัดของกรุงเทพฯ
- ง. เงินฉันเหลือใช้ ต้องหาทางระบายออกเสียบ้าง

8. ข้อใดเป็นการคิดที่สมเหตุสมผลมากที่สุดของข้อความที่ว่า “ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล”

- ก. เพราะเทวดาฟ้าดินลงโทษคนแล้ว
- ข. เพราะความแปรปรวนของธรรมชาติที่แก้ไขไม่ได้
- ค. เพราะการตัดไม้ทำลายป่าทำให้เกิดความแห้งแล้งไปทั่ว
- ง. เพราะมนุษย์รุกรานและทำลายธรรมชาติมานานหนักหนา

9. ข้อใดสื่อความคิดของผู้พูดชัดเจนที่สุด
- เงินคือพระเจ้า
 - คืบก็ทะเล สอกก็ทะเล
 - มือใครยาวสาวได้สาวเอา
 - หลงทางเสียเวลา หลงติดยาเสียอนาคต
10. ข้อใดคือลักษณะของการคิดอย่างมีเหตุผล
- มีประโยชน์ต่อสังคม
 - มีข้อเท็จจริงและเหตุผล
 - มีข้อมูลเสนอข้อเท็จจริง
 - สรุปใจความสำคัญของกระบวนการคิด
11. ข้อใดให้ความหมายของคำว่า “วิจารณ์ญาณ” ได้ถูกต้อง
- เข้าใจและสื่อสารได้ถูกต้อง
 - รวบรวมความคิดที่ถูกต้อง
 - ใคร่ครวญและแยกประเด็นได้
 - มีกลวิธีในการถ่ายทอดความคิดได้
12. ข้อใดจัดลำดับกระบวนการฟังการอ่านได้ถูกต้อง
- รับรู้หรืออ่าน เข้าใจ ตัดสิน
 - ครวญใคร่ ใฝ่ใจใฝ่จำ นำทางสร้างสรรค์
 - ฟังหรืออ่านเข้าใจ วินิจฉัยสาร ใคร่ครวญ
 - ฟังหรืออ่าน วิเคราะห์ ใคร่ครวญ วินิจฉัยสาร ประเมินค่า
13. การประเมินค่าเรื่องที่ฟังหรืออ่านเป็นกระบวนการที่ต่อจากกระบวนการใด
- เข้าใจ
 - วินิจฉัย
 - วิเคราะห์
 - ใคร่ครวญ
14. สารในข้อใดจัดเป็นสารประเภทจรรโลงใจ
- สะดวกใช้สบายพก
 - ประเทืองผิวถนอมนวลแสนนาน
 - บ้านเมืองสะอาดปราศจากโรคภัย
 - สะอาดดีถึงจนคุณสามารคมความสะอาดได้

15. “ใช่เลย...ต้องสวยขนาดนั้น ต้องหวานขนาดนี้ ทุกอย่างกำลังดี อย่างนี้ใช่เลย”
เมื่อนกได้ฟังเพลงนี้ เธอรู้ว่าผู้ร้องกำลังบอกว่าเขาชอบผู้หญิงตรงที่ผู้หญิงคนนั้นมีรูปร่าง
และเป็นตัวของตัวเอง แสดงว่าการฟังของนกอยู่ในขั้นใด
- ฟังเข้าใจ
 - ตีความได้
 - วิเคราะห์ได้
 - ประเมินค่าได้
16. “รักวัฒนธรรมไทยคือรักชาติไทย” สารนี้จัดเป็นสารที่โน้มน้าวใจ เพราะเหตุใด
- ชี้มาให้รักชาติไทย
 - แนะนำให้รักวัฒนธรรมไทย
 - ชี้ชวนให้ตระหนักถึงความสำคัญของวัฒนธรรมไทย
 - ชี้ชวนให้เห็นความสำคัญทั้งวัฒนธรรมไทยและชาติไทย
17. ข้อใดไม่ใช่สารให้ความรู้
- ว่านหางจระเข้เป็นว่านที่ใช้แก้พิษอักเสบของน้ำร้อนลวกได้ โดยใช้ยางของมัน
ทาลงบนบริเวณที่อักเสบได้ทันที โดยไม่ต้องผ่านกรรมวิธีใดๆ
 - ไข่และนมแม้จะเป็นยอคอาหารแต่ก็ยังให้คุณค่าไม่ครบถ้วน ผู้บริโภคควร
รับประทานอาหารประเภทผักเสริมเข้าไปด้วย ร่างกายจึงจะสมบูรณ์แข็งแรง
 - ความรักจะทำให้ชีวิตอยู่อย่างมีความสุข ไม่คิดเบียดเบียนทำร้ายซึ่งกันและกัน ความรัก
ที่แท้จริงจะก่อให้เกิดความปรารถนาดี ความเมตตา ความยินดีเมื่อเห็นผู้ที่เรารัก
ประสบความสำเร็จ
 - การแต่งวรรณคดีขึ้นมาสักเรื่อง ผู้แต่งไม่ได้คำนึงถึงความสมจริง แต่เพ่งเล็งไปที่
ความบรรเจิดบรรจงของการใช้ภาษา ผู้อ่านจึงควรพิจารณาให้ตรงตามความมุ่งหมาย
ของผู้แต่งด้วย

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 18-20

“ก่อนตัดสินใจทำลายชีวิตตนเอง โทรมหาที่ศูนย์สุขภาพจิตก่อนซิคะ เรามีคำตอบให้ทุกคำถาม
ปัญหาทุกอย่างมีทางออกเสมอค่ะ”

18. ข้อความนี้เป็นสารประเภทใด
- ให้ความรู้
 - โน้มน้าวใจ
 - จรรโลงใจ
 - จรรโลงใจและโน้มน้าวใจ
19. จากข้อความนี้ น้ำเสียงของผู้พูดเป็นอย่างไร
- อ่อนโยนเชิงแนะนำ
 - อ่อนโยนเชิงอ่อนวอน
 - อ่อนหวานเชิงตักเตือน
 - อ่อนหวานเชิงเชิญชวน
20. จากข้อความข้างต้น สิ่งสำคัญที่สุดซึ่งผู้ส่งสารต้องการกล่าวถึงคืออะไร
- โทรมาหาเราก่อนซิคะ
 - อย่าทำลายชีวิตตนเอง
 - เรามีคำตอบให้ทุกคำถาม
 - ปัญหาทุกปัญหามีทางออกเสมอ
21. การกล่าวอวยพรในโอกาสต่างๆ เป็นการพูดโดยใช้วิธีใด
- พูดโดยจับปล้น
 - พูดโดยท่องจำมา
 - พูดโดยอาศัยคั่นร่าง
 - พูดโดยวิธีอ่านจากร่าง
22. สารชนิดใดไม่ควรพูดต่อประชุมชน
- สารที่มีการขอมติจากผู้ฟัง
 - สารที่ให้ข้อเสนอแนะต่างๆ แก่ผู้ฟังจำนวนมาก
 - สารที่ฟังได้เฉพาะบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น
 - สารที่โน้มน้าวใจให้ผู้ฟังปฏิบัติตามเพื่อประโยชน์แก่สังคม
23. ข้อใดเป็นการเตรียมตัวพูดอันดับแรก
- การวิเคราะห์ผู้ฟัง
 - การเตรียมวิธีใช้ภาษา
 - การกำหนดจุดมุ่งหมาย
 - การกำหนดขอบเขตของเรื่อง

24. การเล่าประสบการณ์ จัดเป็นการพูดตามจุดมุ่งหมายประเภทใด
- พูดเพื่อให้ความรู้
 - พูดเพื่อจรรโลงใจ
 - พูดเพื่อโน้มน้าวใจ
 - พูดเพื่อค้นหาคำตอบ
25. การพูดของคณะบุคคลที่มุ่งแสดงความรู้และเปลี่ยนความคิดเห็นต่อหน้าผู้ฟังเป็นจำนวนมาก ควรจัดพูดแบบใด
- ประชุม
 - โต้วาที
 - อภิปราย
 - สนทนาหน้าทีประชุม
26. ถ้าได้รับมอบหมายให้พูดต่อประชุมชนในด้านวิชาการ ผู้พูดควรวิเคราะห์ผู้ฟังในด้านใดเป็นอันดับแรก
- วัย
 - เพศ
 - พื้นความรู้
 - สภาพทางสังคม
27. ข้อใดมีทั้งวจนภาษาและอวจนภาษาในการพูดต่อประชุมชน
- ผู้พูดสั่นศีรษะในขณะที่ผู้ฟังกำลังหัวเราะ
 - ผู้พูดแหว่งไมโครโฟนไปมาพร้อมกับหัวเราะ
 - ผู้พูดล้วงกระเป๋าทำท่าเดินแบบเปิดเพื่อให้ผู้ฟังหัวเราะ
 - ผู้พูดเกาะโต๊ะพร้อมกับร้องเพลงท่ามกลางเสียงหัวเราะของผู้ฟัง
28. ข้อใดไม่ใช่สัมฤทธิ์ผลของการพูดต่อประชุมชน
- เสียงปรบมือดังสนั่นเมื่อจบการอภิปรายเรื่อง “เมืองไทยเป็นของประชาชน”
 - ผู้ฟังทั้งหมดเงิบกริบเมื่อจบการบรรยายเรื่อง “ผมกำลังเป็นมะเร็งระยะที่ 3”
 - ผู้ฟังหลายคนลุกขึ้นขอบริจาคเงินในระหว่างการอภิปรายเรื่อง “ช้างกำลังถูกฆ่า”
 - ผู้ฟังเกือบครึ่งหนึ่งลุกออกจากที่ประชุมในขณะที่บรรยายเรื่อง “รัฐบาลในอุดมคติ”

29. สิ่งที่น่ามาประเมินค่าพฤติกรรมในการพูดต่อประชุมชนได้ดีที่สุด คืออะไร
- ผู้พูด สาร และผู้ฟัง
 - เนื้อหา ปริมาณ และลำดับ
 - จุดมุ่งหมาย การใช้ภาษา และคุณธรรม
 - ความตั้งใจ สนใจ และการตอบสนองของผู้ฟัง
30. การยึดหลักคุณธรรมในการพูดต่อประชุมชน หมายถึงอะไร
- การอ้างคติธรรมประกอบ
 - การพูดตามหลักเหตุและผล
 - การนำหลักธรรมมาเปรียบเทียบ
 - การมีความรับผิดชอบในเรื่องที่พูด
31. คำ “แบบฟอร์ม” มีความหมายตรงกับข้อใด
- เอกสารอ้างอิง
 - เอกสารตัวอย่าง
 - เอกสารต้นแบบ
 - เอกสารที่จัดทำขึ้น โดยเว้นช่องว่างสำหรับกรอกข้อความ
32. แบบสอบถามสร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ใด
- เพื่อสำรวจข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง
 - เพื่อสร้างสรรค์นวัตกรรมแนวใหม่
 - เพื่อให้ผู้อื่นมีส่วนร่วมในการกรอกข้อมูล
 - เพื่อส่งเสริมให้ผู้รับแบบสอบถามฝึกกรอกข้อมูล
33. แบบฟอร์มในข้อใดใช้เฉพาะหน่วยงานภาครัฐเท่านั้น
- แบบฟอร์มขอกู้เงิน
 - แบบฟอร์มเสียภาษี
 - แบบฟอร์มสมัครงาน
 - แบบฟอร์มสมัครเข้าศึกษาต่อ
34. ความสามารถทางภาษาให้ประโยชน์แก่ผู้กรอกแบบฟอร์มอย่างไร
- สามารถเขียนคำศัพท์ได้ถูกต้อง
 - สามารถใช้ภาษาเขียนได้กระชับรัดกุม
 - สามารถเขียนสะกดการันต์ได้ถูกต้อง
 - สามารถอ่านข้อความและตีข้อความในแบบฟอร์มได้ถูกต้อง

35. แบบฟอร์มสัญญา จะมีผลสมบูรณ์เมื่อใด
- ลงรายละเอียดครบทุกหัวข้อ
 - กรอกวัน เดือน ปี และสถานที่ครบถ้วน
 - อ่านข้อความที่กรอกให้คู่สัญญาทั้งสองฝ่าย
 - ลงลายมือชื่อกำกับทั้งสองฝ่ายพร้อมลายมือพยาน
36. ความซื่อตรงในการกรอกแบบฟอร์มให้ประโยชน์แก่ผู้กรอกอย่างไร
- ได้ประโยชน์ส่วนรวม
 - ได้ประโยชน์ส่วนตัว
 - เสียประโยชน์ส่วนตัว
 - เสียประโยชน์ส่วนรวม
37. ข้อใดไม่ใช่คุณสมบัติขั้นพื้นฐานของผู้กรอกแบบฟอร์ม
- ความซื่อตรง
 - ความพยายาม
 - ความรอบคอบ
 - ความรับผิดชอบ
38. ประกาศ มีความหมายตรงกับข้อใด
- การทำให้เรื่องที่สำคัญแพร่กระจายทั่วไป
 - การทำเรื่องที่น่าสนใจแพร่กระจายทั่วไป
 - การทำให้สาธารณชนทราบเรื่องเดียวกันอย่างแพร่หลาย
 - การทำให้เรื่องที่ได้รับคามนิยมเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย
39. ข้อใดเป็นข้อจำกัดของการสื่อสารประเภทการประกาศ
- ผู้รับส่งสารไม่สามารถสอบถามข้อข้องใจได้
 - ผู้รับส่งสารสามารถสอบถามข้อข้องใจได้
 - ผู้ส่งสารไม่สามารถแจ้งที่อยู่ของตนเองได้
 - ผู้ส่งสารสามารถแจ้งเนื้อความจุดประสงค์เงื่อนไขอื่นได้
40. ข้อใดไม่เป็นการเขียนเชิงกิจกรรม
- เรียนภาษาอังกฤษแบบใหม่ด้วยตนเอง
 - ขายสวนอาหารพร้อมอุปกรณ์และสิ่งก่อสร้าง
 - รายได้รัฐนำหวง สรรพากรเก็บภาษีได้ต่ำกว่าเป้า
 - รับสมัครพนักงานหญิง วุฒิพาณิชย์ อายุไม่เกิน 23 ปี

41. การเขียนเรียงความหมายถึงข้อใด
- การนำคำในภาษามาเรียงเป็นประโยค
 - การนำข้อความเรียบเรียงตามลำดับก่อนหลัง
 - การนำภาพมาติดต่อกันเพื่อบรรยายข้อความ
 - การนำถ้อยคำมาผูกประโยคแล้วเรียบเรียงเป็นเรื่องราว
42. ข้อใดเป็นส่วนประกอบของเรียงความที่ถูกต้อง
- เนื้อเรื่อง คำนำ สรุป
 - คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป
 - สรุป คำนำ เนื้อเรื่อง
 - คำนำ สรุป เนื้อเรื่อง
43. การเปิดเรื่องที่ดีในการเขียนเรียงความก่อให้เกิดประโยชน์ในข้อใด
- ผู้ฟังกล่าวคำชม
 - ผู้อ่านได้รับคำชม
 - ผู้เขียนได้รับคำชม
 - ผู้อ่านสนใจติดตาม
44. การเขียนเรียงความเกี่ยวกับโลกสาธาณะมีจุดมุ่งหมายใด
- จรรโลงสังคม
 - เน้นสภาพแวดล้อม
 - เรียกร้องความเป็นธรรมให้สังคม
 - รณรงค์ให้รักษาสาธาณะสมบัติ
45. ข้อใดเป็นหัวข้อเรียงความที่จำแนกตามลักษณะนามธรรม
- เมือง
 - ชนบท
 - ทุกข์สุข
 - แหล่งบันเทิง
46. การจำแนกหัวข้อการเขียนเรียงความ มีจุดประสงค์ใด
- เพื่อแสดงเอกภาพ
 - เพื่อจัดลำดับความ
 - เพื่อจัดกลุ่มความคิดไม่ให้สับสน
 - เพื่อจำแนกหัวข้อให้ครบถ้วนสมบูรณ์

47. หัวข้อเรียงความข้อใดไม่ใช่เรียงความเกี่ยวกับโลกสาธารณะ

- ก. ทำดีวันชั่ว
- ข. เมืองไทยเมืองยิ้ม
- ค. ความรักของเจนจิรา
- ง. การท่องเที่ยวแบบอนุรักษ์

ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 48-50

“ทะเลสาบบางแสนเคยสกปรกจนแทบจะกลายเป็นทะเลโคลน แต่เมื่อทางราชการเล็งเห็นความสำคัญจึงเข้ามาแก้ไข ปรับปรุง ดูแล จนบัดนี้ทะเลบางแสนกลายเป็นทะเลสีฟ้าใสสะอาดอีกครั้งหนึ่ง”

48. ข้อความนี้จัดอยู่ในหัวข้อเรียงความประเภทใด

- ก. คำนิ่งถึงบุคคล
- ข. คำนิ่งถึงสถานที่
- ค. ปึงจัยของการดำรงชีวิต
- ง. ลักษณะการใช้ประโยชน์

49. ข้อความข้างต้นนี้ควรเป็นตอนใดของเรียงความ

- ก. สรุปล
- ข. คำนำ
- ค. เนื้อเรื่องในย่อหน้าที่ 1
- ง. เนื้อเรื่องในย่อหน้าที่ 2

50. ผู้เขียนข้อความข้างต้นต้องการนำเสนอสารใดแก่ผู้อ่าน

- ก. ความสำคัญของทะเลบางแสน
- ข. ความสกปรกของทะเลบางแสน
- ค. ความเปลี่ยนแปลงของทะเลบางแสน
- ง. ทะเลสีฟ้าใสสะอาดของทะเลบางแสน

ตาราง ภาคผนวก ข. 1 เฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ข้อที่	เฉลย	ข้อที่	เฉลย
1	ก	26	ค
2	ค	27	ง
3	ง	28	ง
4	ข	29	ก
5	ค	30	ง
6	ง	31	ง
7	ง	32	ก
8	ค	33	ข
9	ง	34	ง
10	ข	35	ง
11	ค	36	ก
12	ง	37	ข
13	ข	38	ค
14	ค	39	ก
15	ค	40	ค
16	ค	41	ง
17	ง	42	ข
18	ข	43	ง
19	ก	44	ก
20	ง	45	ค
21	ก	46	ค
22	ค	47	ค
23	ค	48	ข
24	ข	49	ค
25	ค	50	ค

ตาราง ภาคผนวก ข. 2 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากผู้เชี่ยวชาญ

แบบทดสอบข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			Σx	IOC	สรุปผล
	1	2	3			
1	1	1	0	2	0.67	ใช้ได้
2	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
3	0	1	1	2	0.67	ใช้ได้
4	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
5	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
6	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
7	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
8	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
9	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
10	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
11	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
12	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
13	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
14	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
15	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
16	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
17	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
18	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
19	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
20	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง ภาคผนวก ข. 2 (ต่อ)

แบบทดสอบข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			Σx	IOC	สรุปผล
	1	2	3			
21	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
22	0	1	1	2	0.67	ใช้ได้
23	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
24	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
25	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
26	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
27	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
28	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
29	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
30	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
31	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
32	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
33	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
34	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
35	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
36	1	1	0	2	0.67	ใช้ได้
37	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
38	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
39	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
40	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
41	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
42	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง ภาคผนวก ข. 2 (ต่อ)

แบบทดสอบข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			Σx	IOC	สรุปผล
	1	2	3			
43	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
44	1	0	1	2	0.67	ใช้ได้
45	0	1	1	2	0.67	ใช้ได้
46	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
47	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
48	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
49	1	1	1	3	1.00	ใช้ได้
50	1	1	0	2	0.67	ใช้ได้

ตาราง ภาคผนวก ข. 3 ค่าความยาก (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ข้อที่	จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มสูง	จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มต่ำ	P	B
1	23	9	0.64	0.56
2	20	9	0.58	0.44
3	25	12	0.74	0.52
4	24	9	0.66	0.60
5	25	10	0.70	0.60
6	21	12	0.66	0.36
7	17	5	0.44	0.48
8	19	6	0.50	0.52
9	14	5	0.38	0.36
10	20	9	0.58	0.44
11	20	5	0.50	0.60
12	23	13	0.72	0.40
13	21	8	0.58	0.52
14	21	8	0.58	0.52
15	23	8	0.62	0.60
16	15	6	0.42	0.36
17	16	8	0.48	0.32
18	14	4	0.36	0.40
19	18	9	0.54	0.36
20	24	10	0.68	0.56
21	22	9	0.62	0.52
22	15	6	0.42	0.36
23	19	7	0.52	0.48

ตาราง ภาคผนวก ข. 3 (ต่อ)

ข้อที่	จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มสูง	จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มต่ำ	P	B
24	21	9	0.60	0.48
25	17	8	0.50	0.36
26	15	3	0.36	0.48
27	21	9	0.60	0.48
28	22	9	0.62	0.52
29	22	14	0.72	0.32
30	19	11	0.60	0.32
31	15	3	0.36	0.48
32	21	9	0.60	0.48
33	14	4	0.36	0.40
34	18	9	0.54	0.36
35	24	9	0.66	0.60
36	25	10	0.70	0.60
37	18	9	0.54	0.36
38	20	9	0.58	0.44
39	25	12	0.74	0.52
40	24	9	0.66	0.60
41	25	10	0.70	0.60
42	20	9	0.58	0.44
43	20	5	0.50	0.60
44	23	13	0.72	0.40
45	15	6	0.42	0.36
46	16	8	0.48	0.32
47	14	4	0.36	0.40
48	17	8	0.50	0.36

ตาราง ภาคผนวก ข. 3 (ต่อ)

ข้อที่	จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มสูง	จำนวนคนตอบถูกในกลุ่มต่ำ	P	B
49	15	3	0.36	0.48
50	21	9	0.60	0.48

ค่าความยากตั้งแต่ 0.36 – 0.74

ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.32 – 0.60

ตาราง ภาคผนวก ข. 4 วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เลขที่	X_r	X_r^2	$X_r - C$	$(X_r - C)^2$
1	33	1089	3	9
2	33	1089	3	9
3	36	1296	6	36
4	38	1444	8	64
5	35	1225	5	25
6	35	1225	5	25
7	38	1444	8	64
8	36	1296	6	36
9	37	1369	7	49
10	38	1444	8	64
11	35	1225	5	25
12	42	1764	12	144
13	36	1296	6	36
14	43	1849	13	169
15	39	1521	9	81

ตาราง ภาคผนวก ข. 4 (ต่อ)

เลขที่	X_i	X_i^2	$X_i - C$	$(X_i - C)^2$
16	45	2025	15	225
17	35	1225	5	25
18	42	1764	12	144
19	44	1936	14	196
20	36	1296	6	36
21	37	1369	7	49
22	42	1764	12	144
23	43	1849	13	169
24	40	1600	10	100
25	42	1764	12	144
26	38	1444	8	64
27	37	1369	7	49
28	34	1156	4	16
29	39	1521	9	81
30	41	1681	11	121
31	42	1764	12	144
32	45	2025	15	255
33	41	1681	11	121
34	39	1521	9	81
35	43	1849	13	169
36	32	1024	2	4
37	35	1225	5	25
38	37	1369	7	49
39	34	1156	4	16

ตาราง ภาคผนวก ข. 4 (ต่อ)

เลขที่	X_i	X_i^2	$X_i - C$	$(X_i - C)^2$
40	38	1444	8	64
	1,535	59,397		3,297

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับลักษณะเป็นแบบอิงเกณฑ์ โดยใช้วิธีของโลเวท (Lovett) มีสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 112)

$$r_{cc} = 1 - \frac{K \sum X_i - \sum X_i^2}{(K-1) \sum (X_i - C)^2}$$

เมื่อ r_{cc} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

K แทน จำนวนข้อสอบ

X_i แทน คะแนนของแต่ละคน

C แทน คะแนนเกณฑ์หรือคะแนนจุดตัด (30 คะแนน)

แทนค่า

$$r_{cc} = 1 - \frac{K \sum X_i - \sum X_i^2}{(K-1) \sum (X_i - C)^2}$$

$$r_{cc} = 1 - \frac{40(1,535) - (59,397)}{(40-1)(3,297)}$$

$$r_{cc} = 1 - \frac{61,400 - (59,397)}{(40-1)(3,297)}$$

$$r_{cc} = 1 - \frac{2,003}{128,583}$$

$$r_{cc} = 1 - 0.015577$$

$$r_{cc} = 0.984423$$

$$r_{cc} = 0.98$$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ = 0.98

แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาโมเดล (CIPPA Model)
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนเรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาโมเดล (CIPPA Model)
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามความพึงพอใจฉบับนี้ สร้างขึ้นเพื่อวัดความรู้สึกรักของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2. ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อให้ละเอียดและพิจารณาอย่างรอบคอบ แล้วเลือกคำตอบข้อที่ตรงกับความรู้สึกจริง ๆ ของนักเรียน การตอบแบบสอบถามความพึงพอใจ ไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิดเพราะแต่ละคนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน การเลือกตอบในแต่ละข้อจะไม่มีผลคะแนนของนักเรียนแต่อย่างใด

3. วิธีตอบแบบสอบถามความพึงพอใจให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วพิจารณาว่ามีความรู้สึกตรงกับคำตอบใดให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องนั้น

คะแนน 5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

คะแนน 3 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ข้อ 0. ฉันเรียนภาษาไทยอย่างมีความสุข					

รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. นักเรียนสนุกสนานกับการเรียน.....					
2. กิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจอ่านเข้าใจได้ง่าย.....					
3. นักเรียนชอบภาพประกอบในกิจกรรม.....					
4. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้และวิธีเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น.....					
5. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบชิปปาโมเดล ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น.....					
6. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบชิปปาโมเดลช่วยกระตุ้น และส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียน.....					
7. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบชิปปาโมเดล มีขั้นตอน ที่ชัดเจนเข้าใจง่าย.....					
8. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียน มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนมากขึ้น.....					
9. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนสร้างองค์ ความรู้ด้วยตนเองได้.....					
10. การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนาทักษะ การเขียนและทักษะการคิด.....					
11. การใช้กระบวนการเรียนด้วยรูปแบบชิปปาโมเดล สามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ได้.....					
12. นักเรียนชอบเรียนด้วยรูปแบบชิปปาโมเดล.....					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ตาราง ภาคผนวก ข.5 ค่าความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหาสาระต่าง ๆ
 ที่ต้องการวัดของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คะแนนการพิจารณา จากผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนรวม	ค่า IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	1	1	1	3	1	ใช้ได้
2	1	0	1	2	0.8	ใช้ได้
3	1	1	0	2	0.8	ใช้ได้
4	1	1	1	3	1	ใช้ได้
5	1	1	1	3	1	ใช้ได้
6	1	1	1	3	1	ใช้ได้
7	1	1	1	3	1	ใช้ได้
8	1	1	1	3	1	ใช้ได้
9	1	1	1	3	1	ใช้ได้
10	1	1	1	3	1	ใช้ได้
11	0	1	1	2	0.6	ใช้ได้
12	1	1	1	3	0.8	ใช้ได้

หมายเหตุ ค่าความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจมีค่าเฉลี่ยทั้งหมด เท่ากับ 0.92

ภาคผนวก ค
หนังสือขอความอนุเคราะห์

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. นางสาวบุญเรือง อัมพาพัฒนะนันท์

ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ

โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32
วุฒิกการศึกษา ศษ.บ. (การสอนมัธยมศึกษา) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร

2. นางอรทัย โรจน์สุกิจ

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ

โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32
วุฒิกการศึกษา ค.ม. (สาขาหลักสูตรและการสอน) ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

3. นางสาวกฤษณา ไสยาศรี

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ

โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32
วุฒิกการศึกษา ค.ม.(การศึกษาคณิตศาสตร์) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๓/ ๖๒๑๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ตำบลในเมือง อำเภอเมือง
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เรียน นางสาวบุญเรือง ยัมพาพัฒน์นันท์

ด้วย นางรัชนีทร์ แพร่งสุวรรณ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปา (CIPPA Model) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันทนี นามสวัสดิ์ เป็นประธานกรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดียิ่ง จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือ ในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ดำเนินการใน ขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล สมคุณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๑ ๓๒๒๑, ๐ ๔๔๖๐ ๑๖๓๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๑/ ๖๒๑๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ตำบลในเมือง อำเภอเมือง
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขออนุญาตเป็นผู้อยู่เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เรียน นางอรทัย โรจน์สุกิจ

ด้วย นางรัชนีพร แพร่งสุวรรณ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปา (CIPPA Model) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันทนี นามสวัสดิ์ เป็นประธานกรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดียิ่ง จึงใคร่ขออนุญาตจากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือ ในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ดำเนินการใน ขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล สมคุณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๕๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๕๖๐ ๑๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๕๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๓/ ๖๒๓๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ตำบลในเมือง อำเภอเมือง
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๓๐๐๐

๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

เรียน นางสาวกฤษณา ไสยาศรี

ด้วย นางรัชนีพร แพร่งสุวรรณ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปา (CIPPA Model) โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วันทนี นามสวัสดิ์ เป็นประธานกรรมการควบคุม วิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและมีประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดียิ่ง จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือ ในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้ผู้ทำการวิจัยจะได้ดำเนินการใน ขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล สมकुณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๔๖๓ ๓๒๒๓, ๐ ๔๔๖๐ ๓๖๓๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๔๖๓ ๒๘๕๘

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๑/๒๕๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ตำบลในเมือง อำเภอเมือง
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ทดลองเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก

ด้วย นางรสรินทร์ แพร่งสุวรรณ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โดยมี ผศ.ดร.วันทนี นามสวัสดิ์ เป็นที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ในการนี้นักศึกษามีความประสงค์ในการทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัยที่ใช้ กับกลุ่มตัวอย่าง จริงเพื่อหาประสิทธิภาพของเครื่องมือในการวิจัย

ดังนั้นจึงขออนุญาตให้ นางรสรินทร์ แพร่งสุวรรณ ใช้เครื่องมือในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง สำหรับกำหนดการทำงานผู้ทำการวิจัย จะประสานในรายละเอียดอีกครั้ง มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นอมล สมकुณา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐ ๔๕๖๑ ๑๒๒๑, ๐ ๔๕๖๐ ๑๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐ ๔๕๖๑ ๒๘๕๘

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางรสรินทร์ แพร่งสุวรรณ
วันเดือนปีเกิด	10 พฤษภาคม 2509
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 93 หมู่ที่ 11 บ้านตะโก ตำบลอีसानเขต อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดบุรีรัมย์ 31110
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก 264 หมู่ 8 ตำบลละหานทราย อำเภอละหานทราย จังหวัดบุรีรัมย์ 31170
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2522 ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนางรอง(สังขกฤษณ์อนุสรณ์) อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ พ.ศ. 2525 มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ พ.ศ. 2528 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ พ.ศ. 2531 ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) วิชาเอกภาษาไทย วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ พ.ศ. 2559 ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตร และการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์